

Fiul lui Dumnezeu

Capitolul I

“Singurul Fiu, care este in sanul Tatalui”. Ioan 1:18

Existenta Sa vesnica si divinitatea Sa

Cu siguranta ma tem de argumente acolo unde afectiunile ar trebui sa fie cele care sa ne insufleteasca, ca si de retragerea din locul puterii vii inspre domeniul notiunilor si al teoriei. Insa tainele lui Dumnezeu sunt toate de cea mai mare importanta practica, fie in a ne intari pentru slujire, fie pentru a ne mangaia in incercari, sau pentru a largi partasia de care se bucura sufletele noastre.

Apostolul vorbeste despre sine si despre altii ca fiind “slujitori ai lui Hristos” si “administratori ai tainelor lui Dumnezeu”. La fel si noi, in masura noastra, trebuie sa fim slujitori cu tot devotamentul si entuziasmul practic si personal; sa fim rabdatori, perseverenti si dedicati in lucrare; iar in toate acestea unii dintre noi poate ca stim cat de mici suntem in comparatie cu altii.

Trebuie insa sa fim si “administratori ai tainelor”, pastrand curate si intacte caracteristicile revelatiei divine. Rationalistii poate ca nu le primesc. Crucea inseamna nebunie pentru unii ca acestia; iar “mai-marii veacului acestuia”, adepti ai filozofiei, care se pretind intelepti, nu au cunoscut “intelepciunea lui Dumnezeu care este in taina”. Insa aceasta taina nu trebuie nicidecum cedata lor. Acesta este scopul administrarii noastre, iar ceea ce se cere de la administratori este ca fiecare sa fie gasit credincios (1Corinteni 4:1,2).

Apararea si marturisirea slavei personale a Fiului lui Dumnezeu constituie o parte esentiala a acestei administrari inalte si sfinte. Il vad pe Ioan protejand aceasta slava cu o gelozie caracteristica lui. Exista, de exemplu, diverse masuri si metode recomandate atunci cand am avea de a face cu tendinte iudaizante sau cu alte lucruri asemanatoare. In epistola catre Galateni, unde este aparata simplitatea evangheliei, exista o staruinta si o dorinta arzatoare care strabat discutia sobra si absolut necesara a argumentelor. Insa in epistolele lui Ioan totul este categoric si definitiv. Ele reprezinta o expunere concisa care alunga ori tine la distanta tot ceea ce nu apartine ungerii Celui Sfânt, care propovaduieste pe Fiul in aceeasi masura ca pe Tatal, care nu admite nici o minciuna ca facand parte din adevar si care afirma distinct ca “Oricine tagaduieste pe Fiul, n-are nici pe Tatal” (1Ioan 2:23).

Aceasta varietate de stiluri, in intelepciunea Duhului, isi are valoarea ei particulara; iar noi trebuie sa luam seama la ea. Tinerea zilelor sau mancatul verdeturilor sunt lucruri care depreciaza intr-adevar slava si libertatea deplina ale evangheliei. Totusi astfel de lucruri trebuie ingaduite, (Romani 14). Insa desconsiderarea persoanei Fiului lui Dumnezeu nu trebuie ingaduita astfel, nici nu se bucura de circumstante atenuante de acest fel.

Simplul voiaj din Egipt spre Canaan nu ar fi putut constitui adevarata calatorie prin pustie. Multi mersesera pe acel drum fara sa fie straini si calatori cu Dumnezeu. Ba mai mult, chiar daca un astfel de voiaj ar fi fost insotit de toate incercarile si neplacerile provocate de pustia arida si salbatica, nu ar fi reprezentat totusi pentru acest simplu motiv o calatorie divina sau cereasca. Esentiala nu este o viata de eforturi si de lepadare de sine, chiar indurata cu acel curaj moral care se potriveste strainilor lui Dumnezeu pe acest pamant; ci pentru ca acea calatorie sa fie calatoria Israelului lui Dumnezeu, chivotul trebuia sa fie in mijlocul lor, purtat de un popor rascumparat prin sange din Egipt, care nazuia, prin credinta lui in fagaduinta, catre Canaan.

Aceasta a fost preocuparea lui Israel in pustie. Ei trebuiau sa conduca chivotul, sa-l insoteasca si sa-l venereze. Ei si-ar fi putut trada slabiciunea, ar fi putut suferi pedeapsa si disciplinarea in multe feluri si in multe ocazii; insa daca preocuparea lor fundamentala ar fi fost abandonata, totul era pierdut. Si lucrul acesta s-a intamplat cu adevarat. Au purtat cortul lui Moloh si steaua zeului Remfan; si asta in detrimentul chivotului Domnului. Ca urmare taberei i s-a schimbat drumul catre Babilon si Damasc (Amos 5:25 - 27; Fapte 7:42, 43).

Si care este chivotul acum in mijlocul celor credinciosi, pentru o calatorie sigura, corecta si sfanta prin pustia acestei lumi, daca nu numele Fiului lui Dumnezeu? Ce taina este incredintata administrarii si marturiei noastre, daca nu aceasta? "Cine ramane in invatatura lui Hristos, acela are si pe Tatal si pe Fiul. Daca cineva vine la voi si nu va aduce invatatura aceasta, sa nu-l primiti in casa si sa nu-l salutati" (2Ioan 9,10). Daca este sa mai fie un zid de despartire, acesta trebuie ridicat de catre cei credinciosi intre ei si necinstirea adusa lui Hristos.

Am pe inima sa gandim intrucatva la Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu; si, daca El va da ajutorul necesar, acest subiect va fi o binecuvantare pentru noi.

Suntem botezati "in Numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfant" (Matei 28:19). Aceasta formula poarta in sine declararea oficiala a tainei Dumnezeirii; iar Fiul este aici o Persoana divina (asa cum formula declara), tot asa cum sunt Tatal si Duhul Sfant.

Exista si alte locuri in Scriptura care ne pun in lumina aceeasi taina, anume ca Tatal, Fiul si Duhul Sfant sunt trei Persoane aflate intr-o singura slava divina, sau Dumnezeire. Aceste alte texte trateaza subiectul in mod diferit, punand accentul pe aspectul moral, infatisand taina in harul si in puterea ei, ca si in aplicatia pe care ea o are la nevoile, trairea si zidirea noastra. In special evanghelia dupa Ioan face acest lucru, scotand taina din forma ei oficiala, cum apare in formula botezului, si oferind-o afectiunilor, constiintei si intelegerii noastre ca sfinti, facand-o parte integranta a credintei si a comuniunii noastre.

In aceasta ordine de idei voi face observatia ca, in capitolul 1:14, glasurile sfintilor se fac auzite intrerupand, ca sa zicem asa, enuntarea gloriilor lui Isus si pecetluind, prin marturia lor, marele adevar despre "Cuvantul devenit trup". Si, in inflacararea care li se potriveste intr-un asemenea moment, ei isi intrerup firul spuselor in acest verset. Caci ei incep sa vorbeasca despre Cuvantul facut trup, insa, pana sa termine aceasta idee, proclama (intr-o paranteza) slava Lui personala, despre care afirma ca o vazusera, acea slava "ca a unicului Fiu din partea Tatalui". Iar despre

Singurul de la Tatal se spune, foarte curand dupa aceasta, ca este “in sanul Tatalui” – cuvinte ce trebuie pastrate cu grija in adancul sufletelor noastre. Nu ma indoiesc ca Domnul este numit “Fiul lui Dumnezeu” sub diferite aspecte. Este numit asa ca nascut din fecioara (Luca 1:35), si prin hotarare divina, (Psalm 2:7; Fapte 13:33). Aceste aspecte sunt adevarate, si raman adevarate, chiar daca ne sunt facute si alte descoperiri cu privire la filiatia Lui divina. El este Fiul, si totusi a capatat numele de Fiu, (Evrei 1:1-3). Matei si Marcu Il prezinta pentru prima data ca Fiu al lui Dumnezeu la botezul Sau. Luca merge mai inapoi si Il prezinta astfel de la nasterea Sa. Insa Ioan merge si mai in urma, pana la punctul nemasurat al vesniciei, si li declara pozitia de Fiu “in sanul Tatalui”.

Au existat, fara indoiala, in aceia care au avut de a face cu El, diferite nivele de intelegere a Lui, felurite masuri de credinta vizavi de persoana Sa. El Insusi recunoaste, de exemplu, credinta centurionului, care li deslusise slava personala, ca fiind mai presus de tot ceea ce gasise in Israel. Dar asta nu afecteaza nicidecum ceea ce auzim despre El, anume ca era Fiul “in sanul Tatalui”, sau “viata vesnica, care era cu Tatal si care ne-a fost aratata”.

Preaiubitorilor, nu trebuie sa ne atingem in vreun fel de aceasta taina pretioasa. Ar trebui sa ne temem ca nu cumva sa intunecam lumina acelei iubiri in care sufletele noastre sunt invitate sa umble in calatoria lor catre cer. Si – ceea ce constituie un gand inca si mai adanc si delicat, daca imi este ingaduit sa-l rostesc – trebuie sa ne temem sa admitem vreo marturisire de credinta (mai degraba, de fapt, de necredinta) care ar vaduvi sanul divin de placerea lui eterna si inefabila si care ar declara ca Dumnezeu n-a simtit bucuria de Tata atunci cand Si l-a deschis, sau ca Domnul n-a cunoscut bucuria de Fiu, fiind aflat in acel san din vesnicie.

Nu ma pot uni cu aceasta gandire. Daca exista Persoane in Dumnezeire, asa cum stim ca exista, nu trebuie oare sa stim si ca exista relatii intre ele? Ne putem cumva lipsi de un asemenea gand? Nu sunt descoperiti credintei si Tatal, si Fiul, si Duhul Sfant? Fiul este nascut din Tatal, Duhul iese de la Tatal. Persoanele din aceasta slava a Dumnezeirii nu sunt independente, ci in relatie. Nici nu este deasupra masurii noastre sa afirmam ca simbolul perfect al dragostei, modelul binecuvantat sau exemplul de capatai al oricarei afectiuni, se gaseste in aceasta relatie.

Poate oare sa ma multumeasca gandul necredintei ca nu exista Persoane in Dumnezeire, si ca Tatal, Fiul si Duhul Sfant sunt numai diferite aspecte in care este prezentata o singura Persoana? Esenta evangheliei ar fi distrusa de un asemenea gand. Sau m-ar putea multumi gandul ca aceste Persoane nu sunt in relatie? Prin asta dragostea cuprinsa in evanghelie ar fi intunecata. Am fost odata intrebat: N-a existat sanul Tatalui pana ce Pruncul n-a fost nascut in Betleem? Sunt sigur, dupa cum si intrebarea sugereaza, ca el a existat din vesnicie. Sanul Tatalui a fost o locuinta vesnica de care Fiul S-a bucurat, inconjurat de placerea negraita a Tatalui – “refugiul secret al dragostei”, asa cum l-a numit cineva, “al unei dragoste inexprimabile care este mai presus de slava; caci slava poate fi revelata, acesta insa nu”.

S-ar putea ca sufletul sa fie neatins de ganduri ca acestea, insa credinciosii nu pot admite ca ele sa fie tagaduite. Sa nu cedam o astfel de taina gandirii omenesti. Credinta se va lupta pentru asta impotriva filozofiei si inselaciunii desarte. Chiar iudeii ii pot mustra pe cei care sunt sceptici in a accepta astfel de adevaruri. Ei, iudeii, au simtit ca afirmatia Domnului de a fi Fiu era echivalenta cu a

Se face pe Sine egal cu Dumnezeu. Astfel ca in loc ca filiatia sa implice o Persoana secundara sau inferioara, in gandurile lor ea insemna egalitate. Si, intr-un mod asemanator, cu o alta ocazie, ei L-au tratat pe Isus ca blasfemiator, fiindca El Se facea pe Sine Dumnezeu, intr-un discurs in care vorbise despre relatia dintre un fiu si un tata (Ioan 5 si 10). Iata ca iudeii, in multe randuri, au dat dovada ca resping acest jalnic scepticism sugerat de mintea omului. Ei au fost indeajuns de intelepti ca sa nu pretinda ca pot cerceta, prin prisma rationamentelor omenesti, lumina in care locuieste Dumnezeu.

“Nimeni nu cunoaste pe Fiul, afara de Tatal” (Luca 10:22), este o afirmatie care poate pune frau cu succes rationamentelor noastre. Iar declaratia ca viata vesnica ne-a fost aratata, pentru a ne pune in partasie cu Tatal si cu Fiul (1Ioan 1:2), prezinta lamurit taina nepretuita ca Fiul este parte din Dumnezeire. Si de asemenea, dupa cum bine stim, este scris: “Singurul Lui Fiu, care este in sanul Tatalui, Acela L-a facut cunoscut”. Intreb: Poate cineva, care nu este Dumnezeu, sa-L faca cunoscut pe Dumnezeu? Intr-un anumit sens, Dumnezeu poate fi descris. Insa Adunarea nu poate fi satisfacuta cu descrieri ale lui Dumnezeu, macar ca intelepciunea lumii nu cunoaste nimic altceva decat descrieri. Adunarea are nevoie de o descoperire a Lui, care nu poate fi decat prin El Insusi. Prin urmare, nu este Fiul din sanul Tatalui o Persoana divina?

Nimic nu poate explica pe deplin tot ceea ce Scriptura ne spune despre aceasta taina mareata, decat credinta intr-un lucru: ca Tatal si Fiul se afla deopotri in slava Dumnezeirii, si ca se afla acolo in aceasta relatie de tata si fiu, desi sunt egali in aceasta glorie. “Cel care era cu Dumnezeu la inceput, la fel de vesnic ca si Dumnezeu, fiind Dumnezeu Insusi, era de asemenea Fiul lui Dumnezeu” – asa cum cineva a exprimat acest lucru; si apoi el adauga: “Dumnezeu lasa ca multe lucruri sa ramana taine, unul din motive fiind, cred, punerea la incercare a ascultarii mintilor noastre; caci El cere ascultare a mintii de la noi la fel de mult cum cere ascultare in ceea ce facem. Supunerea mintii fata de Dumnezeu constituie o parte a sfinteniei si numai Duhul Sfânt o poate oferi. El singur este capabil sa tempereze si sa smereasca acele puteri interioare ale mintii, care inaltandu-se se aventureaza sa judece lucrurile lui Dumnezeu, refuzand sa primeasca ceea ce nu poate fi inteles si dand astfel dovada de o neascultare si o mandrie care nu-si gaseste corespondent decat in neascultarea si mandria lui Satan”.

Sfanta si oportuna avertizare pentru sufletele noastre! “Cine este mincinosul”, intreaba apostolul, “daca nu cel care tagaduieste ca Isus este Hristosul?”. Apoi el adauga imediat: “Acela este Antihristul: care tagaduieste pe Tatal si pe Fiul”. Si iarasi: “Oricine neaga pe Fiul, nu are nici pe Tatal” (1Ioan 2:22,23). Aceste afirmatii sunt privite de Duhul Sfânt ca foarte serioase. Si cum altfel poate fi cunoscut Tatal, decat prin Fiul, si in Fiul? De aceea este scris: “Oricine tagaduieste pe Fiul, nu are nici pe Tatal”. Pot spune: “Ava, Tata”, in duhul infierii; un poet poate spune: “Caci vlastarii Lui suntem”; insa Dumnezeu nu este cunoscut ca Tatal daca Fiul din slava Dumnezeirii nu este recunoscut (Rom.8 si Fapte 17). Avem asigurarea, prin autoritatea divina, ca daca ungera pe care am primit-o ramane in noi, si noi vom ramane in Fiul si in Tatal. Poate fi Fiul onorat asa cum este Tatal, daca nu este recunoscut ca facand parte din Dumnezeire? (Ioan 5:23.) Ceea ce credem despre El nu este credinta ca El este un Fiu al lui Dumnezeu, sau Fiu al lui Dumnezeu ca nascut din fecioara, sau ca inviat dintre cei morti, macar ca toate acestea sunt adevarate cu privire la El, cu siguranta. Ci credinta cu privire la El este credinta in esenta Persoanei Sale. Nu stiu cum L-as putea numi pe Isus “Fiul lui Dumnezeu” altfel decat prin credinta in calitatea Lui divina de Fiu. Priceperea

care ne-a fost data, ne-a fost data ca sa-L cunoastem pe “Cel care este adevarat”, ca aflandu-ne in “Cel adevarat, adica in Fiul Sau Isus Hristos”; iar la asta se adauga: “El este Dumnezeu adevarat si viata vesnica” (1Ioan 5).

Nu reprezinta oare “adevarul”, in sensul care ii este dat in cea de-a doua epistola a lui Ioan, “invatatura lui Hristos”, adica invatatura pe care o avem in Scriptura cu privire la persoana lui Hristos? Si nu este cuprins in aceasta invatatura adevarul despre calitatea de Fiu a lui Hristos in Dumnezeire? Caci ce se spune aici? “Cine ramane in invatatura lui Hristos, acela are si pe Tatal si pe Fiul”. Si ni se cere sa inchidem usa in fata celor care nu aduc aceasta invatatura, chiar aceeasi epistola vorbind despre El ca despre “Fiul Tatalui”, limbaj care nu I se potriveste ca nascut din fecioara prin umbrirea Duhului Sfânt.

Sa patrundem insa si mai adanc. Poate fi dragostea lui Dumnezeu inteleasa conform Scripturii, daca aceasta filiatie nu este recunoscuta? Oare aceasta dragoste nu-si imprumuta caracterul din chiar invatatura de care vorbim? Nu sunt inimile noastre miscate pe temeiul ei? “Asa de mult a iubit Dumnezeu lumea incat a dat pe singurul Sau Fiu, pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica”. Si iarasi: “In aceasta este iubirea, nu in faptul ca noi am iubit pe Dumnezeu, ci ca El ne-a iubit pe noi si a trimis pe Fiul Sau ca ispasire pentru pacatele noastre”. Apoi din nou: “Dragostea lui Dumnezeu fata de noi s-a aratat prin faptul ca Dumnezeu a trimis in lume pe singurul Sau Fiu, ca noi sa traим prin El”. Si iarasi: “Noi am vazut si marturisim ca Tatal a trimis pe Fiul ca sa fie Mantuitorul lumii” (Ioan 3 si 1Ioan 4).

Nu-si pierde oare o astfel de iubire stralucirea neasemuita de indata ce se pune la indoiala acest adevar? Cum ar raspunde sufletele noastre celui care ne-ar spune ca acela pe care Dumnezeu nu L-a crutat, ci L-a dat pentru noi, nu era propriul Sau Fiu? Cum ni s-ar vesteji inima sa auzim ca El n-a fost Fiul lui Dumnezeu decat ca nascut din fecioara, si ca aceste cuvinte: “El, care n-a crutat pe insusi Fiul Sau”, fac referire la filiatia Lui omeneasca, nu divina! (Romani 8:32)

Trebuie sa luam bine seama ca nu cumva sa diluam cuvantul lui Dumnezeu pentru a face fata prejudecatilor oamenilor. Cu slujitorul sau, sau cu vreun strain, ori cu unul doar nascut in casa lui, a urcat Avraam muntele Moria? Cu un fiu adoptiv, sau cu propriul sau fiu, cu singurul sau fiu, pe care-l iubea? Stim cum sa raspundem la astfel de intrebari. Nu stiu insa cum as putea sa vorbesc despre Fiul care m-a iubit si S-a dat pe Sine Insusi pentru mine (Galateni 2:20), daca nu-L recunosc prin credinta ca Fiu in sanul Tatalui, ca Fiu in slava Dumnezeirii.

Fiul este Hristosul. Dumnezeu, in persoana Fiului, a intreprins toata lucrarea mesianica pentru noi, toata acea lucrare pentru care ungera era necesara. Si a facut acest lucru in persoana lui Isus. De aceea spunem: “Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”. Singurul Nascut, Hristosul, Isus din Nazaret, reprezinta una si aceeasi Persoana. Dar aceste nume reprezinta diferite aspecte: personal, al slavei esentiale, al slujbei, si al umanitatii asumate.

Sa urmarim drumul Sau de o frumusetate rara de la slava pana la mostenirea tuturor lucrurilor. Preaiubitilor, ce descoperiri ne sunt facute cu privire la El! Cititi despre El in Proverbe 8:22-31; Ioan 1:1-3; Efeseni 1:10; Coloseni 1:13-22; Evrei 1:1-3; 1Ioan 1:2; Apocalipsa 3:14. Meditati la El, asa

cum va este prezentat in aceste locuri glorioase din Scriptura. Ele va vor darui felurite lumini in care sa-L priviti pe Acela in care credeti, Acela care a renuntat la orice pentru voi, Acela care a mers, si inca merge, pe un asemenea drum. Apoi spuneti-mi: "Va puteti oare desparti fie de El, fie de drumul Lui?"

El se afla in sanul Tatalui. El era acolo viata vesnica impreuna cu Tatal; Dumnezeu, si totusi cu Dumnezeu. A fost asezat ca Sfatuitor inainte ca pamantul sa fi fost creat. Apoi, El a fost Creatorul tuturor lucrurilor in randuiala si frumusetea lor de la inceput; iar dupa aceea, in starea lor confuza si ruinata, Reconciliatorul tuturor lucrurilor; si in cele din urma, cand ele sunt stranse la un loc, El va fi Mostenitorul tuturor lucrurilor. Prin credinta Il vedem asa si vorbim astfel despre El. S-a aflat in sfaturile vesnice, in pantecele Mariei, in mijlocul suferintelor din aceasta lume, in invierea dintre cei morti, in slava si cinstea unei cununi in ceruri, si inconjurat cu toata autoritatea si lauda ca mostenitor si Domn peste toate lucrurile.

Presupuneti ca El nu S-a aflat in sanul Tatalui din vesnicie si apoi intrebati-va sufletul daca n-a pierdut nimic din intelegerea si bucuria produse de aceasta taina pretioasa, infatisata astfel din vesnicie catre vesnicie. Nu pot intelege cum un credincios poate sustine asa ceva. Nici nu ma pot alatura vreunui crez care afirma ca ceea ce Tatal meu ceresc a dat pentru mine n-a fost propriul Sau Fiu.

Cat de binecuvantati am fi doar daca am putea sa-L urmarim pe Domnul, cu un gand plin de afectiune, de-a lungul acestui drum pana la tronul din glorie.

In fiecare stadiu al calatoriei Sale, Il vedem cum produce o deplina si egala desfatara a lui Dumnezeu; placere completa si identica, la sfarsitul calatoriei ca si la inceputul ei; doar ca la sfarsit va fi insotita de un privilegiu slavit, anume ca El o va fi produs intr-o diversitate sublima si negraita. Scriptura ne ajuta sa urmarim si acest gand binecuvantat. Nu este nevoie sa vorbim – fiindca nu putem – despre bucuria starnita de El fiind in sanul Tatalui din vesnicie. Acel san este "refugiul secret al dragostei"; iar bucuria care insotea acea dragoste este la fel de inexprimabila ca dragostea insasi. Dar si cand Preaiubitul Sau a fost asezat ca centru al tuturor lucrarilor divine, sau ca temelie a oricarui plan al lui Dumnezeu, El a ramas in continuare placerea Sa. Intr-un asemenea loc si caracter Il vedem infatisat in Proverbe 8:22-31. In acest loc minunat din Scriptura, Intelepciunea, adica Fiul, este prezentata ca fiind Creatorul, Proiectantul si Sustinatorul tuturor lucrarilor si planurilor divine, asezata ca Sfatuitor inainte de a fi lumea; iar cateva locuri din Noul Testament ni-L arata la fel: Ioan 1:3; Efeseni 1:9,10; Coloseni 1:15-17. In toate acestea El a putut spune despre Sine: "Atunci Eu eram maestrul Lui, la lucru langa El, si in toate zilele eram desfatara Lui, bucurandu-Ma neincetat inaintea Lui".

Apoi, cand a venit implinirea timpului, Fiul lui Dumnezeu Si-a luat locul in pantecele fecioarei. Cine poate lamuri un asemenea mister? Dar asa a fost. Iar asta n-a constituit decat un alt moment, o noua ocazie, a bucuriei; si ingerii au venit s-o anunte si sa vorbeasca despre ea pastorilor de pe campurile Betleemului.

Dupa aceea, intr-o forma noua, Fiul dragostei Sale avea sa parcurga un alt drum. Il vedem pe pamant, trecand prin dureri si osteneli ca Fiu al Omului; insa peste tot, si la fel de limpede, El produce aceeasi placere neasemuita ca odinioara in vremurile ascunse ale vesniciei. "Acesta este Fiul Meu preaiubit, in care Mi-am gasit desfatara"; "Iata Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, in care Isi gaseste placere sufletul Meu", sunt grairi ale Tatalui, care vorbesc despre aceasta bucurie neschimbata, in timp ce privirea Lui urmarea drumul lui Isus de-a lungul acestui pamant intinat (Matei 3, Isaia 42).

Si aceeasi voce: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, in care Imi gasesc desfatara", se face auzita pentru a doua oara; rasuna pe muntele cel sfant, la fel ca pe malul Iordanului; in ziua transfigurarii, ca si la botez (Matei 17). Iar transfigurarea a fost arvuna si preinchipuirea imparatiei, asa cum botezul a fost intrarea Sa in slujba si in marturie. Insa aceeasi placere este trezita in sanul Tatalui unde Se afla Fiul, fie ca ochiul lui Dumnezeu Il urmarea de-a lungul drumului Sau solitar de Slujitor intr-o lume pangarita, sau in grandoarea pozitiei Sale in mileniu ca Imparat al slavei.

Peste tot, de-a lungul drumului din vesnicie catre vesnicie, El produce placerea, o desfatara egala si deplina. Nu exista intrerupere, nici pauza, in desfatara lui Dumnezeu in El, desi bucuria provocata de ea a fost variata. Totusi a ramas aceeasi ca plinatate si profunzime, oricat de felurite si de complexe au fost ocaziile care au generat-o. Cel care o provoaca este Acelasi peste tot, si la fel si bucuria in sine. Ea nu poate cunoaste diferite masuri, desi poate purcede din izvoare felurite.

Iar El a ramas la fel de imaculat prin tot acest drum din vesnicie catre vesnicie. La fel de sfant in pantecele Mariei ca in sanul Tatalui; la fel de nepatat la sfarsitul calatoriei ca atunci cand a inceput-o; la fel de perfect ca Slujitor, ca si Imparat. Totul este marcat de o perfectiune infinita, si o placere la fel de infinita se odihneste peste tot.

Daca sufletul ar fi fost patruns de gandul ca Cel binecuvantat (vazut oriunde, sau in orice caracter) este chiar Acela care Se afla din vesnicie in sanul dumnezeiesc; daca un astfel de gand ar fi fost pastrat viu in suflet prin Duhul Sfant, el ar fi pus frau multor porniri ale mintii care acum o intineaza. Cel care era in pantecele fecioarei era acelaasi care era in sanul Tatalui! Ce gand! Iehova de pe tron vazut de Isaia, Caruia serafimii inaripati I se inchinau, era Isus din Galileea! Ce gand! La fel de nepatat ca Om, cum era ca Dumnezeu; la fel de neintinat in trupul de carne ca in sanul vesnic; la fel de imaculat in mijlocul necuratiilor acestei lumi, ca atunci cand era zi de zi placerea Tatalui inainte de a fi lumea!

Sufletul sa fie impregnat cu aceasta taina si multe ganduri care se isca in minte isi vor gasi raspunsul de indata. Cine, aflat in prezenta unei astfel de taine, ar vorbi asa cum au vorbit unii? Numai lasati ca aceasta slava sa fie descoperita sufletului, si atunci aripa va acoperi iarasi fata, iar incaltamintea va fi din nou scoasa din picioare.

Cred ca argumentele divine din epistola intai a lui Ioan ne sugereaza ca partasia de care se bucura sufletul nostru este direct afectata de conceptia pe care o avem despre Fiul lui Dumnezeu. Si asta pentru ca in aceasta epistola dragostea este manifestata prin faptul ca Fiul ne-a fost daruit, si ea constituie acum locuinta noastra. Daca, deci, conceptia mea despre Cel pe care Dumnezeu L-a

daruit este ca El nu a fost decat samanta fecioarei, atunci atmosfera in care locuiesc este degradata. Dar daca inteleg ca acest dar este Fiul care Se afla in sanul Tatalui din vesnicie, atunci orice simtamant al dragostei se inalta si, in consecinta, asa se va intampla si cu caracterul locuintei mele. Vedem deci felul cum partasia sufletului este afectata.

Stiu intr-adevar, din discutiile cu credinciosii, ca multe suflete, datorita unei credinte simple, se bucura de o masura scazuta de adevar mai mult decat se bucura altii de masuri mai bogate. Insa lucrul acesta nu poate anula gandurile si argumentele Duhului din aceasta epistola. Ramane la fel de adevarat ca dragostea este locuinta noastra si ca partasia noastra isi va deriva caracterul din acea iubire pe care noi o pricepem. Si oricum, de ce am cautat sa reducem puterea partasiei, si astfel sa punem in pericol bucuria pe care o avem in Dumnezeu? Durerea sta in faptul ca (daca mi se permite sa vorbesc pentru altii), nu prea ne pasa de lucrurile pretioase pe care le avem in El.

Fiul, singurul Fiu nascut, Fiul Tatalui, S-a golit pe Sine ca sa poata implini buna placere divina, slujind sarmanilor pacatosi. Dar va ingadui oare Tatal ca acesti pacatosi, pentru care toata aceasta umilinta a fost indurata, sa o intrebuinteze ca pe o ocazie prin care sa-L deprecieze pe Fiul? Nu se poate asa ceva, dupa cum Ioan 5:23 ne spune. Isus declarase ca Dumnezeu era Tatal Sau, "facandu-Se pe Sine egal cu Dumnezeu". Urmeaza intrebarea: li va sprijini Dumnezeu aceasta afirmatie? Si totusi El cu greu este justificat in ea de catre gandul acelora care li tagaduiesc calitatea de Fiu in Dumnezeire. Insa Tatal nu vrea sa primeasca cinste de la nimeni daca ea nu li este adusa Fiului, asa cum citim: "Cine nu cinsteste pe Fiul, nu cinsteste pe Tatal, care L-a trimis".

Duhul a fost dat, a fost suflat, de catre Isus inviat (Ioan 20). Duhul Sfant a iesit de la El si in acest fel a devenit ceea ce noi cunoasem ca Duhul. Dar poate oare crede cineva ca El nu a fost "Duhul" in Dumnezeire si inainte? Nimeni, cel putin nici un credincios. La fel stau lucrurile si cu Fiul. El a fost nascut prin umbrirea Duhului Sfant si astfel a devenit Fiul lui Dumnezeu; insa, urmand acelasi rationament, va afecta acest lucru faptul ca El era "Fiul" in Dumnezeire si mai inainte?

Priviti din nou la prima epistola a lui Ioan. Acolo el le vorbeste "parintilor", "tinerilor" si "copilasilor" (cap.2). Si iata cum ii deosebeste: "Parintii" sunt cei care L-au cunoscut "pe Cel care era de la inceput". Ei raman in "invatatura lui Hristos", avand "si pe Tatal si pe Fiul". Ungerea se manifesta cu putere in ei, daca pot sa ma exprim asa. Ei au luat bine aminte, dupa cate se pare, la felul cum Fiul ni L-a facut cunoscut pe Tatal (Ioan 1:18). Vazandu-L pe Fiul, ei Il vazusera pe Tatal (Ioan 14:7-11). Ei pazesc cuvintele Fiului si pe ale Tatalui si stiu ca Fiul este in Tatal, ei in Fiul si Fiul in ei (Ioan 14:21-23). Nu sunt orfani (Ioan 14:18-20).

"Tinerii" sunt cei care l-au "biruit pe Cel Rau", pe acel nelegiuit care starneste aceasta lume pentru a tagadui taina lui Hristos. Insa ei nu se afla inca in puterea deplina a acestei taine, asa cum e cazul "parintilor", de aceea au nevoie de indemnuri. Asa ca apostolul ii pune in garda cu privire la tot ce apartine acestei lumi, dupa ce ei fusesera deja biruitori asupra duhului care o insufla si care se opune lui Hristos.

"Copilasii" sunt cei care L-au "cunoscut pe Tatal". Insa ei nu sunt decat niste prunci, si au nevoie de atentionare, de invatatura si de indemn. Cunoasterea lor despre Tatal era intrucatva imatura; nu era

asa de mult legata de cunoasterea Fiului, a Celui “care este de la inceput”, asa cum stateau lucrurile in cazul “parintilor”. Prin urmare apostolul ii avertizeaza cu privire la antihristi, descriindu-i ca pe unii care sunt impotriva “adevarului” sau a “invataturii lui Hristos”. Li invata ca “oricine tagaduieste pe Fiul, n-are nici pe Tatal”; ca daca ceea ce au auzit de la inceput ramane in ei, vor ramane si ei cu siguranta in Fiul si in Tatal; si ca locuinta lui Dumnezeu era de asa natura ca nimeni care nu beneficia de o asemenea ungera nu putea ramane inaintea ei. Apoi le reaminteste ca fagaduinta pe care Fiul ne-a facut-o este viata vesnica. Iar, in final, ii indeamna sa ramana in ceea ce ii invata “ungerea”, ca astfel ei, apostolii, sa nu ramana de rusine in ziua aratarii Fiului. Vedem deci ca peste tot epistola se ocupa de persoana Fiului, sau de “invatatura lui Hristos”. Masura progresului lor in acest adevar, pozitia lor vizavi de el, si nu caracterul lor general de crestin, constituie lucrul care-i deosebeste ca parinti, tineri si copilasii. Prin urmare aceste adresari au in vedere cu gelozie marele obiect al intregii epistole: anume, Fiul lui Dumnezeu. El este mentionat peste tot de la inceput pana la sfarsit. Sangele Fiului este cel care curata. Avem un Mijlocitor la Tatal, iar acest Mijlocitor este Fiul. Ungerea ne face sa ramanem in Fiul. Fiul S-a aratat ca sa nimiceasca lucrarile diavolului. In numele Fiului ni se porunceste sa credem. Fiul a fost trimis sa ne descopere ce inseamna dragostea. Credinta in Fiul ne da biruinta asupra lumii, iar marturia Tatalui este despre Fiul. In Fiul avem viata si Fiul este cel care a venit sa ne dea pricepere. Suntem in Fiul, si Fiul este Dumnezeu adevarat si viata vesnica.

Toate acestea ne sunt declarate in aceasta epistola care vorbeste despre Fiul lui Dumnezeu; astfel ca Fiul reprezinta marele ei subiect peste tot. Iar parintii, tinerii si copilasii sunt clasificati de catre apostol conform relatiei lor cu acest subiect, mai precis, conform masurii in care era perceput de sufletele lor. Totul este caracterizat, in felul acesta, de o consecventa dumnezeiasca si scumpa.

In aceeasi epistola Ioan vorbeste mult despre dragoste si despre dreptate, ca fiind componente necesare sau marturii ale nasterii noastre din Dumnezeu. Insa, in mijlocul unei astfel de invataturi, el pomeneste despre marturisirea lui Hristos, gresita sau adevarata. Intreb: Trateaza el primul aspect ca pe o chestiune vie si practica, iar pe cel de-al doilea ca pe una speculativa? Ioan nu aminteste nimic care sa ne indreptateasca sa credem asa ceva. Nu, deloc. Toate sunt tratate ca avand acelasi caracter, si el ne da de stire ca exercitarea dragostei si practicarea dreptatii nu vor fi suficiente in alcatuirea marturiei ca un suflet este nascut din Dumnezeu, fara cunoasterea si marturisirea Fiului.

Daca ochiul deschis al lui Isaia ar fi urmarit drumul lui Isus prin cetatile si satele tarii sale natale, oh!, cum ar fi fost tinut el intr-o continua adorare! El, caruia i se daduse o viziune a slavei, care vazuse scaunul de domnie, maret si inaltat, care vazuse poalele mantiei Lui umpland templul, si pe serafimii care isi acopereau fetele in timp ce-L recunosteau pe Isus ca fiind in slava Dumnezeirii. Isaia “a vazut slava Lui si a vorbit despre El” (Isaia 6; Ioan 12). De aceeasi viziune avem si noi nevoie, prin credinta – credinta in Fiul, credinta in Isus, credinta in numele Sau; avem nevoie de intelegerea persoanei Lui, de deslusirea slavei care sta ascunsa sub un val mai gros ca o aripa de serafim, in spatele imaginii unui Galilean smerit si lepadat de aceasta lume.

Ingaduiti-mi, in incheiere, sa reamintesc ceea ce Domnul spune despre hrana data celor din casa la timpul potrivit (Matei 24; Luca 12). Trebuie sa avem grija sa nu stricam aceasta hrana. “Pastoriti (hraniti) biserica lui Dumnezeu, pe care a castigat-o cu sangele propriului Sau Fiu”, spune unul dintre

apostoli. “Pastoriti (hraniti) turma lui Dumnezeu care este intre voi”, spune altul. Iar Biserica lui Dumnezeu sau turma Lui trebuie sa creasca cu “cresterea de la Dumnezeu”. Minunate cuvinte! Sa veghem, preaiubitorilor, impotriva incercarii vrajmasului de a strica hrana casei. Dezvaluirile lui Ioan cu privire la Fiul lui Dumnezeu si cele ale lui Pavel cu privire la Biserica lui Dumnezeu constituie hrana potrivita pentru timpul de acum, iar noi nu trebuie sa potrivim aceasta hrana, pastrata de Dumnezeu pentru sfintii Sai, gusturilor sau rationamentelor omului. Mana trebuie adunata asa cum vine ea din cer, apoi adusa acasa pentru a-i hrani pe calatori cu painea ingerilor (Ps. 78:25). “Va incredintez in mana lui Dumnezeu”, spune cineva prin Duhul Sfânt, “si a cuvântului harului Sau, care va poate zidi si va poate da mostenirea impreuna cu toti cei sfintiti” (Fapte 20:32).

Capitolul II

“Cuvantul a devenit trup si a locuit printre noi” Ioan 1:14

Umanitatea Sa

De-a lungul istoriei carniei si sangelui care ne este oferita in Scriptura invatam ca moartea a intrat in lume prin pacat. Pentru toti cei reprezentati ca fiind in Adam, sentinta a fost aceasta: “In ziua in care vei manca din el, vei muri negresit”. Cu privire la Samanta promisa a femeii, care nu era astfel reprezentata, a fost spus sarpeului: “Tu li vei zdrobi calcaiul”. Vedem deci ca moartea acestei Seminte avea sa fie la fel de neobisnuita ca si nasterea Sa. Prin nastere, El urma sa fie Samanta femeii; in moarte, urma sa aiba calcaiul zdrobit. La implinirea timpului El, Cel fagaduit, a fost “nascut din femeie”. Fiul lui Dumnezeu, Cel care sfinteste, a luat parte la carne si sange; El a devenit “Sfantul” sau “lucrul sfant” (Luca 1:35).

A avut moartea vreun drept asupra Lui? Nici unul. Conform legamantului vesnic, calcaiul Lui a trebuit sa fie zdrobit, insa moartea n-a avut nici un drept asupra carniei si sangelui Sau. In El, Cel binecuvantat, a existat capacitatea de a implini planul divin, pentru ca astfel calcaiul sa trebuiasca sa-l fie zdrobit; altfel insa El n-a fost nicidecum expus mortii in vreun fel.

Sub legamant, pentru a implini planul dumnezeiesc, El S-a predat pe Sine, de buna placere, spunand: “Iata-Ma, vin”. Pentru slava lui Dumnezeu si pentru pacea celui pacatos, El a luat “un chip de rob”. Si, prin urmare, la timpul potrivit a fost facut “asemenea oamenilor”, si fiind gasit astfel la “infatisare”, El a mers pe drumul smeririi de sine, chiar pana la “moartea de cruce” (Filipeni 2).

Astfel a fost cursul vietii Lui. El Si-a ascuns slava, Si-a ascuns chipul de Dumnezeu sub cel de rob. N-a cautat cinste de la oameni. L-a cinstit pe Tatal care-L trimisese, nu pe Sine Insusi. Nu a vrut sa Se faca cunoscut si nu a dorit sa Se arate lumii. Asa citim despre El. Iar toate acestea au tinut de “forma” pe care El o luase si sunt desavarsit ilustrate in istoria din evanghelii.

El Si-a ascuns forma de Domn a tot ceea ce este pe pamant si in mare sub cea a unui platitor de taxa. I s-a cerut sa plateasca taxa, sau cel putin Petru a fost intrebat daca Invatatorul lui nu o plateste. Domnul arata ca era scutit, insa, ca sa-i nu faca sa se poticneasca, plateste taxa pentru Petru si pentru El. Dar cine era Cel ce facea asta, in tot acest timp? Nimeni altul decat Cel despre

care se scrisese: “Pământul este al Domnului, împreună cu tot ce cuprinde el”. Căci El poruncește unui pește să-l aducă acea monedă de care avea nevoie, pe care apoi o da celor ce străneau darea (Matei 17).

Ce ilustrare a tainei scumpe că El care avea “chipul lui Dumnezeu” și care “n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu”, – folosind astfel comorile adâncului și poruncind creaturilor mâinii lui Dumnezeu că fiind toate ale Sale – a luat “chipul unui rob”! Ce rază de slavă străbate norul cu ocazia acestei împrejurări atât de banale! Totul s-a întâmplat între Domnul și Petru, însă a constituit arătarea “chipului lui Dumnezeu” de sub “chipul robului” sau al celui supus autorităților (Romani 13:1). Tot ce cuprindea pământul era tribut lui în momentul când El a consimțit să plătească tribut către alții. La fel s-a întâmplat cu o altă ocazie, când invitatul neobservat la sărbătoarea de nuntă a îngrijit de vin, nu că și cum El ar fi fost “Mirele”, ci chiar că Creatorul tuturor lucrurilor. Acolo El și-a arătat din nou slava și ucenicii Lui au crezut în El (Ioan 2).

Citim de asemenea că El nu și-a luat la ceartă, nici nu a strigat, și nici nu și-a ridicat glasul pe străzi. N-a vrut să frângă trestia ruptă, ci mai degrabă și-a ținut pe sine în umbră. Și toate acestea, din nou, fiindcă El luase “chip de rob”. Prin urmare, în chiar această ocazie, este citat locul din Scriptură care spune: “Iată Robul Meu pe care L-am ales” (Matei 12).

Toate aceste întâmplări arată într-un fel foarte semnificativ cum a fost drumul Lui. “Arată-ne un semn din cer” a fost o altă ispita de a-L face să Se înalțe pe sine (Matei 16). Atunci L-au pus la încercare fariseii, așa cum diavolul făcuse atunci când li ceruse să Se arunce de pe marginea templului; sau rudele Sale, îndemnându-L să se arate lumii (Ioan 7). Dar cum a răspuns Slujitorul perfect? Nici un semn nu le va fi dat decât cel al lui Iona – un semn al umilinței, un semn că lumea și printul ei vor castiga o aparentă biruință asupra Lui, în locul unui semn care ar fi putut uimi lumea, aducând-o la picioarele Sale.

Cu adevărat excelente sunt aceste urme ale Slujitorului perfect al lui Dumnezeu. David și Pavel, care stau de o parte și de cealaltă a Lui, precum Moise și Ilie pe muntele sfânt, reflectă ceva din slava Lui manifestată prin a Se ține pe sine ascuns. David a omorât leul și ursul, iar Pavel a fost rapit în al treilea cer; însă nici unul din ei nu și-a grabit să vorbească despre aceste lucruri. Asemenea atitudine reprezintă o frumoasă imagine a Slujitorului desăvârșit. Totuși ei, și toți cei ca ei pe care-i găsim pe paginile Scripturii, ori printre sfinți, se află față de marele Original la distanțe mult mai mari decât avem noi măsuri să măsurăm. El și-a ascuns “chipul de Dumnezeu” sub “chipul de rob”. Isus a fost taria lui David atunci când acesta a ucis leul și ursul; și El era Domnul aceluia cer la care a fost rapit Pavel. Însă aici El a fost ca unul care nu avea “unde să-și plece capul”.

La fel pe varful “muntelui sfânt” și apoi la poalele lui. Sus pe munte, înaintea privirilor alesilor Sai, pentru un moment pasager, El a fost “Domnul slavei”; la poalele lui, a fost “Isus singur”, poruncindu-le să nu spună nimănui despre viziunea pe care o avuseseră până când Fiul Omului avea să învie dintre cei morți (Matei 17).

Priviți-L din nou în corabie pe mare, în timpul furtunii. Se afla acolo ca un lucrător cu ziua ostenit, al cărui somn este dulce. Acesta era chipul în care El și-a manifestat ochilor oamenilor. Dedesubt însă

se afla "chipul lui Dumnezeu". S-a trezit si, fiind Domnul care aduna vantul in pumnii Lui si aduna apele in haina Lui, a certat marea si a linistit-o (Proverbe 30:4; Marcu 4).

Isus ni Se infatiseaza adesea in slavile depline si felurite ale lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. Odinioara acesta poruncise fapturilor din adancuri si "un peste mare" a fost pregatit pentru a-l inghiti pe Iona, oferindu-i un mormant pentru o vreme hotarata. La fel, in zilele Sale, Isus a dovedit ca El Insusi este Domnul "marii celei intinse si largi" poruncind "vietatilor mici" din ea sa intre in navodul lui Petru (Psalm 104:25; Luca 5). "Vietatile mari si mici" au recunoscut si acum, precum odinioara, vocea lui Iehova-Isus.

Tot asa, Dumnezeul lui Israel, Domnul a tot ce cuprinde pamantul si marea, S-a folosit de o magarita necuvantatoare pentru a mustra pe proroc in nebunia lui. Avem un alt exemplu al acestui lucru atunci cand chivotul a trebuit sa fie adus acasa din tara filistenilor. Dumnezeul lui Israel a dirijat atunci natura, fortand vacile injugate la carul pe care fusese asezat chivotul, sa apuce pe drumul bun catre Bet-Semes, macar ca ele au luat acest drum in totala opozitie cu instinctul lor natural (1Samuel 6).

Domnul Isus a actionat mai tarziu demonstrand aceeasi slava si putere a Dumnezeului lui Israel. Fiindca in zilele vietii Sale pamantesti, El, adevaratul Chivot, a trebuit sa fie purtat catre casa. A fost un moment cand El a avut nevoie, precum chivotul din zilele lui Samuel, sa fie purtat din locul in care Se afla. Trebuia sa viziteze Ierusalimul in slava Sa. Era necesar ca El, fiind Imparatul Sionului, sa intre in cetatea imparateasca. Si Se foloseste pentru asta de o magarita si de manzul ei, inasa Se comporta cu toata demnitatea si autoritatea pe care le are ca Domn a tot ce cuprinde pamantul. Proprietarii animalelor au trebuit sa asculte de cuvintele: "Domnul are trebuinta de el", si, contrar firii, contrar oricarui sentiment al inimii omenesti intr-o astfel de ocazie, ei l-au trimis "indata" (Marcu 11; Luca 19).

Astfel a stralucit Isus din nou in slava proprie Dumnezeului lui Israel. Valul poate ca era foarte gros, si asa a si fost. Era constituit din Isus din Nazaret, tamplarul, fiul tamplarului (Matei 13:55; Marcu 6:3). Norul care acoperea totul era opac intr-adevar, inasa slava de sub el era infinita. Era slava deplina a lui Iehova, si nici o raza din intreaga stralucire divina n-ar fi refuzat sa o exprime si sa o afirme. El "n-a socotit ca un lucru de apucat sa fie deopotriva cu Dumnezeu" ci "S-a dezbracat pe Sine Insusi". Credinta pricepe aceasta slava acoperita, iar afectiunea o protejeaza ca si cu un zid de foc. "Cine S-a suit in ceruri si cine S-a coborat din ele? Cine a adunat vantul in pumnii Lui? Cine a strans apele in haina Lui? Cine a hotarat toate marginile pamantului? Cum se numeste El si care este numele Fiului Sau? Stii tu lucrul acesta?" (Proverbe 30). Nu vom incerca sa raspundem, ci, precum Moise odinioara, vom invata si noi, atunci cand trece Isus, sa ne plecam capetele si sa ne inchinam (Exod 34).

Cat de minunate sunt locurile din Scriptura care ne invata sa observam cum "chipul de rob" ascundea "chipul lui Dumnezeu". Inasa la fel de minunate, indraznesc sa spun, sunt acele cazuri in care El pare ca a incercat sa Se puna la adapost de pericol, sau sa-Si scape viata. A descoperi si in astfel de situatii frumusetea si slava Lui, care sunt ascunse de ochiul omului, ar trebui sa fie o indeletnicire nespuse de placuta pentru sufletul nostru. Inasa multi dintre noi, desi pentru nimic in lume nu am pata aceasta slava, putem fi inca incapabili de a o pricepe, si adesea ii intelegem gresit caile

sau forma pe care o ia. Fiul lui Dumnezeu a venit in lume intr-o perfecta contradictie cu cel care urmeaza sa vina si despre care citim ca toata lumea il va admira. Asa cum Domnul Insusi spune: “Eu am venit in Numele Tatalui Meu, si nu Ma primiti; daca va veni un altul in numele lui insusi, pe acela il veti primi” (Ioan 5:43). Potrivit cu asta, daca viata Lui este amenintata, El nu face imediat o minune care sa uimeasca lumea, ci dimpotriva, Se dezbraca pe Sine Insusi si vrea sa fie nimeni si nimic. El refuza cu desavarsire sa faca ceva de care oamenii sa se minuneze – mare si slavita contradictie cu cel a carui rana de moarte va fi vindecata, asa incat intreaga lume se va minuna si se va inchina inaintea aceluia a carui icoana va avea viata si va vorbi, astfel ca toti, mici si mari, sa-i poarte numele pe fruntile lor (Apoc.13).

Fiul lui Dumnezeu S-a aflat in totala contradictie cu toate acestea. El a venit in numele Tatalui Sau, nu in al Lui Insusi. El avea viata in Sine. Era egal cu Cel despre care este scris: “Care singur are nemurirea”; insa El a ascuns aceasta stralucire a slavei divine sub chipul unuia care a parut ca-si apara viata prin cele mai obisnuite si mai de dispretuit metode. Acest gand ne-ar fi pretios daca am avea inimi gata de inchinare. Cel care trebuie sa vina “in propriu sau nume” va primi o rana de moarte, si totusi va trai, pentru ca lumea sa se minuneze; insa Fiul lui Dumnezeu fuge in Egipt.

Suntem oare atat de lipsiti de pricepere spirituala incat sa nu intelegem acest lucru? Ar trebui oare sa fim fortati pentru a intelege viziunea slavei astfel ascunsa? Chiar si asa daca ar sta lucrurile, Domnul tot ne va ingadui si ne va da viziunea acestei glorii. Fiindca sub val se afla o slava care, daca ar vrea, ar putea, precum cuptorul caldean, sa-si nimiceasca vrajmasii pe loc. Caci atunci cand venise momentul, cand era ceasul puterii intunericului, slujitorii acestei puteri, in prezenta slavei, “s-au dat inapoi si au cazut la pamant”, lucru care ne invata ca Isus a fost atunci in intregime un prizonier de buna voie, asa cum mai tarziu a fost victima de buna voie.

In legatura cu asta, priviti-L in imprejurarea despre care am pomenit deja, in Matei 12. S-a temut Domnul in acel moment de mania fariseilor, simtindu-Se ca unul care trebuie sa faca ceva pentru a-si pune viata la adapost? Nu pot intretine un asemenea gand. El Si-a inceput acolo inca o etapa in drumul Sau minunat de slujitor, alegand nu un nume de cinste in aceasta lume, ci unul (prin umilinta si moarte), in care neamurile sa se poata increde; si prin credinta in acest nume pacatosii sa fie mantuiti.

Priviti la El in alt moment, atunci cand sabia unui Irod L-a amenintat pentru a doua oara (Luca 13). Cum Se inalta Domnul deasupra ei? Fiind constient de aceasta: fie regele oricat de viclean, chiar daca ar adauga subtilitatea la forta, El trebuie sa-Si termine calatoria, trebuie sa-Si incheie lucrarea incredintata, iar a treia zi va sfarsi. Iar acest sfarsit avea sa vina, asa cum stim, nu prin biruinta lui Irod sau a iudeilor asupra Lui, ci prin predarea Sa de buna voie pentru a deveni Capetenia mantuirii noastre, facut desavarsit prin suferinta. Si cu aceeasi ocazie El recunoaste urmatorul lucru: ca, desi ca Proroc avea sa moara la Ierusalim, asta s-a intamplat pentru ca cetatea sa umple masura pacatelor ei; caci El, in tot acest timp, era Dumnezeuul Ierusalimului, care de-a lungul veacurilor Se purtase cu ingaduinta fata de cetate, o chemase la pocainta, iar acum in curand avea s-o lase pustie prin judecata (vers.31,35).

Spun din nou: Ce glorii sunt ascunse aici sub chipul smerit al Celui care era amenintat cu mania unui rege, si care a trebuit sa faca fata dispretului si vrajmasiei propriului Sau popor!

Voi face insa referire la inca unul sau doua cazuri, chiar mai marcante decat acesta. Priviti-L la inceputul lucrarii Lui, in cetatea Sa. Acelasi principiu mare este ilustrat; caci muntele Nazaretului este, dupa parerea mea, nu un loc care pune in pericol viata lui Isus, ci exact ceea ce fusese mai inainte streasina templului (Luca 4:9,29). Diavolul nu s-a gandit deloc ca Domnul ar fi cazut in curtea templului si ar fi murit. Nicidecum. El L-a ispitit – asa cum o ispitise pe femeie in gradina – sa Se mareasca pe Sine, sa Se faca, daca pot spune astfel, asa cum diavolul i-a spus Evei, Dumnezeu. A cautat sa corupa izvoarele din Hristos, asa cum le corupsese in Adam, si sa faca astfel ca “mandria vietii” sa devina cel mai important dintre ele. Insa Isus Si-a pastrat “chipul de rob”. N-a vrut sa se arunce jos, ci a reamintit, ascultator, cuvintele: “Sa nu ispitesti pe Domnul, Dumnezeul tau”.

La fel s-a intamplat si pe spranceana muntelui din Nazaret. Acel munte nu era mai inalt decat streasina templului. Isus nu a fost mai in pericol intr-un loc decat in celalalt. Ar fi ramas la fel de teafar la poalele muntelui ca si in curtea templului. Dar cum ar fi fost astfel implinita Scriptura, care spunea ca El n-a venit ca sa Se inalte pe Sine? De aceea, “trecand prin mijlocul lor, a plecat de acolo”. S-a retras nestiut si nebagat in seama, confirmandu-Si chipul de rob si manifestandu-Si astfel harul in gandurile sfintilor Sai.

Nu indraznim sa spunem un asemenea lucru, cum ca El a facut asta ca sa-Si salveze viata. Numai gandul la asa ceva este contrar slavei persoanei Sale, “Dumnezeu aratat in trup”. Isus a fost iarasi si iarasi, in zilele vietii Sale pamantesti, racorit in duh atunci cand credinta li descoperea slava ascunsa in spatele valului. Cand Fiul lui David, sau Fiul lui Dumnezeu, sau Iehova al lui Israel, ori Creatorul lumii, devenea cunoscut credintei sub forma lui Isus din Nazaret, Isus Se bucura in duh. La fel si astazi, am putea spune, in vremea de acum, cand chipul de rob este din nou prezentat gandurilor noastre, El Se va bucura ori de cate ori sfintii Sai vor descoperi slava de dincolo de nor.

“Fuga”, ca sa o numim asa, in Egipt, in vremea de la inceput, in zilele “Copilasului” din Betleem, constituie un incident de o frumusetate si un caracter cu totul speciale. Ne aducem aminte ca, in timpul lui Moise, Israel era in aceasta tara ca un rug in flacari. Insa din pricina simpatiei si prezentei Dumnezeului parintilor lor, rugul nu se mistuia. Iehova era deasupra lui faraon, iar cand acesta din urma a vrut sa nimiceasca poporul, Iehova l-a pazit si l-a facut sa se inmulteasca chiar in inima tarii acestuia. Si acest lucru nu s-a facut “nici prin tarie, nici prin putere”, caci Israel nu era acolo nimic mai mult decat un rug, un rug de maracini caruia i-ar fi fost indeajuns o scanteie ca sa fie mistuit. Insa Fiul lui Dumnezeu Se afla in rug. Acesta era secretul. El a fost cu Israel in Egipt, asa cum apoi a fost in cuptor cu Sadrac, Mesac si Abednego; iar mirosul de foc, macar ca rugul ardea iar cuptorul era incalzit de sapte ori mai tare, nu s-a lipit de ei.

O “priveliste minunata”, asa incat Moise s-a intors s-o priveasca. Putem si noi astazi, in duhul lui Moise, sa ne intoarcem catre acelasi loc. Putem citi Exod 1-15, si apoi sa privim din nou la aceasta priveliste neobisnuita, cum rugul ardea si totusi nu se consuma; cum sarmanul rug al lui Israel era pastrat teafar in mijlocul cuptorului egiptean, din pricina prezentei Fiului lui Dumnezeu.

Oricat de mare ar fi focul, el niciodata nu va birui. Si cum paraseste in cele din urma Israel Egiptul? La fel cum cei trei tineri au iesit din cuptorul pe care Nebucadnetar il incinsese: in triumf, fara nimic altceva ars decat legaturile care-i tineau. Faraon si oastea egipteana pier in Marea Rosie, insa Israel porneste mai inainte sub stindardul Domnului.

A fost insa Israel in Egipt, bucurandu-se de simpatia Fiului lui Dumnezeu, mai in siguranta decat a fost Isus, ca "Dumnezeu aratat in trup"? Va fi rugul israelit o dovada impotriva tarii focului egiptean, si nu va fi trupul smerit al lui Isus, in ciuda vrajmasiei depline a omului, a urii regelui, a invidiei carturarilor si a furiei multimii, de nebiruit atunci cand Dumnezeu Insusi este manifestat in acest trup? Taina deplina a rugului care ardea si nu se mistuia sta in acest lucru. Israel nu putea fi atins mai mult decat cerul stabilise, din pricina simpatiei Fiului lui Dumnezeu; iar Isus nu putea fi atins de nimeni mai mult decat El Insusi vroia, din pricina intruparii Fiului lui Dumnezeu.

"Am chemat pe Fiul Meu din Egipt", a fost la fel de adevarat despre Isus ca si despre Israel. Si Isus si Israel au fost, in zilele lor, ruguri in flacari care nu se consumau; lucruri slabe, in ochii si in gandurile oamenilor, insa invulnerabile. Amandoi au avut suferintele lor in aceasta lume a Egiptului, insa viata din ei nu putea fi atinsa; in cazul lui Israel, din pricina simpatiei (ajutorului) de care se bucura, iar in cazul lui Isus din pricina Persoanei care era El.

Prin urmare, pentru a-l fi salvata viata a fost dus "Copilasul" in Egipt? Israelul din vechime a parasit Egiptul pentru a-si salva viata? Sau Sadrac si tovarasii lui au iesit oare din cuptorul caldean pentru a-si scapa vietile? Viata lui Israel era la fel de in siguranta in Egipt ca si afara din el. Tinerii iudei au fost la fel de putin afectati de foc in cuptor ca si in afara lui. Israel a parasit Egiptul ca marturie pentru slava lui Iehova, Mantuitorul lor; si la fel au iesit tinerii israeliti din focul caldean. In aceeasi maniera, si cu acelasi scop, a fost luat "Copilasul" din Iudeea, dinaintea maniei regelui Irod. Fiul lui Dumnezeu luase chipul de rob. El nu venise in numele Lui Insusi, ci in cel al Tatalui Sau. Se dezbracase pe Sine, luase un chip de rob, si potrivit cu acest chip Si-a inceput El drumul inca de pe vremea cand era doar un "Copilas"; iar El a fost, printre multe alte umilinte, ascultator pana acolo incat a fugit in Egipt, ca si cum Si-ar fi salvat viata de mania regelui. Insa a facut asta pentru slava Celui care-L trimisese.

Trebuie sa veghem ca nu cumva sa luam aceste exemple in care s-a aratat chipul Sau perfect de slujitor, si sa le folosim pentru a-l deprecia persoana. El a fost cu adevarat invulnerabil. Pana nu l-ar fi venit ceasul, pana n-ar fi fost gata sa Se predea singur, capeteniiile si cei cincizeci de oameni ai lor ar fi esuat de fiecare data sa puna mana pe El; insa, mai degraba decat asta, El a preferat sa Se smereasca de fiecare data, plecand in Egipt intr-o ocazie, iar in alta intr-un alt sat, El, Fiul Omului, batjocorit si lepadat.

Vom trata oare aceasta taina a supunerii, a supunerii de buna voie a Fiului lui Dumnezeu, cu nebagare de seama? Vom da valul la o parte cu ireverenta? Si totusi, daca aceste exemple la care am facut referire, precum si altele asemanatoare cu ele, sunt citate ca sa se dovedeasca faptul ca starea carnii si sangelui la care Domnul S-a facut partas era supusa mortii, atunci cu adevarat dam valul la o parte cu o mana nepriceputa si lipsita de respect. Da, si inca mai mult decat atat, Il nedreptatim de doua ori. Il degradam fiinta folosind actiuni care de fapt manifesta harul si dragostea

Lui nemarginite pentru noi, precum si supunerea Sa nestramutata fata de Dumnezeu.

Si totusi se aud azi voci care spun ca scurgerea timpului, ori violenta, ori accidentul ar fi putut birui carnea si sangele Domnului Isus, cauzandu-l moartea ca in cazul nostru. Intreb insa: Oare un gand ca acesta nu-L pune pe Domnul Isus Hristos in legatura cu pacatul? Se poate raspunde ca nu asta se intentioneaza. Probabil. Dar nu este totusi asa? Un astfel de gand nu-L leaga oare pe Domnul de pacat, de vreme ce in relatarea inspirata cu privire la carne si sange – iar intelepciunea noastra trebuie sa stea numai in ceea ce este scris – moartea este pusa in legatura cu ele numai prin pacat? Daca sangele si carnea din persoana Sa erau expuse mortii, sau daca prin natura si starea lor erau capabile de a muri (cu exceptia predarii Sale de bunavoie in har), nu se face prin asta legatura cu pacatul? Si daca e asa, Se afla Hristos cu adevarat inaintea sufletului care face o astfel de afirmatie? Ea Il prezinta ca pe unul expus mortii si ofera o astfel de viziune asupra Lui ca si cum ar fi putut sa moara intr-un fel potrivit caruia El nu Si-ar fi putut niciodata asuma chipul de rob, facandu-Se ascultator pana la moarte. Si in afara de ce Si-a asumat prin acest caracter, El n-a fost expus la nimic mai mult.

Exista in asemenea afirmatii ceva care te face sa te temi ca “portile Locuintei Mortilor” ataca din nou “Stanca” Bisericii, persoana Fiului lui Dumnezeu. Iar daca se argumenteaza ca ele nu vor decat sa ilustreze umanitatea adevarata a Domnului, chiar scopul in sine devine suspect. Fiindca, intreb, este oare in persoana lui Hristos numai umanitate? Nu se afla acolo si ceva incomensurabil diferit, si anume “Dumnezeu aratat in trup”? El n-ar fi putut fi Mantuitorul meu, al unui pacatos, daca n-ar fi fost Insotitorul lui Iahve. Fiecare creatura datoreaza tot ceea ce poate ea sa aduca. Nimeni altcineva, decat Unul care nu socoteste ca un lucru de apucat sa fie egal cu Dumnezeu, nu poate lua “un chip de rob”; caci respectivul este deja rob, asa cum am aratat mai devreme. Nici o creatura nu poate pretinde a fi mai mult decat o creatura; numai gandul la asa ceva ar insemna razvratire. Nimeni nu se poate pune garant pentru om decat Acela care a putut fara nici o infatuare sa Se pretinda egal cu Dumnezeu, fiind prin urmare independent.

Umanitatea adevarata era capabila de a pacatui. Adam in gradina a fost in starea asta, pentru ca a pacatuit. Putem spune mai simplu si mai sigur ca el era capabil de a pacatui, decat ca era capabil de a muri. Istoria ne confirma primul aspect, inasa nu ne ingaduie sa-l determinam pe cel de-al doilea, de vreme ce tot ea ne spune ca moartea a intervenit prin pacat. Exista deci in Adam putinta de a pacatui, inasa nu ni se spune ca si cea de a muri.

Daca prin urmare cineva ar veni si ar sugera, cu scopul de a ilustra adevarata umanitate a lui Hristos, ca El era capabil sa pacatuiasca, ce i-am spune? Las ca cei care-L cunosc cu adevarat pe Hristos sa raspunda la asta. Oricum, putem fi siguri de un lucru: ca diavolul este in spatele tuturor acestor atacuri impotriva “Stancii” Bisericii, care este persoana Fiului lui Dumnezeu (Matei 16:18). Caci lucrarea Lui, marturia Lui, suferintele, moartea insasi, nu ar insemna absolut nimic pentru noi daca El nu ar fi Dumnezeu. Persoana Lui este temelia sacrificiului Lui, si in sensul acesta fiinta Lui este Stanca noastra. Marturia despre persoana Sa, adusa de catre unul care in momentul acela nu stia nimic despre lucrarea sau jertfa Lui, a fost cea care L-a condus sa vorbeasca despre “Stanca” pe care Biserica avea sa fie zidita, ilustrand astfel acel adevar sau taina impotriva careia “portile iadului”, puterea si viclenia lui Satan, aveau sa se napusteasca mereu si mereu.

De la inceput au tot atacat ele, iar astazi se intampla la fel. Slava deplina a “Dumnezeului aratat in trup” a fost intunecata cu timp in urma de catre arieni si socinieni. De curand, natura morala a Omului Isus Hristos, “Dumnezeul binecuvantat in veci”, a fost atacata de irvingism, care a patat-o si a intinat-o atat cat poate reusi un asemenea gand rau. Si inca si mai curand, relatiile cu Dumnezeu in care Isus S-a aflat, precum si experientele sufletului Sau, au constituit obiectul speculatiilor intelectului omenesc. Iar acum, cel mai recent, carnea si sangele Lui, “templul” trupului Sau, au fost profanate.

In toate acestea se poate distinge un scop comun, anume degradarea Fiului lui Dumnezeu. De unde vine asta? Si, de cealalta parte, de unde izvoraste energia contradictorie si opusa incercarilor de acest fel? Cu ce este Tatal ocupat, sau cu privire la ce este El gelos, daca nu cu privire la slava Fiului Sau, in opozitie cu orice lucru care L-ar putea degrada, fie el mai mult sau mai putin subtil? Cititi, dragii mei, cuvantarea Domnului catre iudei in Ioan 5. Aici este descoperit secretul, anume ca desi Fiul S-a smerit pe Sine si, asa cum El spune, “nu poate sa faca nimic de la Sine”, Tatal va avea grija ca El sa nu fie dezonorat sau depreciat in vreun fel, veghind asupra drepturilor Lui, acelor drepturi divine depline, printr-o afirmatie plina de atentie si de gelozie: “Cine nu cinsteste pe Fiul, nu cinsteste pe Tatal, care L-a trimis”.

Rabdarea si ingaduinta fata de cei nestiutori sunt cu siguranta cai divine, cai ale Duhului in har. Domnul Insusi le-a folosit: “De atata timp sunt cu voi si nu M-ai cunoscut, Filip?”. Dar lipsa de ingaduinta fata de orice incercare de degradare a lui Hristos este de asemenea o cale dumnezeiasca. Scrierile lui Ioan ne dovedesc acest lucru. Ele reprezinta cea mai coplesitoare parte din cuvantul lui Dumnezeu, fiind cu totul deosebite si pretioase, tocmai din pricina ca se ocupa atat de mult de slava personala a Fiului. Si imi pare ca ele arata putina indurare, ba chiar deloc, fata de cei tentati sa pateze aceasta slava sau sa o trateze cu usuratate.

Dati-mi voie sa mai adaug ca nici alte lucruri din viata binecuvantatului nostru Domn, precum foamea, setea sau oboseala, nu pot fi folosite in vreun fel pentru a dovedi ca El era expus mortii. Fiul lui Dumnezeu in carne nu a fost expus la nimic. Nimic din afara gradinii Eden nu a fost partea Lui de drept. Il vedem infometat si obosit la fantana din Samaria. A adormit in corabie dupa o zi de slujba obositoare. Insa tot ce El a cunoscut in acest loc al spinilor si al fruntii asudate, a cunoscut si a impartasit doar pentru a implini ce se potrivea “chipului de rob” pe care Si-l asumase in harul Lui nespus.

Acestui “Om al durerilor” I s-a spus odata ca ar avea aproape cincizeci de ani (Ioan 8:57). Insa din acest lucru inteleg numai cat de intim a purtat El durerile noastre si cat de marcat a fost de truda pentru binecuvantarea noastra si pentru slava Tatalui. Iata de ce s-a spus despre El ca infatisarea I se deosebea mult de cea a oamenilor, din pricina a ceea ce indura pentru noi si a impotrivirii suferite din partea celor pacatosi. In nici un caz din pricina tendintelor naturale de degradare care intervin odata cu varsta, caci astfel de tendinte n-au fost nicidecum partea Lui.

Iudeii au fost mereu si mereu acuzati ca L-au omorat (Fapte 2:36; 3:15; 7:52). Acuzatia a fost dreapta, cu siguranta. Cu totii suntem vinovati de asa ceva. Vina sangelui varsat sta culcata la usile noastre. In sensul juridic deplin, ei au fost “tradatorii si ucigasii” Lui. Dar, oricat de ciudat ar parea

pentru ratiune, ceea ce citim in legatura cu asta este cu totul limpede in ochii credintei: “Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Insumi. Am putere s-o dau si am putere s-o iau iarasi. Aceasta porunca am primit-o de la Tatal Meu” (Ioan 10:18). El a fost liber, si totusi a actionat la porunca. Pare ciudat, sunt de acord, pentru ratiune si necredinta, insa pentru credinta totul este limpede si perfect.

Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce, unde mainile nelegiuite ale omului L-au tintuit, si unde scopul etern si harul lui Dumnezeu prevazusera sa ajunga. Acolo a murit, si a murit fiindca a fost acolo. Mielul a fost injunghiat. Cine s-ar incumeta sa contrazica acest lucru? Maini nelegiuite L-au ucis, iar Dumnezeu L-a oferit ca pe propriul Sau Miel pentru altar. Cine ar indrazni sa se atinga, fie si numai pentru un moment, de o taina atat de indispensabila si de pretioasa? Si totusi Mielul Si-a dat viata de buna voie. Nu epuizarea din pricina suferintei, nici violenta crucii, nu l-au provocat moartea, ci Si-a dat viata de la Sine Insumi. Ca dovada ca era deplin stapan pe viata pe care urma sa Si-o dea, “El a strigat cu glas tare” iar apoi “Si-a dat duhul”. Felul cum s-au desfasurat lucrurile in acele momente nu lasa loc vreunui alt gand, si, as adauga eu, nici afectiunile sfintilor in inchinare nu trebuie sa faca altfel. Pilat s-a mirat ca Domnul murise deja; nu putea sa creada una ca asta; a trebuit sa se convinga de acest lucru. Nu trecuse suficient timp ca o viata sa se sfarseasca pe cruce, de aceea fluierile picioarelor celorlalti au trebuit sa fie zdrobite. Insa El era deja mort, iar Pilat trebuie sa faca cercetari si sa se convinga printr-un martor inainte de a putea crede.

Astfel deci gandul pe care il sustinem este singurul care explica derularea istorica literala a evenimentelor. Domnul sa dea har sufletelor noastre pentru a-L binecuvanta pe Dumnezeu pentru o astfel de imagine a Mielului Sau injunghiat, a Mantuitorului nostru rastignit si omorat. Prin faptul ca spunem ca El Si-a dat viata de la Sine, ignoram oare faptul ca El a fost Mielul injunghiat, sau facem sa nu se mai auda cantarea din ceruri care sarbatoreste aceasta taina? Istoria Calvarului, pe care Duhul Sfânt a scris-o, sustine gandul nostru; si din nou spunem: ceea ce sustinem este singura explicatie pentru ce s-a intamplat acolo. El a fost liber si totusi sub porunca. Credinta intelege pe deplin asta. Si potrivit cu aceasta taina, cand ceasul a sosit, citim ca: “Plecandu-Si capul, Si-a dat duhul” (Ioan 19:30). A recunoscut porunca pe care o primise, si totusi Si-a dat viata de la Sine. A fost ascultator pana la moarte, insa Si-a dat viata ca unul care era stapan pe ea.

Credinta intelege toate acestea fara dificultate; ba mai mult, ea intelege ca numai aici se afla adevarata si desavarsita taina. El a murit ca urmare a planurilor ce tineau de legamantul vesnic, carora S-a supus de bunavoie, fiind “Insotitorul” Domnului Ostirilor.

Insa, cum deja am spus spre lauda Lui, Fiul lui Dumnezeu pe pamant Si-a ascuns intotdeauna slava, “chipul de Dumnezeu”, sub “chipul de rob”. Slava Lui a fost recunoscuta in toate locurile stapanirii lui Dumnezeu. Demonii au recunoscut-o, trupurile si sufletele oamenilor au recunoscut-o, moartea si mormantul, fiarele campului si pestii marii, vanturile si valurile, graul si vinul. As putea spune ca doar El a fost singurul care nu a recunoscut-o, sau nu Si-a asumat-o; pentru ca El cauta sa o acopere. El era “Domnul secerisului”, insa a parut ca unul dintre lucratori; El era Dumnezeuul templului si Domnul sabatului, insa S-a supus atacurilor si acuzatiilor unei lumi necredincioase (Matei 9:12).

Asa a fost valul, sau norul, sub care El mereu si mereu Si-a ascuns slava. Si in perfecta potrivire cu acest lucru, asa cum am spus deja, S-a comportat El in acele ocazii cand viata l-a fost amenintata.

Si-a ascuns din nou slava si in astfel de cazuri, sub felurite chipuri de dispretuit in ochii oamenilor. Uneori a fost ocrotit de favoarea unor oameni obisnuiti (Marcu 11:32; 12:12; Luca 20:19); alteori S-a retras intr-un fel mai mult sau mai putin obisnuit (Luca 4:30; Ioan 8:59; 10:39); de multe ori vrajmasii au fost impiedicati sa puna mana pe El, din pricina ca nu-l venise inca ceasul (Ioan 7:30; 8:20); iar intr-o ocazie anume, asa cum am vazut, fuga in Egipt Il fereste de mania unui rege care vroia sa-l ia viata.

In toate aceste cazuri, de la primul pana la ultimul, vad un singur lucru – Domnul slavei tinandu-Se ascuns, ca Unul care venise in numele Altuia, nu in al Lui Insusi. Insa El era “Domnul slavei” si “Printul vietii”. A fost un prizonier de buna voie, lucru pe care l-am infatisat deja, si asa a ajuns sa fie in cele din urma o victima de buna voie. “El Si-a dat viata ca rascumparare pentru multi” (Matei 20:28; Tit 2:14).

Intr-o perioada din vechime chivotul Domnului s-a aflat in mainile vrajmasilor; cazuse in mana filistenilor in batalia de la Eben-Ezer. Atunci Dumnezeu “Si-a dat slava prada robiei si maretia Lui in mainile vrajmasului”; chivotul insa a fost invulnerabil. El era in aparenta un lucru fragil, un obiect din lemn si aur. Prezenta lui a tulburat toata tara celor necircumcisi si de asemenea pe dumnezeii lor. Se afla acolo lipsit de ajutor si singur, in mijlocul vrajmasilor infierbantati si ingamfati din pricina victoriei. De ce, prin urmare, nu l-au rupt ei in bucati? Aparent, a-l lovi de o stanca ar fi insemnat sa-l distrugi. Chivotul a stat mereu intre ei si a parut ca supravietuieste numai din pricina indurarii lor. De ce atunci n-au scapat ei de el distrugandu-l? Nu puteau: acesta este raspunsul. Chivotul in mijlocul filistenilor a fost un alt rug care ardea si nu se mistuia. Parea ca se afla la cheremul celor necircumcisi, insa era de fapt invulnerabil. Filistenii au putut sa-l trimita de la Asdod la Gat, si de la Gat la Ecron; insa nici o mana nu-l putea atinge ca sa-i faca rau (1Samuel 4 si 6).

La fel Adevaratul Chivot, Fiul lui Dumnezeu aratat in trup, a fost, pentru putina vreme, la dispozitia celor netaiati imprejur. Pilat poate sa-l trimita la Irod, iar Ana la Caiafa; multimea Il poate duce la Pilat, iar Pilat Il poate da din nou multimii; viata Lui insa nu poate fi atinsa de ei. El era Fiul lui Dumnezeu, si macar ca era manifestat in trup, era totusi Fiul din vesnicie. Prin oricate dureri a trecut, de oricata osteneala, foame si sete a avut parte, toate faceau parte din chipul Sau de rob pe care il luase. Insa El era Fiul care avea viata in Sine Insusi, Chivotul invulnerabil, Rugul care, chiar in mijlocul flacarilor vii ale urii depline a lumii, nu se mistuia.

Asa a fost taina, nu ma indoiesc.

Insa in timp ce privesc la acest episod, nu este nimic de care m-as bucura mai mult decat sa simt ceea ce un israelit adevarat ar fi simtit in ziua cand chivotul lui Dumnezeu a fost adus inapoi din tara filistenilor. El s-ar fi bucurat si s-ar fi inchinat; ar fi fost foarte grijuliu sa se asigure ca acest mare eveniment a avut loc cu adevarat, chiar daca ar fi trait la mare distanta. Ca israelit din oricare dintre semintii, acest lucru il privea in totul, anume ca chivotul fusese recuperat si ca netaiatii imprejur nu-l mai stapaneau si nu-l mai trimiteau in sus si in jos intre cetatile lor. Odata convins insa, trebuia sa fie atent ca nu cumva el insusi sa-l atinga sau sa-l cerceteze, si astfel sa pacatuiasca si el ca unul dintre acei locuitori din Bet-Semes.

Suntem indreptatiti deci, fara indoiala, sa refuzam acele ganduri cum ca trupul binecuvantatului nostru Domn ar fi fost expus (supus) mortii. Astfel de cuvinte si de speculatii sunt ca si cum am atinge chivotul cu maini necircumcise. Trebuie sa dam pe fata greseala unui astfel de gand, ca si lipsa lui de respect; cu alte cuvinte, nimic altceva n-ar trebui sa ne multumeasca decat recuperarea chivotului din mainile vrajmasilor. Apoi insa intervine o alta indatorire: nu trebuie sa-l atingem, sau sa-l inspectam, ca pe un lucru obisnuit. Cuvintele noastre trebuie sa fie putine, caci "cine vorbeste mult", intr-o astfel de chestiune, "nu se poate sa nu pacatuiasca". Consideratiile de ordin fizic asupra acestui subiect nu trebuiesc ingaduite, chiar daca par adevarate si de netagaduit; caci astfel de consideratii nu sunt felul de a lucra al Duhului sau al intelepciunii lui Dumnezeu. Trupul Domnului a fost un templu, si este scris: "Sa va purtati cu respect fata de locasul Meu cel sfant; Eu sunt Domnul".

Daca cineva ar refuza sa urmeze aceste speculatii, si in loc de a le da raspuns le-ar mustra, nu as avea nimic de zis. Este posibil ca in multe suflete sa existe un sfant si delicat sentiment de a refuza sa se preocupe – intr-un mod care depaseste propria masura si standardul Scripturii – cu ceea ce intotdeauna va fi mai presus de noi oamenii. Mi-aduc aminte de cuvintele: "Nu raspunde unui nebun dupa nebunia lui, ca sa nu te asemeni si tu cu el". Insa aceste speculatii cu privire la persoana Fiului lui Dumnezeu isi au originea in alta parte. Chivotul a ajuns in maini necircumcise – iar aceste randuri pe care le scriu constituie o incercare de a-l recupera de acolo – si ceea ce doresc cu adevarat este sa-l dau jos din "carul cel nou" cu respectul si sfintenia care se potrivesc sufletului ce face un asemenea lucru.

Voi mai adauga ca toata aceasta dezbatere este facuta cu scopul ca sufletul sa aiba un beneficiu. Trupul mort al unui leu (desi trebuia privit ca o uraciune) a fost fortat sa produca miere, buna la gust si hranitoare. Pavel a trebuit sa faca lucrarea neatragatoare de a apara invatatura despre inviere ca raspuns la convingerile unora dintre corinteni; insa acest lucru s-a dovedit roditor, precum trupul mort al leului. Caci n-a iesit in evidenta doar invatatura respectiva, ci gloriei dupa glorie care apartin tainei au fost trecute pe dinaintea ochilor nostri. Apostolului i s-a dat, prin Duhul, sa vada invierea in ordinea sau in etapele ei; apoi intervalul dintre aceste etape si lucrarea de facut in fiecare din ele, potrivit cu dispensatiile divine; la fel si scena care va fi la sfarsitul tuturor acestor etape; si de asemenea importantul moment al invierii celor sfinti, in toata puterea si maretia lui, impreuna cu strigatul de triumf care il insoteste (1Corinteni 15). Iata mierea iesita, pot spune, din trupul mort al leului, caci astfel este controversa intre frati.

Dar asa cum a fost scris odinioara, asa este, prin harul imbelsugat al lui Dumnezeu, si acum: "Din cel care mananca a iesit ce se mananca si din cel tare a iesit dulceata".

"Nu noua, Doamne, nu noua, ci Numelui Tau da slava, pentru bunatatea Ta, pentru adevarul Tau!".

Capitolul III

"Imi voi pune increderea in El" (Evrei 2:13)

Dependentia Sa

Ce moment trebuie sa fi fost cand Domnul a linistit furtuna pe marea Galileii! Ce lucru minunat si mare sa fii martor la un astfel de moment; la fel cum ar fi si acum cand ne gandim la el, daca am avea inimi sensibile la slava lui Hristos. Oamenii pot vorbi despre legea necesara a fenomenelor, despre legile naturii si despre cursul lucrurilor. Cu siguranta insa ca prima lege a naturii este ca ea sa asculte de Creatorul ei. Iar aici, intr-o clipeala din ochi, marea Galileii a simtit prezenta si a ascultat cuvantul Celui care dupa buna Sa placere schimba mersul lucrurilor, sau cu o simpla atingere face ca totul sa se prabuseasca (Marcu 4).

Acesta era Isus-lehova. Acesta era Dumnezeu de care, odinioara, Iordanul si Marea Rosie au ascultat: "Ce-ai tu, mare, de fugi, si tu, Iordanule, de te intorci inapoi? Ce aveti voi, muntilor, de saltati ca niste berbeci, si voi, dealurilor, ca niste miei? Cutremura-te, pamantule, inaintea Domnului". Aici se afla raspunsul, fie ca ascultam glasul Marii Rosii in zilele Exodului, fie cel al marii Galileii in timpurile evangheliei. Prezenta lui Dumnezeu constituie secretul. "El a vorbit si s-a facut".

Citim ca atunci cand soarele si luna s-au oprit in mijlocul cerului, Domnul ascultase de vocea unui om. Iosua vorbise Domnului atunci, iar Domnul a luptat pentru Israel. Evenimentul a fost cu totul extraordinar. Duhul Sfânt, care-l aminteste, ii da acest caracter. "Lucrul acesta nu este scris oare in Cartea Dreptului? Si soarele s-a oprit in mijlocul cerului si nu s-a grabit sa apuna aproape o zi intreaga. N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici inainte, nici dupa aceea, cand Domnul sa fi ascultat glasul unui om; caci Domnul lupta pentru Israel". Insa Isus actioneaza indata, de la Sine Insusi, fara ca acest lucru sa fie consemnat de Duhul Sfânt ca ceva extraordinar. Toata uimirea vine din partea inimilor nepregatite si necredincioase ale ucenicilor, care nu cunosteau slava Dumnezeului lui Israel. Insa noi, preaiubitorilor, sub indrumarea Celui care ia din lucrurile lui Hristos ca sa ni le descopere, ar trebui sa intelegem si sa discernem mai bine cine este Acela care a despartit Marea Rosie, sau care a facut ca Iordanul sa se traga inapoi, ori care a linistit apele marii Galileii.

Descoperim insa mai mult despre Isus la Marea Rosie, decat simpla impartire a apelor ei. Norul care a aparut de indata ce Israel fusese rascumparat prin sange din Egipt, si care i-a insotit prin pustie, a fost calauza taberei. Insa el a fost si valul care acoperea slava. Taina minunata se afla in mijlocul lui Israel. De obicei slava ramanea ascunsa; se manifesta doar ocazional, insa se afla acolo; era calauza si insotitorul lui Israel, dar si Dumnezeu lor. Cel care locuia intre heruvimi a mers prin pustie inaintea lui Efraim, Beniamin si Manase (Psalm 80). Slava era in nor pentru folosul lui Israel, insa ea se afla si in locul sfânt; si astfel, in timp ce conducea tabara in forma ei acoperita sau smerita, ea pretindea onorurile divine ale sanctuarului.

Asa a fost si Isus, "Dumnezeu aratat in trup", in mod obisnuit ascuns in spatele "chipului de rob", totdeauna egal cu Dumnezeu in credinta si in inchinarea sfintilor Sai, macar ca n-a socotit asa ceva ca un lucru de apucat, insa descoperindu-Si, in rastimpuri, stralucirea harului divin si a autoritatii Sale.

Chiar cand se afla aproape de Marea Rosie, Israel a trebuit sa fie adapostit. Norul a facut asta pentru ei. El s-a asezat intre egipteni si tabara, si a fost intuneric pentru unii iar pentru ceilalti lumina, asa incat nu s-au apropiat unii de altii toata noaptea; apoi, dimineata, Domnul a privit la armata egipteană prin stalpul de nor si a adus confuzia in mijlocul ei. La fel, intr-o ocazie inrudita cu aceasta,

Isus Se comporta ca nor si ca slava. El Se aseaza intre ucenicii Sai si cei care-i urmareau: “Daca Ma cautati pe Mine, lasati pe acestia sa se duca”. Ii adaposteste cu prezenta Sa ca in vechime. Si priveste prin nor si din nou, ca odinioara, tulbura armata vrajmasului: “Isus le-a zis: ‘Eu sunt!’. Cand le-a zis: ‘Eu sunt’, ei s-au dat inapoi si au cazut la pamant”. Doar a privit si s-a dovedit ca bratul Lui nu se scurtase intre timp. Cu aceeasi usurinta si autoritate, Dumnezeuul lui Israel Isi face lucrarea la Marea Rosie, ca si Isus in gradina Ghetimani (Exod 14; Ioan 18). Dumnezeii Egiptului s-au plecat inaintea Lui la Marea Rosie si cei ai Romei in Ghetimani, iar cand va fi adus din nou in lume se va zice: “Toti ingerii lui Dumnezeu sa I se inchine!”.

Sa patrundem insa si mai adanc. De-a lungul istoriei sale, Israel a trebuit sa fie mustrat, nu numai adapostit; sa fie si disciplinat, asa cum fusese rascumparat. Vedem acest lucru pe masura ce parasim Marea Rosie si intram in pustie. Aceeasi slava care era ascunsa in nor avea sa faca si aceasta lucrare divina pentru ei, asa cum o facuse pe cealalta. Cu ocazia manei, in chestiunea iscoadelor, la rascoala lui Core, la apele Meriba, Israel provoaca sfintenia Domnului, iar razele slavei strapung norul marturisind despre nemulțumirea divina (Exod 16; Numeri 14,16, 20).

La fel, din nou, au stat lucrurile si cu Isus. Cand a fost intristat – asa cum fusese Slava din nor – de impietirea de inima si de necredinta ucenicilor, El a dat o dovada, o expresie, a puterii Sale divine, in cuvinte de mustrare, precum in acea ocazie la care am facut referire, pe lacul Tiberiadei; caci acolo a vorbit catre ucenici: “Pentru ce sunteti asa de fricosi?”, la fel cum tocmai vorbise marii: “Taci! Fii linistita!”. Asa s-a intamplat, imprejurare dupa imprejurare, cand ucenicii Sai tradau ganduri de nestiinta sau de necredinta cu privire la El. De exemplu, intr-o ocazie speciala, El vorbeste lui Filip cu tristetea si nemulțumirea Slavei din nor: “De atata timp sunt cu voi si nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a vazut pe Mine a vazut pe Tatal. Cum zici tu: ‘Arata-ne pe Tatal?’” (Ioan 14).

Cu siguranta ca avem de a face cu aceeasi taina. Nu stralucea acelasi Domn din nou din spatele valului, infruntand neascultarea sau necredinta lui Israel? Aceasta era slava aratata din nor ca in imprejurarea despre mana, sau ca in cazurile asemanatoare deja pomenite. Asemanarea dintre cele doua forme ale puterii divine este foarte exacta. Norul reprezenta lucrul obisnuit; slava din el era cand si cand manifestata, insa era intotdeauna acolo. Calauza si insotitorul taberei era Domnul taberei. Si toate acestea nu reprezinta oare taina care este Isus? Slava era Dumnezeuul lui Israel (Ezechiel 43:4; 44:2), iar Isus din Nazaret era Dumnezeuul lui Israel, sau slava (Isaia 6:1; Ioan 12:41). Nazarineanul a tinut ascunsa o lumina, sau a manifestat o slava in trup, de care, in plinatatea ei adevarata, “nici un om nu se poate apropia” (1Timotei 6:16).

Moise, intr-un fel demn de apreciat, a refuzat slava, insa Isus Si-a ascuns-o. “Moise, cand s-a facut mare, a refuzat sa fie numit fiul fiicei lui faraon” Evrei 11:24). Iar asta a fost o biruinta frumoasa asupra lumii. Noua ne place sa ne fluturam onorurile, sa aratam cat mai mult din ceea ce suntem, chiar sa ne arogam ceea ce nu ni se cuvine, daca oamenii ne-ar considera, din greseala, mai mari decat suntem in realitate. Moise insa s-a smerit in palatul egiptean, iar asta a fost o frumoasa biruinta a credintei asupra mersului si duhului lumii. Dar Isus a facut mai mult. Este adevarat ca El n-a avut servitori si curteni pe care sa-i invete, caci a fost un strain pentru palate. Insa satenii Nazaretului L-au considerat intre ei ca pe “fiul tamplarului”, iar El a fost de acord cu asta. Slava slavilor, Domnul ingerilor, Creatorul marginilor pamantului, Dumnezeuul cerurilor, a ramas ascuns sub aceasta

denumire obisnuita, si a stat acolo fara sa obiecteze vreodata ceva.

Duhul Sfânt, în slujba sa de har, ne dezvăluie în Evrei 2 izvoarele acestei taine mari. Harul lui Dumnezeu își găsește plăcerea – ce gând pretios! – în a prezenta taina, iar lauda Celui “pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile” impune prezentarea acestei taine (vers.9,10). Aici ne sunt dezvăluite aceste lucruri; aici vedem izvoarele îmbelsugate de unde curg marele plan și lucrarea lui Dumnezeu, acea taina de negrit a rascumpărării prin smerirea Fiului lui Dumnezeu, care avea să-i imprime caracterul pentru vesnicie. Harul divin a dorit să fie satisfăcut oferind totul, iar slava divină a vrut să se manifeste într-un chip desăvârșit. Totul curge din aceste izvoare. Cel care sfînteste a luat parte la carne și sange; El a străbătut moartea; a îndurat toate ispitele noastre, dar fără păcat; a cunoscut și a trăit relațiile cu Dumnezeu, experiențele de suflet și suferințele (simpatiile) împreună cu cei credincioși. Viata de credință pe pământ, cu rugăciuni și lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte; viata de mijlocire din cer; toată pregătirea împlinită pentru a fi jertfa și preot; putința de a ajuta, vrednicia de a curăți, ca și învierea, înălțarea, așteptarea prezenta și imparția și slavile viitoare – toate acestea își găsesc originea și izvorul aici, în harul și în slava divină.

Fiul lui Dumnezeu S-a luat locul în directă legătură cu toate aceste lucruri. A fost dependent, ascultător, plin de încredere și de nădejde; a avut parte de durere, a suferit, a fost disprețuit, răstignit, îngropat; a trecut prin tot ceea ce planul vesnic socotise necesar pentru El. S-a dezbrăcat pe Sine în acest scop, însă tot ce a făcut a fost infinit vrednic de persoana Sa. Cuvântul de la început “Să fie lumina; și a fost lumina”, n-a fost mai vrednic de El ca rugăciunile și cererile “cu strigate mari și cu lacrimi”, în zilele vieții Sale pământești. N-a fost cu putința ca în El să se afle vreodata ceva nevrednic de Dumnezeire, deși S-a aflat, din belsug și indiferent de prețul plătit, în stări și împrejurări în care L-au așezat vina noastră și harul Lui manifestat în a o înlătura.

Persoana din iesle a fost aceeași cu cea de pe cruce. A fost “Dumnezeu arătat în trup”. Și în sensul deplin al acestei slave putem spune despre El că S-a smerit de la începutul și până la sfârșitul acestei călătorii uimitoare. Calauziți de Dumnezeu, magii din răsărit s-au închinat înaintea “Copilasului” la Betleem. Simeon I s-a închinat mai devreme, în templu. Și lucru curios – pe care nu-l poate explica decât faptul că Duhul Sfânt îl umpluse în acele momente – el o binecuvăntează pe mama, nu pe Copil. Avea Copilul în brațe și urma ca, lucru firesc în astfel de ocazii, să-l dea binecuvântarea sa. Dar nu face asta. Căci el ținea acel Copilas în brațe nu ca pe un prunc neajutorat pe care să-l încredințeze grijii divine, ci ca pe Mântuirea lui Dumnezeu. În acest caracter glorios, în ceasul slăbiciunii naturale celei mai perfecte, L-a ținut el în brațe și s-a laudat în El. “Cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare”. Nu se putea ca Simeon să-L binecuvănteze pe Isus, deși el a putut, fără a-și depăși măsura, să-o binecuvănteze pe Maria.

Ana, profetesa, L-a primit în același duh. Și chiar mai devreme, pe când nu era încă născut, I s-a adus închinare prin bucuria pruncului din pantecele Elisabetei, care a săltat la salutul Mariei. Mai mult, încă înainte ca El să fie conceput, îngerul Gabriel îl recunoaște ca Dumnezeu al lui Israel, înaintea fetei Caruia avea să meargă fiul lui Zaharia. Apoi Zaharia, prin Duhul Sfânt, îl proclamă ca Domnul caruia poporul Israel îi aparținea, și ca “Soarele care răsare din înaltime”. Prin urmare, ascultarea însoțită de lepadare de Sine și o supunere de un fel cu totul particular, aveau să fie văzute în fiecare stadiu și acțiune a Lui. Și care au fost etapele drumului slujirii în ochii Aceluia caruia

li era adusa? Nascut, circumcis, botezat si uns, slujind, suferind, rastignit, apoi inviat. El a strabatut acest pamant sub ochiul atent al lui Dumnezeu. In locul tainic al pantecelui fecioarei, in singuratatile Nazaretului, in activitatile si slujba din toate cetatile si satele lui Israel, in sacrificiul suprem de la cruce, apoi in starea noua de inviere, acest "Om minunat" a fost urmarit de Dumnezeu, a fost desfatatarea Lui – perfect, nepatat – provocand desfatatarea divina in om mai mult decat atunci cand, in vechime, omul a fost creat dupa chipul lui Dumnezeu, si facand cu mult mai mult decat doar sa anuleze parerea de rau a Lui ca il crease (Geneza 6).

Persoana Lui a imprimat o asa slava drumului Sau de slujire si de ascultare, incat l-a facut de valoare inestimabila. Nu numai ca persoana Lui s-a supus la toata aceasta slujire si ascultare in mod voluntar. A existat mult mai mult in acest drum decat faptul ca a fost parcurs de buna voie. Caracterul lui este dat de ceea ce a insemnat Persoana lui Isus ("Cel care-Mi este Tovaras, zice Domnul Ostirilor"), si cine poate cantari sau masura asa ceva? Cunoastem foarte bine acest lucru din relatiile dintre noi insine. Ma refer doar la o asemanare. Cu cat cel care ne slujeste este mai inalt in demnitate, in demnitatea personala, cu atat serviciile lui ocupa un loc mai inalt in gandurile noastre. Si asta pe drept; pentru ca stim ca el s-a angajat cu mult mai mult fata de noi si ni s-a devotat nespun mai mult, decat daca ar fi fost un servitor inferior noua. Inima noastra pricepe mai bine intr-un astfel de caz ca binele nostru este cautat cu adevarat si ca dorintele si nevoile noastre sunt tintite de cel care slujeste astfel. Slujirea nu ne poate face sa uitam persoana care slujeste. Asupra acestei taine dragi meditam acum. Slujirea si ascultarea lui Isus au fost perfecte; infinit si complet vrednice de toata acceptarea.

Insa mai presus de asta, mai presus de calitatea roadelor, a fost Persoana care le-a adus. Si aceasta din urma, asa cum am spus, imprumuta roadelor o valoare si o slava care nu se pot exprima. Aceeasi valoare a caracterizat lucrarile vietii Lui, iar apoi a marcat moartea Sa. Persoana Lui a fost cea care a oferit toate virtutile posibile jertfei Sale; aceeași Persoana care a marcat cu slava ei particulara tot parcursul Sau de ascultare in umilinta. Iar desfatatarea lui Dumnezeu in Persoana Sa a fost la fel de perfecta ca acceptarea de catre El din punct de vedere juridic a lucrării Domnului. Anumite simboluri (ca de pilda cel al perdelei sfasiate dinauntrul templului) sunt vazute de credinta ca exprimand aceasta desfatatare. Simbolul perdelei arata deplina placere gasita de Dumnezeu in fiecare episod al vietii lui Isus. O, daca am avea ochi sa vedem si urechi sa auzim cand contemplam caile lui Isus de la iesle la cruce! Totusi asa au stat lucrarile, fie ca le vedem noi sau nu. Desfatatarea lui Dumnezeu, intr-o masura mai mare decat tot ce poate fi conceput, s-a odihnit peste tot ce El a facut si a fost, de-a lungul vietii Lui de ascultare. Cineva a spus: "Intelepciunea divina este modul de recuperare a noastra de catre Hristos, "Dumnezeu aratat in trup", menit sa glorifice starea de ascultare. Aceasta stare a fost pentru Dumnezeu incomparabil mai placuta, mai de dorit si mai superba decat ar fi fost ascultarea tuturor ingerilor in ceruri si a tuturor oamenilor pe pamant, daca ei ar fi continuat in ea. Aceasta stare a fost cea in care a intrat propriul Sau Fiu vesnic, care a luat asupra Lui chipul unui rob al lui Dumnezeu".

Iata ganduri intaritoare despre caile lui Isus. Aceste cai ale slujirii si ale supunerii fata de Dumnezeu trebuie sa-si aiba un caracter propriu, deosebit, si asta inaintea ochilor nostri. Ascultarea a fost proslavita in persoana Lui si aratata in toata frumusetea si oportunitatea ei; asa ca nu vom spune doar ca desfatatarea lui Dumnezeu in El a fost mentinuta totdeauna la cota ei maxima, ci ca ea

depaseste putinta de pricepere a unei minti create. “Chipul de rob” a fost o realitate in El, la fel de mult ca “chipul lui Dumnezeu”. Cel dintai chip a fost la fel de adevarat o realitate asumata asa cum celalalt a fost o realitate esentiala, intrinseca. Si El fiind astfel, caile Sale au fost cele ale unui rob; la fel cum, fiind Fiul, gloriile si prerogativele Lui erau cele ale lui Dumnezeu. El S-a rugat; a petrecut nopti intregi in rugaciune. A trait prin credinta si a fost modelul perfect al celui credincios, asa cum citim despre El: “Capetenia si Desavarsirea credintei noastre”. In durere, refugiul Sau a fost Dumnezeu. In prezenta vrajmasilor, El S-a incredintat in mainile Celui care judeca drept. Nu Si-a facut propria voie, oricat de perfecta era ea, ci a facut voia Celui care-L trimisese. In aceste imprejurari si in toate cele asemanatoare lor, “chipul de rob” a fost gasit, dovedit, vazut si cunoscut ca perfect; a fost o realitate vie si importanta. Viata acestui Rob a fost o viata de credinta de la inceput pana la sfarsit.

In epistola catre Evrei suntem invatati sa privim la Isus ca la “Apostolul si Marele Preot al marturisirii noastre”; si de asemenea ca la “Capetenia si Desavarsirea credintei noastre” (cap.3:1; 12:2,3). In primul caz, El este asezat inaintea noastra ca sursa de linistire pentru constiintele noastre si ca sprijin in vremuri de incercare; in cel de-al doilea, ca incurajare pentru inimile noastre intr-o viata similara de credinta. Ca “Apostol si Mare Preot al marturisirii noastre” El este singur; in rol de “Capetenie si Desavarsire a credintei noastre” este in legatura cu un nor mare de martori. In primul caz, El este pentru noi; in celalalt, El este inaintea noastra. Dar chiar atunci cand este inaintea noastra, precum in lupta si viata credintei, exista o anumita deosebire. Duhul Sfânt ne indeamna sa privim la aceasta “Capetenie si Desavarsire a credintei” intr-un fel pe care nu-l foloseste in alte cazuri. Ni se adreseaza ca fiind inconjurati de martori, insa ne invita sa ne fixam privirile asupra Lui.

Mai departe, “impotrivirea asa de mare fata de Sine din partea pacatosilor” a fost cea care a facut din viata lui Isus o viata de incercare si de credinta. Acestea sunt niste cuvinte deosebite. Altii, ca si El, in lupta credintei au suferit batjocuri si cruzimi, au avut parte de taisul sabiei, de pesterile si de crapaturile pamantului, de tortura, de lanturi si de inchisoare; toate generate de vrajmasia omului. Insa nu ni se vorbeste la fel despre impotrivirea suferita de ei in astfel de imprejurari. Ea nu este numita “impotrivirea din partea pacatosilor fata de ei”. Exista o forta si o elevatie in aceste cuvinte care le fac potrivite doar pentru viata de credinta pe care Isus a dus-o si in care S-a luptat.

Cat de desavarsite sunt aceste detalii, chiar cele mai minutioase, ale cailor intelepciunii Duhului in cuvânt! Psalmul 16 ni-L ofera pe Isus vazut in aceasta viata de credinta. Acolo Fiul lui Dumnezeu este Unul in care “credinta este siguranta cu privire la cele nadajduite, convingere cu privire la lucrurile care nu se vad”, aflat in pozitia Lui din Evrei 12:2,3. Psalmul ni-L infatiseaza ca bucurandu-Se de partea prezenta a unui preot. El Il aseaza pe Domnul necurmat inaintea Lui si stie ca de vreme ce Acesta este la dreapta Lui, nu Se va clatina. De asemenea asteapta sa vada cararea vietii si desfatarile vesnice de la dreapta lui Dumnezeu intr-o alta scena decat cea a acestei lumi.

Psalmul 116 constituie incununarea vietii Sale de credinta, prin inviere, bucurie si lauda; iar apostolul, in “acelasi duh de credinta”, poate impartasi aceeasi bucurie a invierii cu Domnul si Inainte Mergatorului sau (2Corinteni 4:13,14).

“Imi voi pune increderea in El” putem spune ca a fost motoul vietii lui Isus. Dar credinta Lui a fost aur, aur curat si nimic altceva decat aur. Cand a fost incercat in cuptor, a iesit aceeaasi cantitate care intrase, caci n-a existat zgura. Sfintii, dimpotriva, sunt curatiti prin cuptor. Nerabdarea, egoismul sau cartirea trebuiesc eliminate, asa cum arata psalmii 73 si 77. Iov a fost biruit: l-a atins necazul si si-a pierdut inima, macar ca adesea inainte el intarise mainile slabite si sustinuse prin cuvânt pe cei care cadeau. “Cei mai tari”, a spus un scriitor din vechime, “sunt adesea cei care se dovedesc cei mai slabi”. Petru doarme in gradina, iar in curtea marelui preot spune minciuni, intarite cu jurament; insa a fost Unul pe care cuptorul, incalzit de sapte ori, l-a dovedit a fi de o valoare care nu se poate exprima.

Cititi Luca 22; urmariti-L in acest capitol mare; priviti-L pe Isus acolo, in ceasul incercarii credintei. Mai intai El Se afla in compania durerii care-L astepta, apoi in cea a ucenicilor, dupa aceea in cea a Tatalui, iar la urma in compania vrajmasilor Sai. Remarcati cat de perfect este totul! Cat de desavarsita este aceasta credinta, dovedita prin foc a fi neamestecata si cu totul pretioasa! Insa toata viata lui Isus a fost o viata de ascultare si de credinta. Intr-unul din aspectele ei, ea a fost cu siguranta viata Fiului lui Dumnezeu, cu un “chip de rob”, smerindu-Se pana la moarte, macar ca avea “chipul lui Dumnezeu” si fara sa considere ca un lucru de apucat sa fie deopotriva cu El; insa intr-un alt aspect, ea a fost o viata de credinta: “Imi voi pune increderea in El”. “Am necurmat pe Domnul inaintea Mea; pentru ca El este la dreapta Mea, nu Ma voi clatina”. Iata cuvintele prin care respira sufletul Sau. Toata aceasta viata scumpa a credintei a fost traita prin grija si paza lui Dumnezeu. “Cel ce sta in locuinta tainica a Celui Prea Inalt Se va odihni la umbra Celui Atotputernic”.

Credinta Celui care slujea pe pamant era desavarsita, si la fel a fost si raspunsul Celui care locuia in ceruri (Ps.91). Grija care a vegheat asupra Lui a fost necurmata din pantece pana la mormant. Asa fusese declarat din vechime de catre Duhul Sau prin profeti: “De cand eram in pantece am fost sub paza Ta; din pantecele mamei, Tu esti Dumnezeul Meu”. “M-ai facut sa Ma incred [sau, M-ai tinut in siguranta] de la sanul mamei mele”. Peste tot grija n-a obosit vreodata sa vegheze asupra Lui. “Tu Imi asiguri sortul ... Trupul Mi se odihneste in siguranta. Caci nu vei lasa sufletul Meu Locuintei Mortilor, nu vei ingadui ca Sfantul Tau sa vada putrezirea” (Ps.22 si 16). Acest ajutor, aceasta grija si veghere, intr-un episod al vietii Sale au fost totul pentru El, in acea noapte cand ingerul l-a instiintat pe Iosif sa fuga in Egipt. A fost bucuria nespusa a Tatalui sa-Si arate vegherea in acel ceas. Cel ce pazea pe acel Israel nu putea dormita atunci.

Insa toate acestea, in loc de a fi nepotrivite cu drepturile divine depline ale persoanei Sale, isi imprumuta caracterul din aceste drepturi. Slava acestei relatii, precum si a bucuriei si a desfatarii Tatalui care o insoteau, este pierduta daca Persoana care S-a aflat in ea nu este aparata si onorata. Persoana a fost de un asa fel incat intrarea ei in relatie a reprezentat un act de dezbracare de sine. In loc de a-Si incepe drumul supunerii odata cu fuga in Egipt, sau la ieslea Betleemului, El luase “chipul de rob”, in prisma planului lui Dumnezeu, inainte de intemeierea lumii; si ca roada a acestui lucru, El “a fost gasit la infatisare ca un om”. Toate faptele si toata slujirea Sa, de la inceput si pana la sfarsit, au constituit caile dezbracarii Sale de Sine. Caci El a fost la fel de adevarat “Dumnezeu aratat in trup” in bratele mamei Sale in drum spre Egipt, precum in Ghetimani, in slava si puterea persoanei Sale, atunci cand vrajmasii care venisera sa-l manance carnea s-au impiedicat si au cazut

(Psalmul 27). A fost același Emanuel ca prunc în Betleem, așa cum este acum la dreapta Maririi în ceruri. Totul a fost umilinta pentru El, din pantecele fecioarei până la cruce. Dacă mă indoiesc de asta, uit persoana Lui sau cine era El. Privind însă această taină slavita dintr-un alt unghi, vedem că în relația în care S-a aflat, El S-a bucurat întotdeauna de grija perfectă și de ajutorul Tatălui. Dar aceste lucruri sunt ca felurile lumini și caractere sub care diversii evangheliști îl prezintă pe Domnul, pe care le cunoaștem cu toții în general. El a fost Obiectul purtării de grijă a Tatălui, însă în același timp Insotitorul lui Iehova (Zaharia 13:7); iar noi putem privi drumul Lui, în lumina de care este marcat prin grija și vegherea divină, la fel cum putem contempla acest drum în lumina strălucitoare și în gloria nespusa care caracterizează drepturile și cinstea Sa de Fiul al lui Dumnezeu. Dacă El a avut o astfel de relație de dependență de grija lui Dumnezeu, asumată într-adevăr potrivit cu planurile vesnice, la fel și toate creaturile, pământesti și cerești, îngerești și omenesti, peste tot în univers, au aceeași relație cu El.

Datorită unor astfel de adevăruri, El a putut spune: "Daramați templul acesta și în trei zile îl voi ridica"; și totuși Duhul Sfânt a putut afirma despre El că Dumnezeu pașii L-a adus înapoi dintre cei morți (Ioan 2:19; Evrei 13:20). Vrajmasii care-l căutau viața au căzut înaintea Lui la un singur cuvânt; și totuși, credința Lui perfectă a recunoscut grija desăvârșită și protecția lui Dumnezeu într-un așa fel încât a putut spune: "Crezi că n-ai putea acum să rogi pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (Ioan 18:5,6; Matei 26:53). A putut, cu o atingere, să vindece urechea slujitorului, ba chiar s-o puna la loc după ce fusese retezată, în timp ce foarte curând urma ca fruntea Lui să sângereze sub coroana de spini (Luca 22:51; Marcu 15:17,19). În perfecțiunea poziției Sale, ca Cel dezbrăcat de Sine, a căutat simpatie și a spus: "Un ceas n-ați putut veghea împreună cu Mine?", iar la scurt timp, într-un moment de și mai mare întuneric, într-un anumit sens, El S-a putut situa deasupra compatimirii fiicelor Ierusalimului și a onorat, cu promisiunea raiului, credința talharului pe moarte Matei 26:40; Luca 23:28, 42, 43). Căci El strălucește cu putere chiar și în cele mai adânci momente ale umilintei Sale. Iar pacatoșii să știe că crucea Lui căută nu compasiunea oamenilor, ci credința lor; că ea nu cere sensibilității lor omenesti să simtă acele momente, ci că prin credința inimilor lor și spre pacea deplină a conștiințelor lor să fie binecuvântați prin acele momente; nu să compatimească crucea, ci să se sprijine pe ea, și să știe că chiar dacă a fost împlinită în slăbiciune, ea este chiar stâlpii care va susține creația lui Dumnezeu pentru totdeauna.

În aceste două forme, diferite dar consecvente, vedem viața Fiului lui Dumnezeu în trup. Este una mai puțin reală din pricina că cealaltă este adevărată? Lacrimile lui Isus cu privire la Ierusalim au fost la fel de reale ca și cum nu ar fi existat altceva în inima Sa decât durerea unui Domn și Mantuitor pentru poporul Său răzvrătit și lipsit de credința care-L respingea. Și totuși bucuria Lui cu privire la scopul deplin al înțelepciunii și harului divin a fost caracterizată de aceeași realitate neamestecată și neîmpartită. "Vai de tine, Horazin!" și apoi "Te laud, Tata" au fost afecțiuni în aceeași măsură de vii și de adevărate în sufletul lui Isus (Matei 11). O realitate deplină le-a caracterizat pe amândouă. În același fel, "chipul de rob" cu toate consecințele lui perfecte și "chipul lui Dumnezeu" în întreaga lui slavă, au fost taine reale și vii într-o singură Persoană.

Să nu ne întoarcem noi oare, în rastimpuri, ca să privim mai îndeaproape la persoana Lui, în timp ce îl urmărim fie acțiunile din viața, fie secretele dragostei și adevărului Său? A face așa ceva este parte

din ascultarea credintei. "Teama de Domnul este curata", insa exista o teama care nu este cu desavarsire curata, avand in ea ceva din duhul robiei si al necredintei. Refuzul de a ne intoarce si a privi la privelisti marete ca acestea isi poate gasi explicatia intr-o astfel de teama. Este o "Taina" acolo, sunt de acord, si ea este "mare". Insa tot asa, a fost o priveliste mareata si tainica cea spre care Moise s-a intors ca sa priveasca; iar cu picioarele desculte a putut-o privi si asculta. Daca n-ar fi facut astfel, s-ar fi indepartat fara sa fie binecuvantat. Dar a ascultat pana cand a descoperit ca "EU SUNT" era in rug; ba mai mult, ca Insusi Dumnezeu lui Avraam Se afla acolo. Un loc ciudat pentru revelarea unei astfel de glorii! Totusi asa a fost. Intr-un rug de maracini arzand Se gasea Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic (Exod 3).

Iar acum presupunand ca merg la Calvar si privesc acolo pe "Pastorul" lovit, pe cine altul voi descoperi, daca am ochii deschisi intr-adevar, decat pe Insoitorul Domnului Ostirilor? (Zaharia 13.) Si daca merg in mijlocul gloatei care inconjura pretoriul lui Pilat in Ierusalim, pe cine voi gasi acolo, sub infatisarea Celui scuipat, lovit si batjocorit, decat pe Acela care in vechime a secat Marea Rosie si a invelit cerurile Egiptului cu un sac? (Isaia 50:3,6.)

Iar acum intreb: Dupa ce am privit in felul acesta, si prin lumina Duhului raspandita prin proroci am facut asemenea descoperiri, voi fi grabnic sa ma retrag? Dar unde voi gasi mai multa inviorare pentru duhul meu? Daca credinta mea descopera in Isus Cel intristat si insultat, in mijlocul oamenilor lui Irod si al soldatilor romani, pe Dumnezeu care a facut minunile din tara lui Ham, nu voi zabori oare la acel munte al lui Dumnezeu si, precum Moise, nu ma voi intoarce sa privesc mai atent si sa ascult? Nu pot trata o asemenea priveliste ca fiind prea mareata pentru mine. Nu cred ca acesta ar fi gandul Duhului. Contempland aceste mari lucruri, va trebui sa reprim orice libertate de gandire care ar depasi limitele – dar daca voi zabori acolo in adorare, nicidecum nu voi gresi. Vorbesc, Domnul stie asta, de principii, nu de experiente. Exerciitiile de inima sunt prea adesea amortite si reci; iar durerea este (daca imi este ingaduit inca o data sa vorbesc pentru altii) nu ca petrecem prea mult timp meditando asupra persoanei Fiului lui Dumnezeu, ci ca ne retragem catre alte lucruri prea curand.

Aceasta Persoana va fi "minunea vesnica si podoaba creatiei lui Dumnezeu". Unii sunt gata sa recunoasca, in general, umanitatea si Dumnezeirea din ea. Insa noi trebuie sa recunoastem si deplina, nepatata slava a fiecareia dintre acestea doua. Nici sufletul sau omul moral launtric, nici templul trupului nu trebuiesc profanate. Intregul Om trebuie aparat si cinstit. Si desi relatia in care Isus S-a aflat cu Dumnezeu, grija pe care aceasta a implicat-o si ascultarea care a decurs din ea, pot constitui foarte bine o alta priveliste mareata la care sa ne intoarcem si sa privim, totusi nu vom fi in stare s-o deslusim cum trebuie si s-o cantarim in slava ei, daca uitam in vreun fel persoana Celui care o sustine.

Modul divin de argumentare din epistola catre Evrei ilustreaza acest lucru, anume ca eficacitatea preotiei lui Hristos depinde in intregime de persoana Lui. Cititi primele sapte capitole: ce scriere avem aici! In Preotul nostru trebuie sa gasim un om, unul capabil sa vina in ajutorul fratilor Sai, fiind ispitit la fel ca si ei. Asa ca trebuie sa-L vedem pe Marele nostru Preot intrand in ceruri din mijlocul suferintelor si durerilor de pe acest pamant. Insa in Preotul nostru trebuie sa-L vedem si pe Fiul, fiindca in nici un alt partas la carne si sange nu putea exista "puterea unei vieti nepieritoare". De

aceea Melhisedec reprezinta atat persoana cat si virtutile, titlurile, drepturile si autoritatea adevaratului Preot al lui Dumnezeu, asa cum citim despre el: “Fara tata, fara mama, fara genealogie, neavand nici inceput al zilelor, nici sfarsit al vietii, dar care a fost asemanat cu Fiul lui Dumnezeu, ramane preot pentru totdeauna” (Evrei 7:1-3).

Ce imagine ne ofera toate aceste lucruri despre “Marele Preot al marturisirii noastre”? El S-a coborat pe pamant in slava deplina, personala, a Fiului, iar la timpul potrivit S-a suit inapoi la cer, purtand cu El virtutea jertfei Sale pentru pacat si acele compasiuni prin care Se face de ajutor sfintilor. Credinta se familiarizeaza cu tot acest drum al lui Isus. Ea recunoaste in El pe Fiul care Si-a facut cortul printre noi ; iar dupa ce parcursul Lui de umilinta si suferinta a luat sfarsit, credinta Il recunoaste pe Cel mai inainte lepadat si rastignit ca Om slavat in ceruri – o singura Persoana: Dumnezeu manifestat in trup aici, si Om ascuns in slava acolo. Asa citim despre El si despre calea Lui binecuvantata: “Dumnezeu S-a aratat in trup, a fost indreptatit in Duh, a fost vazut de ingeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut in lume, a fost inaltat in slava ” (1Timotei 3:16).

Sub “chipul de Dumnezeu”, El a fost cu adevarat Dumnezeu; sub “chipul de rob”, a fost un Rob cu adevarat. N-a socotit ca un lucru de apucat sa fie deopotri cu Dumnezeu; Si-a exercitat toate drepturile dumnezeiesti si S-a folosit de toate comorile si resursele divine cu cea mai deplina autoritate, insa a facut toate acestea dezbracandu-Se pe Sine Insusi si ascultand. Acest lucru ne descopera secretul. Tot ce vedem ca istorie se explica prin taina. Gasim din nou aici slava din nor. Norul ce insotea tabara si suferea in toate suferintele ei, era Domnul taberei. Slava care traversa pustia, intovarasind pe Israel in toate pelerinajele lui, era Slava care Se odihnea intre heruvimii din Sfanta Sfintelor.

Insa cuvintele care urmeaza celor citate anterior (Filipeni 2:5-11), ma determina sa patrund inca si mai adanc. “De aceea si Dumnezeu L-a inaltat foarte sus”, versetul 9. Citind asemenea cuvinte nu putem decat sa ne minunam din nou. Caci, intreb, ce putea sa-L mai inalte pe El? Pana sa-Si inceapa drumul de suferinta si de slava, El era in Sine Insusi infinit de inaltat si de binecuvantat. Nimic nu-L putea inalta mai mult din punct de vedere personal, fiind, asa cum era, “Fiul”. Slava lui era de natura dumnezeiasca. Era infinita si inexprimabila. Nici o alta onoare nu-l putea vreodata mari gloria personala. Totusi Il vedem parcurgand un drum care Il conduce catre mai multa cinste si slava.

Ciudata taina si de o neasemuita frumusete! Si – inca si mai ciudat si mai frumos, ca sa zicem asa – aceste noi glorii dobandite sunt, intr-un anumit sens, cele mai dragi Lui. Scriptura ne da voie sa vorbim astfel, asa cum ne permite sa vorbim despre feluritele aspecte ale harului Sau, pe care inima omeneasca n-ar fi fost in stare niciodata sa le conceapa de la ea insasi. Cu toate acestea – daca vom compara lucrurile divine cu cele din sfera omului, asa cum procedeaza Duhul Sfânt cand doreste sa ne dea invatatura – ceea voi spune este cunoscut printre oameni. Daca un om de rang inalt dintre noi, un print, un fiu de imparat, porneste si-si dobandeste anumite demnitati, acestea, desi nu-l pot inalta personal, vor fi pentru el cele mai dragi distinctii si vor forma, in ochii celorlalti, cele mai alese detalii ale istoriei lui. Un astfel de lucru este in mod instinctiv priceput printre noi. La fel stau lucrurile cu Fiul lui Dumnezeu. Potrivit cu planurile vesnice, El a plecat sa dea o batalie, iar onorurile pe care le-a dobandit, biruintele pe care le-a castigat, sau pe care inca trebuie sa le castige, vor constitui bucuria Lui pentru vesnicie. Ele formeaza lumina in care El va fi cunoscut, si

caracterele in care va fi celebrat pentru totdeauna; macar ca, personal, El locuieste intr-o lumina de care nici un om nu se poate apropia. Iata ce pretuieste El; Iehova-Iire, Iehova-Rafa, Iehova-Salom, Iehova-Tidkenu, Iehova-Nisi, toate sunt onoruri dobandite. Cat de importante sunt toate acestea pentru El in caile harului necuprins! In Exod 3, El ii dezvaluie lui Moise numele Sau personal, vorbindu-i din rug, "EU SUNT CEL CE SUNT". Insa dupa aceea ii comunica si numele Sau dobandit, numindu-Se pe Sine "Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac si Dumnezeul lui Iacov"; iar la acesta din urma, la numele Sau dobandit, El adauga: "Acesta este Numele Meu pentru vesnicie, acesta este Numele Meu din generatie in generatie", cuvinte care ne arata din belsug cat de mult pretuia El acea slava pe care o dobandise in lucrarile Lui fata de cei pacatosi. La fel si in cortul intalnirii, sau in templu, unde numele Lui era pomenit, era scris si citit numele Lui dobandit, nu cel personal. Tainele acelei case nu vorbeau despre gloriile Sale esentiale: atotputernicia, atotstiinta, vesnicia, sau despre alte glorii asemanatoare, ci despre Unul in care indurarea se slavise fata de judecata si care gasise astfel o cale de a-i aduce pe cei instrainati inapoi la Sine.

Cu siguranta ca acestea sunt marturii despre cat de scump este in ochii Lui numele Sau dobandit in slujba facuta pentru noi. Insa "Dumnezeu este dragoste" ne explica totul si in acelasi timp ne spune si secretul. Daca manifestarile sunt excelente si uimitoare, izvoarele ascunse care sunt deschise in El ne dau solutia tuturor lucrurilor.

Il cunoastem in continuare ca "nascut sub lege", la fel cum Il cunoastem in slava Sa personala, mai presus de orice lege. Toata viata Sa a fost viata Celui ascultator. Si astfel, desi Dumnezeu peste toate, Iehova al lui Israel si Creatorul marginilor pamantului, El a fost Omul Hristos Isus. A fost Isus din Nazaret, uns cu Duhul Sfânt, care umbla din loc in loc, facand bine si vindecand pe toti cei care erau inrobiti puterii Diavolului: caci Dumnezeu era cu El. In astfel de lumini Il vedem si citim istoria Sa minunata si felurita. El Insi a impartit altora Duhul Sfânt sufland asupra lor si totusi a fost uns la randul Lui cu Duhul Sfânt.

Fiul a venit sa Se faca partas carni si sangelui. Asa prevazusera caile si harul planului vesnic; asa cereau nevoile noastre. A fost gasit la infatisare ca un om. A fost exersat intr-o viata de totala dependenta de Dumnezeu si S-a supus unei morti care (printre alte virtuti) a fost suferita in deplina supunere fata de El. Aceasta a fost pozitia Lui in ce priveste legamantul vesnic si intr-o astfel de pozitie a actionat si a suferit in chip desavarsit; de aici au izvorat lucrarile, necazurile, strigatele si lacrimile, ostenele si durerile Fiului Omului pe pamant.

Mai mult inca, chiar acum cand Se afla in cer, El continua, intr-un sens important, aceeasi viata. O fagaduinta Il astepta acolo si catre implinirea ei priveste El acum. "Stai la dreapta Mea pana cand voi pune pe vrajmasii Tai asternut al picioarelor Tale", I s-a spus dupa inaltare; si in credinta si nadejdea acestui cuvânt, El Si-a luat locul in cer "asteptand ca vrajmasii Sai sa-I fie facuti asternut al picioarelor" (Evrei 1:10). Avem aici nadejdea ca raspuns la fagaduinta, si aceasta o gasim in inima lui Isus dupa ce S-a inaltat si S-a asezat in cer, tot asa cum fusese Cel credincios, Cel plin de nadejde, Cel ascultator si Cel care a slujit, atunci cand S-a aflat pe acest pamant.

Iar daca mergem si mai departe: in caile Lui viitoare de slava, nu va continua El sa fie supus? Orice limba Il va marturisi ca Domn, dar nu va fi asta "spre slava lui Dumnezeu si Tatal"? Iar cand

imparatia se va sfarsi, nu este scris: “Atunci chiar si Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate, pentru ca Dumnezeu sa fie totul in toti”? Si asa cum Se va supune Celui care l-a pus toate lucrurile sub picioare, tot asa, in aceleasi timpuri de slava viitoare, va fi placerea Lui plina de har de a-i sluji pe sfintii Sai; asa cum citim: “El Se va incinge, ii va pune sa stea la masa si Se va apropia sa-i serveasca”. Apoi din nou: “Cel care sta pe scaunul de domnie lsi va intinde cortul peste ei. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo alta arsita, pentru ca Mielul, care este in mijlocul scaunului de domnie, ii va pastori si ii va duce la izvoarele apelor vietii; si Dumnezeu va sterge orice lacrima din ochii lor” (1Cor.15, Luca 12, Apoc.7).

Capitolul IV

“Primit in slava” (1Timotei 3:16)

Inaltarea Sa

In zilele de odinioara, ingerii dorisera sa priveasca in lucrurile privitoare la Hristos (1Petru 1:12). Cand aceste lucruri au fost manifestate si implinite, dorinta lor a fost satisfacuta; caci, asa cum vedem din evangheliile, ingerii au fost martorii oculari a ceea ce dorisera atat de mult sa vada. Ei au avut privilegiul sa-si gaseasca locul si placerea in istoria lui Hristos – in “taina evlaviei” – tot asa cum si le gasisera in vremurile de demult, in sanctuarul lui Dumnezeu. Este adevarat ca totul in acel sanctuar era pentru folosul si binecuvantarea celor pacatosi. Altarele, marea, capacul ispasirii si toate celelalte fusesera toate poruncite in vederea noastra. Lucrarea de jertfire si harul casei lui Dumnezeu erau pentru cei pacatosi. Insa heruvimii priveau. Ei erau asezati in acea casa ca sa-si afunde privirile in cele mai adanci taine ale ei. Si la fel ii vom gasi in ziua cand simbolurile si-au gasit implinirea, in ziua lucrurilor ceresti, atunci cand “Dumnezeu S-a aratat in trup”. Caci si cu aceasta ocazie totul a fost pentru slujirea si mantuirea noastra, a celor pacatosi; pentru ca Dumnezeu, astfel aratat, sa poata fi “propovaduit intre neamuri” si “crezut in lume”; insa totul a avut, la fel de sigur, acest scop: ca El sa poata fi “vazut de ingeri”.

Astfel ca ei au ocupat acelasi loc in templul din vechime si in taina cea mare. Au privit, si-au atintit privirile, au fost martori oculari. Mai mult, ei au privit cu aceeasi intensitate si interes taina, asa cum facusera in trecut in Sfanta Sfintelor. “Heruvimii erau cu aripile intinse deasupra, acoperind capacul ispasirii cu aripile lor si cu fetele lor erau unul spre altul. Heruvimii stateau cu fata intoarsa spre capacul ispasirii” (Exod 37). In istoria vietii lui Hristos, Adevaratul Chivot, vor fi din nou vazuti privind astfel.

Ingerul Domnului vine, fiind trimis cu insarcinare din cer, sa anunte pastorilor din Betleem nasterea lui Isus. Insa de indata ce si-a sfarsit misiunea, “s-a unit cu el o multime de oaste cereasca, laudand pe Dumnezeu si zicand: ‘Slava lui Dumnezeu in locurile preainalte si pace pe pamant intre oamenii placuti Lui!’” (Luca 2). Iar cand a venit timpul unui alt mare eveniment si “Dumnezeu aratat in trup” a fost inviat dintre cei morti, urmand ca in curand sa fie “primit in slava”, ingerii sunt din nou prezenti cu acelasi interes. La mormant, cand Maria Magdalena a privit inauntru, doi dintre ei stateau “in locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap si altul la picioare”. Iar in momentul solemn al inaltarii, ei sunt din nou prezenti, instruindu-i pe barbatii din Galileea cu privire la caile viitoare ale Celui care

tocmai plecase la cer (Ioan 20, Fapte 1).

Intalnim deci mereu si mereu aceeasi contemplare de deasupra capacului ispasirii, aceeasi privire plina de interes. Glasuirea ostii ceresti pe campurile Betleemului nu a fost parte din slujirea lor pentru om, ci un act de inchinare inaintea lui Dumnezeu. Ei nu-i instruiau atunci pe pastori, nici nu se adresau lor in mod oficial; ci exprimau incantarea pe care gandul la Cel de curand nascut o produsese in duhurile lor. La fel a fost atitudinea lor in mormant. Este adevarat ca atunci cand Maria a aparut, ei avut un cuvânt de mangaiere pentru ea; insa erau acolo in mormant inainte ca ea sa fi sosit, si s-ar fi aflat acolo chiar daca Maria n-ar fi venit niciodata. La fel cum heruvimii din cort staturau deasupra chivotului si capacului ispasirii, fiecare la cate un capat, tot asa acum in mormant ingerii stateau in locul unde fusese culcat trupul lui Isus, unul la cap si altul la picioare. Ce moduri de a-L vedea pe Isus! Asa cum citim: “Dumnezeu a fost aratat in carne...a fost vazut de ingeri”. Fie ca si noi, preaiubitorilor, sa tanjim dupa harul de a privi si a adora in acelasi fel! Si pe de alta parte sa ne intristam si sa ne smerim de lucrurile din inima noastra care ne lipsesc de asa ceva! Cred ca multi dintre noi avem nevoie sa fim atrasi de aceste lucruri mai mult decat suntem dispusi s-o facem. Multi dintre noi am fost tentati sa beneficiem (daca ma pot exprima in astfel de termeni) mai mult de lumina cunostintei dispensatiilor divine, decat de caldura unor astfel de taine precum Betleemul, gradina si Muntele Maslinilor, descoperite ingerilor in extaz. Dar astfel stand lucrurile n-am avut decat de pierdut, da, de pierdut acea comuniune care a marcat calea si duhul multora in alte vremuri. Dorinta mea este sa intorc privirile catre aceasta priveliste mareata, determinat de starea de lucruri din jurul nostru si dintre noi. Slavita fara indoiala, nici nu mai e nevoie sa spun, este Persoana pe care o privim, “Dumnezeu aratat in trup”, urmarit prin credinta de la iesle pana la cruce, apoi de la cruce la inviere, si de aici in cerurile de acum si in veacurile eterne de dincolo de ele.

Duhul Sfânt – într-o maniera de care ne vom ocupa pentru puțin timp – face slujba de har de a ne ajuta sa privim aceasta viziune a credintei, prin faptul ca formeaza cu grija inaintea noastra legaturile dintre partile sau stadiile acestei calatorii uimitoare. “Dumnezeu a fost aratat in trup...a fost primit in slava”. Prin apostolul Ioan, asa cum meditatiile noastre anterioare ne-au aratat, Duhul reveleaza sau declara într-un chip foarte special legatura dintre “Dumnezeu” si “trup” in persoana lui Isus. Citim acest lucru la inceputul evangheliei si epistolei sale. Nu mai este nevoie sa-l repet. Bineinteles ca toate scrierile divine, nu doar cele ale lui Ioan, fie ca lasa sa se inteleaga, fie afirma direct acest adevar, in felurite chipuri. Insa ceea ce ne preocupa acum in cursul acestor meditatii este cealalta legatura, acea dintre “Dumnezeu aratat in trup” si slava sau ceruri; asa ca vom porni insotiti de evanghelisti si de ingeri de la Betleem la gradina mormantului, iar de acolo la Muntele Maslinilor.

Evanghelia dupa Matei, într-un fel general, aduce marturie despre inviere. Ingerii la mormant declara invierea; femeile pe drumul inapoi catre cetate cuprind picioarele Mantuitorului inviat, iar ucenicii Il intalnesc pe munte in Galileea. Marcu vorbeste despre cateva aparitii ale Domnului, dupa invierea Sa, catre cei ai Lui pe care-i alesese: catre Maria Magdalena, catre doi dintre ei pe cand se duceau la tara si catre cei unsprezece pe cand stateau la masa.

Luca totusi analizeaza mai amanuntit dovezile pe care Isus le-a oferit ucenicilor Sai, cu privire la faptul ca El Insusi Se afla in mijlocul lor din nou, si nu altul. Mananca inaintea lor si le arata mainile si coasta Sa, apoi le spune ca un duh nu are carne si oase, asa cum puteau vedea ca El are, iar in cele

din urma le arata din Psalmi si din proroci ca asa trebuia sa se intample.

Ioan are stilul lui inca si mai particular de a trata aceasta marturie comuna. In evanghelia lui totul cu privire la Domnul este putere si biruinta. Asa stau lucrurile la mormant, ca si in celelalte locuri. Cand ucenicii vin, ei vad fasiile de panza jos si stergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, impaturit si pus intr-alt loc singur. Nu era dezordine, nu exista nimic care sa vorbeasca despre vreun efort sau despre vreo lupta, nici un semn ca evenimentul care avusese loc acolo fusese marcat de vreo dificultate. Totul arata ca un trofeu si o marturie a biruintei, mai degraba decat ca un camp de batalie. "Slava, slava Biruitorului care a fost mort", este glasul care se aude din mormantul deschis inaintea noastra de catre Ioan. Si daca locul vorbeste asa, la fel face si Domnul Insusi mai tarziu. El nu Isi dovedeste invierea in acelasi fel ca in Luca. Nu le ofera celor ai Lui semne palpabile ca El Insusi era in mijlocul lor din nou. Nu mananca si nu bea cu ei aici, asa cum facuse acolo. Pestele fript si fagurul de miere nu mai sunt luate ca dovezi. Adevarul invierii Sale este prezentat prin mijloace mai inalte care fac apel la inimile si constiintele ucenicilor Sai. Glasul Lui care rasuna in urechea Mariei II face cunoscut ei, fiindca inima i se obisnuise sa-si auda numele de pe acele buze; iar mainile si coasta Lui strapunse au fost aratate ca sa vesteasca pacea constiintelor celor ai Sai, prin siguranta ca jertfa fusese primita; da, ele chiar au iscat din adancurile sufletului unuia dintre ei exclamatia de deplina convingere: "Domnul meu si Dumnezeu meu!". Asa ne conduc evanghelistii in gradina mormantului. Muntele Maslinilor isi are si el marturiile lui: inaltarea, ca si invierea lui Isus.

Nici Matei si nici Ioan nu vorbesc despre inaltare. Domnul este inca pe muntele din Galileea cand se incheie evanghelia dupa Matei. Ioan nu ne conduce nici el la Muntele Maslinilor. Intr-o scena cu caracter de parabola, dupa ce ucenicii mancasera in prezenta Lui pe tarmul Marii Galileii, El lasa sa se inteleaga ca urmeaza sa se suie la locuinta Tatalui Sau si ca ei aveau sa-L urmeze acolo; insa aceasta nu este inaltarea in sine, nu este scena din Betania, nu este mutarea in fapt a Domnului de pe pamant in cer (Ioan 21).

Marcu insa consemneaza imprejurarea: dupa ce Domnul terminase de vorbit ucenicilor Sai, a fost inaltat la cer si S-a asezat la dreapta lui Dumnezeu. Aici deci se declara faptul, momentul in sine, al inaltarii. Insa doar atat. Este prezentata in mod simplu inaltarea Celui caruia li apartineau toate drepturile si onorurile, care-L asteptau acolo sus; insa nu este aratata printre ucenici comuniunea, in duh, cu acest eveniment. Istoria din Marcu nu merge pana acolo incat sa ne spuna daca ucenicii au fost sau nu martori oculari ai inaltarii.

Dar Luca ne ofera chiar mai mult decat atat. In evanghelia sa, inaltarea Domnului este urmarita de ochi si inimi care aveau, si simteau ca au, interesul lor personal si imediat in ea: "El i-a dus afara pana spre Betania si, ridicandu-Si mainile, i-a binecuvantat. Pe cand ii binecuvanta, a fost despartit de ei si a fost inaltat la cer. Dupa ce I s-au inchinat, ei s-au intors in Ierusalim cu o mare bucurie. Si erau mereu in templu si laudau si binecuvantau pe Dumnezeu".

Astfel deci, ca Om inviat, din mijlocul unei pleiade de marturii ca era cu adevarat acelasi Isus, Domnul Se ridica spre ceruri. Si cu toate ca un nor L-a ascuns de privirile lor, ei stiau El ca este acolo, in locurile preainalte, acelasi Isus. Domnul, care mancasa cu ei in zilele calatoriei Sale, mancasa acum cu ei in zilele invierii Sale. Isus, care le daruise pescuiri miraculoase in vremea cand

calatoria impreuna cu ei, le daruise acum inca o asemenea pescuire dupa invierea Sa. Isus, care binecuvantase hrana si le-o daduse atunci, procedase la fel acum: si acesta era Cel care acum Se inaltase sub privirile lor. Cum sunt prezentate de clar de catre evanghelisti pentru noi, prin acelasi Duh, desi in feluri diferite, toate stadiile acestei minunate calatorii! Avem inaintea ochilor pe acelasi binecuvantat Domn la Betleem, in gradina invierii si pe muntele inaltarii. Manifestat in trup, Fiul a calatorit de la Betleem pana la Calvar. Inviat din morti, cu mainile si coasta Sa strapunse, El a mancat si a baut cu ucenicii Sai timp de patruzeci de zile; iar apoi, cu aceleasi maini si aceeasi coasta strapunsa, S-a inaltat la cer. Le-a dat sfaturi dupa ce a inviat, asa cum facuse si inainte. Le-a incredintat o misiune si o lucrare dupa inviere, asa cum facuse inainte de ea. Ii cunostea si ii chema pe nume la fel ca inainte. Si, in cele din urma, pe cand ei priveau dupa El ca si cum Il pierdusera pentru totdeauna, ingerul apare ca sa le spuna ca "acest Isus", acelasi, avea inca alte lucruri de implinit pentru ei: "Barbati galileeni, de ce stati si va uitati spre cer? Acest Isus, care a fost inaltat la cer dintre voi, va veni in acelasi fel cum L-ati vazut mergand la cer".

Acesta este secretul sau principiul intregii religii divine. Este "taina evlaviei". Nimic nu-l poate aduce pe om inapoi la cunoasterea si inchinarea catre Dumnezeu, decat intelegerea si credinta in aceasta taina, prin Duhul. Acesta este adevarul care formeaza si umple casa lui Dumnezeu: "Dumnezeu S-a aratat in trup, a fost indreptatit in Duh, a fost vazut de ingeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut in lume, a fost inaltat in slava".

Avem si noi, dragii mei, aceasta Persoana inaintea ochilor, intr-un mod viu si constant, de la inceput pana la sfarsit? El a calatorit prin truda si durerile acestei vietii, a murit pe cruce, a inviat din inima pamantului si S-a inaltat in cel mai inalt loc din cer. Legaturile sunt formate ca niciodata sa nu poata fi rupte, macar ca ele leaga la un loc lucrurile cele mai inalte si cele mai de jos. Duhul le tine in atentia noastra, asa cum El le-a format, si le tine cu o bucurie si o placere divine. In locuri precum psalmii 23 si 24, cat de repede Isi duce El prorocul din sfera vietii smerite de credinta, de dependenta si de nadejde, pe care Isus a dus-o aici in zilele intruparii Sale, catre zilele intrarii Sale ca "Domnul cel viteaz in lupta", ca "Domnul Ostirilor", "Imparatul slavei", pe "portile vesnice" ale Ierusalimului Sau din mileniu!

Ne aflam si noi, in duh, pe acelasi drum cu El? Si ca o alta intrebare pentru sufletele noastre, care ne poate smeri pe unii dintre noi din nou: Suntem noi, in virtutea unei puteri vii si reale, impreuna cu Domnul nostru in perioada prezenta a acestei calatorii tainice? Caci, in aceasta lume, El este inca Hristosul lepadat. Oare cat de departe suntem noi in duh de El in aceasta calitate? Il intelegem noi pe "acest sarac"; ramanem noi alaturi de El in toate incercarile Lui? (Psalmul 41:1; Luca 22:28). "Suflete adultere, nu stiti ca prietenia lumii este vrajmasie cu Dumnezeu?" (Iacov 4:4). Isus n-a fost cineva in lume dupa invierea Sa mai mult decat fusese inainte sa moara. Invierea n-a schimbat nimic in aceasta privinta. Lumea n-a insemnat mai mult pentru El dupa ce a inviat decat insemnase in zilele de dinainte, atunci cand, asa cum stim, nu avea unde sa-Si plece capul. El a parasit lumea pentru a merge in cer, la fel cum mai inainte o parasise ca sa mearga la Calvar. Cand S-a nascut, ieslea din Betleem L-a primit; acum, inviat dintre morti, cerul este cel care-L primeste. Ca nascut in aceasta lume, El S-a prezentat pe Sine credintei si acceptarii lui Israel; a fost insa refuzat. Ca inviat, Se prezinta din nou pe Sine Israelului prin apostoli; insa iarasi este respins. De aceea Isus este inca un strain aici pe pamant. Vremea de acum este inca perioada lepadarii Sale. A fost la fel de solitar

pe drumul de la Ierusalim catre Emaus, desi era Omul Inviat, asa cum fusese inainte pe drumul de la Betleem la Calvar. Dar, preaiubitii mei, ne-am alaturat noi oare Lui pe acest drum, intr-un astfel de caracter?

Multe dintre aceste ganduri ar insemna prea mult pentru noi daca n-am fi exersati pentru asa ceva dupa metoda intelepciunii divine: "Mai am sa va spun inca multe lucruri, dar acum nu le puteti purta", ne spune Invatatorul nostru divin, si in felul acesta "bunatatea" Lui ne face "mari" (2Samuel 22:36). Suntem astfel pregatiti pentru comunicari tot mai mari din partea Lui. Isus poate anula distantele la fel de bine cum poate stapani impotrivirile. Pe lacul Tiberiadei a umblat pe valurile agitate, iar apoi, cand a intrat in corabie, aceasta a sosit indata la locul spre care mergeau (Ioan 6:18-21).

Cat de binevenite sunt razele slavei deslusita de dupa nor, in momentul cand patrund in suflet! Si ce avem altceva de facut decat sa deschidem toate portile sufletului si sa-L lasam pe Isus sa intre? Credinta asculta. Domnul ar fi vrut ca sarmana femeie samariteana de la fantana sa fie doar o ascultatoare, de la inceput pana la sfarsit. Ea a putut sa vorbeasca, si a vorbit; dar ce reprezinta cuvintele ei decat marturia acestui lucru: ca intelegerea, constiinta si inima ii erau toate deschise la cuvintele Lui? Iar cand tot vasul este deschis, Isus Se revarsa in el.

Aceasta atitudine de ascultare a credintei trebuie sa ne preocupe, mai ales cand avem de-a face cu subiecte asa de sfinte si de profunde.

Am privit pe scurt impreuna cu evanghelistii la legaturile dintre partile acestei taine mari, la momentele de tranzitie de pe drumul Domnului nostru Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, am fost impreuna cu ingerii si cu ucenicii la Betleem, in gradina mormantului si pe Muntele Maslinilor.

Daca facem inca un pas si intram in cartea Fapte vom fi izbiti de un lucru, anume ca ceea ce umple gandurile apostolilor si totodata formeaza marea tema a intregii lor propovaduirii, este faptul ca Isus, Isus din Nazaret, Omul lepadat si rastignit aici pe pamant, era acum in ceruri. Cea dintai si constanta preocupare a lui Petru a fost sa lege de actul inaltarii tot harul si puterea care erau atunci (in zilele marturiei sale) oferite din ceruri in mijlocul poporului evreu. Cu ocazia coborarii Duhului Sfânt, profetia lui Ioel devine (lucru normal, ba chiar necesar) textul predicii lui Petru. Insa dezvoltand acest text el Il prezinta pe Isus din Nazaret, Cel rastignit. Il infatiseaza pe Omul care fusese aprobat de Dumnezeu in mijlocul lor prin semne si minuni, ca fiind acum in cer si, asa cum Dumnezeu spusese in acea profetie, ca turnand Duhul fagaduit; si, mai mult, el arata ca Cel inaltat era Domnul de care vorbea profetia, al Carui nume dadea mantuirea acum, dar a Carui zi va aduce judecata mai tarziu.

Aceasta este predica si indemnul lui Petru bazate pe textul din Ioel. Pe Omul din ceruri Il declara el de-a lungul acestei intregi cuvantari magnifice. Daca Ioan a aratat acea slava deplina, nepatata, in Isus aflat pe pamant, Petru ne indreapta acum privirile spre cer, spre locul oricarui har, al mantuirii si al puterii, spre Fiul Omului, Nazarineanul, care fusese dispretuit si lepadat aici jos.

La fel, in capitolul urmator, Petru vorbeste si actioneaza in numele lui Isus din Nazaret (numele cel mai batjocorit si dispretuit intre oameni cu putin timp inainte), acum proslavit in locurile preainalte. Cersetorul olog de la poarta Frumoasa a templului este vindecata prin credinta in acest nume; apoi

apostolul face lamurit mai departe ca pe acelasi Isus cerurile L-au primit, si-L vor retine acolo pana la vremea cand revenirea prezentei Lui va aduce cu ea inviorare si restabilire. Si fiind acuzat de conducatori, in capitolul urmator, pe baza acestei vindecari miraculoase, Petru proclama pe acelasi dispretuit Isus din Nazaret ca fiind Piatra lepadata de zidari, insa facuta "Cap al unghiului" in ceruri.

Acesta este numele si aceasta este marturia. Fie ca-i vedem pe apostoli fata in fata cu puterea lumii, sau in mijlocul durerilor fiilor oamenilor, acesta este singurul lor gand; aici se gaseste toata maiestria, toata virtutea si toata taria lor. Si imediat dupa asta, acelasi nume al lui Isus este singurul lor drept si temei de incredere inaintea lui Dumnezeu. Cel slab, asa cum oamenii ar putea spune, "Robul sfant Isus", caruia Israel si neamurile, Irod si Pilat, imparatii pamantului si domnitorii, I se impotravisera si-L respinsesera, acesta era nadejdea lor inaintea lui Dumnezeu. Acum ei Il cunosc in Sfanta Sfintelor, asa cum mai inainte Il cunoscusera printre oameni. Si remarcati stilul lor diferit in care folosesc acest nume. Remarcati siguranta cu care ei il prezinta celor in nevoie, indrazneala cu care se lupta pentru el inaintea lumii, precum si delicatetea de inima ("Robul Tau cel Sfant Isus") cu care il amintesc inaintea lui Dumnezeu. Cersetorul de la poarta templului fusese vindecat prin el; iar locul unde pomenisera astfel acel nume inaintea lui Dumnezeu, s-a cutremurat, iar ei au fost umpluti cu Duhul Sfant. Cerul arata ca toata puterea acum apartine acestui nume, asa cum inainte toata puterea de sus se coborase prin el pe pamant. Ba mai mult, lumea, iadul insusi, sunt tulburate de acest nume, caci marele preot si saducheii se umplu de manie si ii arunca in temnita pe cei care-l marturisesc.

Cu toate acestea Petru, in modul cel mai deplin, prezinta deslusit slabiciunea si umilinta acelui Isus pe care nu contenește, de alta parte, sa-L arate ca inaltat acum in cel mai inalt loc in ceruri. Lucrul acesta este foarte izbitor in predicile lui de inceput. Isus fusese omorat, spune Petru, fusese desconsiderat, vandut, lepadat, luat, atarnat pe un lemn. Limbajul lui este fara restrictii in aceasta privinta si, in acelasi duh, el pare ca se slaveste cu numele dispretuit de "Isus din Nazaret". Acest nume se gaseste necontenit pe buzele lui. Toate formele de durere si de dispret pe care "Printul vietii", "Cel Sfant si Drept", le-a suferit in inima, in trupul sau in imprejurarile Sale printre oameni, sunt reamintite si repetate de el in stilul lui viu si placut, sub proaspata ungera a Duhului Sfant. Acesta este Cel cu care Petru se slaveste de-a lungul acestor capitole ale slujbei sale timpurii printre iudei (Fapte 2-5). Iar pe El, care fusese tratat de o asa maniera, apostolul Il prezinta ca pe omul planurilor lui Dumnezeu: "Domn si Hristos". Petru proclama ca Omul din ceruri era Domnul lui David; ca Samanta lui Avraam a fost ridicata pentru binecuvantare; ca Prorocul fagaduit odinioara prin Moise era acum in cerurile preainalte. Iata cuvantul pe care el il propovaduia cu indrazneala.

Si precum aceasta ungera a Duhului Sfant l-a condus pe Petru sa marturiseasca despre Omul din ceruri, despre Isus din Nazaret, lepadat aici, insa inaltat acolo, tot asa rapirea in viziune de catre Duhul Sfant, imediat dupa aceasta, face acelasi lucru pentru Stefan. Daca Petru vorbeste despre El in ceruri, Stefan Il vede in ceruri. Propovaduatorul Il vesteste fara teama, iar martirul Il vede fara piedica, cu cea mai mare limpezime: "Iata, vad cerurile deschise si pe Fiul Omului stand in picioare la dreapta lui Dumnezeu" (Fapte 7).

Iata cum Duhul Sfant Il ofera pe Isus cel din ceruri buzelor si ochilor feluritilor Sai martori. Insa este un lucru binecuvantat sa adaugam ca Isus in ceruri a reprezentat o realitate la fel de mareata pentru Petru ca si pentru Stefan, macar ca Petru a cunoscut aceasta taina doar datorita ungerii, in timp ce

Stefan a cunoscut-o ca rapit intr-o viziune prin Duhul Sfânt. Fie ca și noi, dragii mei, s-o cunoaștem tot mai mult în sufletele noastre în aceeași putere. Fie ca să ne bucurăm de ea în lumina Duhului acum, așa cum o vom savura, mai mult decât ca într-o viziune, pentru totdeauna.

Așa se prezintă prima propovăduire în Fapte, după ce marea legătură fusese formată între “Dumnezeu” și “trup”, și între “Dumnezeu arătat în trup” și “cer”. Dar ce priveliște vastă și minunată se prezintă pentru credința de-a lungul acestui drum; și toată pentru binecuvântarea, lumina și bucuria noastră! Vedem legăturile dintre cer și pământ, pe Dumnezeu și pe cei păcătoși, pe Tatal și ieslea din Betleem, crucea de la Calvar și scaunul de domnie al Maririi în cele preainalte. Putea oare vreodată gândul omenesc să conceapă sau să întocmească o priveliște ca asta? Dar iată-o înaintea noastră, o realitate mareată în timpul de acum și pentru toată veșnicia. “Cel care S-a coborât este Acelasi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate” (Efeseni 4). Duhul îl revelase pe Dumnezeul slavei în Pruncul din Betleem, iar acum, când toată puterea și harul sunt manifestate din ceruri, turnarea Duhului Sfânt, vindecarea durerilor fiilor oamenilor, mântuirea păcătoșilor, făgăduința zilelor de înviere și de restabilire, toate acestea sunt întemeiate și declarate a fi în, și de la, Omul glorificat din ceruri.

Ce taine divine sunt acestea, și cât de mult se ridică deasupra oricărei imaginații a inimii! “Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” a fost întrebarea Domnului în zilele umilintei Sale; iar singurul răspuns corect a fost acesta: “Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”. Iar acum, când apostolii sunt întrebați în zilele marturisirii lor: “Cu ce putere sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?”, răspunsul divin este: “În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, pe care voi l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți; prin El stă omul acesta astăzi întreg înaintea voastră”.

Acesta este Isus, mereu același, Unicul. Și-a dus aducerea aminte în “partile cele mai de jos ale pământului” și a luat-o cu El “mai presus de toate cerurile”. El umple toate lucrurile. Dumnezeu a fost aici jos; Omul este acolo sus. Ca Dumnezeu a fost aici pe pământ în slava deplină, Fiul printre fiii oamenilor, a fost arătat credinței în zilele de atunci; ca Omul este acum în ceruri, urcând acolo din mijlocul batjocurii și disprețului, slăbiciunii și umilintei, este arătat acum credinței, în același fel, în aceste zile. Iar credința înțelege taina ca este vorba de Unul și același, de Unicul; ca Cel care S-a înălțat este același care S-a coborât; ca Cel care S-a coborât este același care S-a înălțat.

Cineva a spus: “Felul glorios în care El este făcut potrivit pentru toate lucrările și îndatoririle slujbei Sale de mijlocire, își găsește soluția în unirea celor două naturi ale Lui în aceeași Persoană. Cel care a fost conceput și născut din fecioara era Emanuel, adică ‘Dumnezeu a fost arătat în trup’: ‘Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umarul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Parintele veșniciei, Print al pacii’ (Isaia 9). Cel care a vorbit iudeilor și care, ca Om, era doar cu puțin trecut de treizeci de ani, era ‘înainte de Avraam’ (Ioan 8). Lucrarea perfectă și completă a lui Hristos în fiecare aspect al slujirii Lui, în tot ce El a făcut, în tot ce El a suferit, în tot ce El continua să facă, este lucrarea întregii Sale persoane”.

Aceasta este taina. Credința o înțelege cu cea mai deplină siguranță a sufletului. Iar ea pricepe mai mult din aceeași taina pe măsura ce ascultă cu atenție și desfătare la aceste cuvinte: “Îndreptat în Duh, ... propovăduit printre neamuri, crezut în lume”. Dumnezeu, deși arătat în trup, a fost îndreptat

in Duhul. Totul in El a fost slava morala perfecta; totul a fost, pentru gandul si acceptarea divina, drept intr-un chip infinit si inexprimabil. Noi avem nevoie de o indreptatire dinafara sau venita prin altul. Nimic in noi nu poate fi indreptatit prin sine; El in totul a fost asa. N-a existat la El nici un cuvânt, nici o suflare, nici o miscare, care sa nu fie o jertfa placuta lui Dumnezeu, o mireasma de cel mai bun miros: "El a fost la fel de nepatat ca Om asa cum era ca Dumnezeu; la fel de neintinat in mijlocul impuritatilor lumii asa cum fusese zilnic desfatata Tatalui inainte de a fi lumea". Credinta cunoaste asta, si o cunoaste bine, fara nici un gand care s-o umbreasca. Si, prin urmare, ea cunoaste si istoria Lui, truda si durerile, moartea si invierea Celui binecuvantat. "Dumnezeu aratat in trup, indreptatit in Duh", n-a fost pentru El Insusi, ci pentru cei pacatosi, ca astfel El si istoria scumpa a existentei Lui sa fie propovaduite "printre neamuri" si crezute "in lume". In jertfa pe care a implinit-o, in dreptatea pe care a lucrat-o, El este prezentat celor pacatosi, chiar celor mai indepartati, oricare ar fi ei, neamuri sau iudei, pentru ca astfel sa-si puna increderea in El, desi aflati inca in aceasta lume, si sa aiba siguranta indreptarii prin El.

Timpul nu mi-ar ingadui sa urmaresc aceasta taina de-a lungul intregului Cuvânt al lui Dumnezeu, insa voi mai adauga ca, dintre toate epistolele, asa cum urmeaza ele Faptelor Apostolilor, cea catre Evrei face cu precadere slujba privitoare la taina catre sufletele noastre. "Inaltat in slava", este vocea care se aude de la inceputul si pana la sfarsitul acestui oracol divin. O, daca sufletul ar poseda in putere lucrurile de care mintea se bucura atunci cand asculta un astfel de glas! Nu poti sa scrii fara sa simti asta, si nu trebuie sa vrei sa scrii fara sa o marturisesti.

Fiecare capitol al acestei scrieri minunate, sau fiecare stadiu si perioada din linia ei de argumente, ne ofera o viziune a lui Isus inaltat. Epistola se deschide brusc si imediat cu acest lucru. Pare ca ea il forteaza cumva asupra noastra. Intr-adevar, asa ceva este cu totul binevenit pentru sufletul nostru, insa acesta este stilul ei. Fiul, stralucirea slavei lui Dumnezeu si reprezentarea exacta a Fiintei Lui, este vazut – dupa ce a facut prin Sine Insusi curatirea pacatelor – in locul Lui inaltat in ceruri, mostenind acolo un nume cu mult mai minunat decat al ingerilor, avand dreptul la un scaun de domnie vesnic si ocupand un loc in cea mai mare demnitate si putere, pana cand vrajmasii li vor fi facuti asternut al picioarelor Sale.

Capitolul al doilea ne ofera o alta vedere asupra aceluiasi subiect. Sfintitorul, dupa ce S-a coborat in ajutorul semintei lui Avraam, este declarat apoi ca inaltat din nou in ceruri, in umanitatea pe care Si-a asumat-o, pentru a indeplini acolo pentru noi lucrarea de Mare Preot milos si credincios. Iar acest loc din Scriptura, pot spune, este asa de plin de acest gand incat acest capitol ne prezinta pentru a doua oara acelasi subiect. El ne arata, citand psalmul 8, pe acel "Om minunat", facut pentru putin timp mai prejos decat ingerii, acum insa incununat in ceruri cu slava si cu cinste.

Urmatoarele capitole (3 si 4) sunt doar ca o paranteza, complementare invataturii precedente; totusi aceasta vedere asupra lui Hristos este inca pastrata inaintea ochilor nostri. Se afirma despre El ca a fost aici pe pamant, ispitit in toate felurile ca si noi, insa fara pacat; dar ca acum El S-a urcat la cer, El, Isus Fiul lui Dumnezeu, pentru a ne oferi har si ajutor din acel sanctuar.

In urmatorul subiect, cel al preotiei (capitolele 5, 6 si 7), Il avem inaintea ochilor pe acelasi Domn inaltat. Fiul este declarat a fi facut Preot, "inaltat mai presus de ceruri". El Se coborase pentru a

descinde din semintia lui Iuda si pentru a fi facut desavarsit in zilele vietii Sale pamantesti; dar acum a fost inaltat din nou, fiind Autorul mantuirii vesnice pentru toti cei ce care Il asculta.

La fel, in urmatoarea chestiune importanta care este tratata, anume legamintele (capitolele 8 si 9). Imediat ce ele se deschid inaintea noastra, Il vedem pe Isus in cortul din ceruri; acel cort ridicat de Domnul, nu de om; si de acolo El administreaza legamantul mai bun.

La fel, in urmatorul capitol (10), cand gandul principal il constituie victima, asa cum preotia si legamintele il constituisera mai inainte, Il avem inaintea noastra pe acelasi Isus inaltat. Este Acela care a putut spune: "Iata-Ma, vin!", adica revelat ca sfintindu-i pe pacatosi in trupul pregatit pentru El pe pamant. Insa apoi este prezentat ca Unul care a castigat cerurile si ne-a deschis o cale pe care sa strabatem cu indrazneala acele curti preainalte, pure si stralucitoare ale prezentei lui Dumnezeu.

Aici se incheie, in mod oficial, partea de doctrina a epistolei; si, privind astfel, vedem, in felurite lumini si caractere, aceeasi Persoana slavita si minunata, pe Fiul lui Dumnezeu cel inaltat. Si, pot adauga, atat de mult domina gandul acesta intreaga epistola, atat de indeaproape urmeaza ea acest subiect central, incat dupa ce se incheie partea de invatatura, descoperim curand aceeasi mare taina – Hristos in ceruri – in attentionarile practice care urmeaza. Isus, in rolul Sau de "Initiator si Desavarsitor al credintei noastre", este vazut in ceruri la sfarsitul vietii Sale de credinta: "Privind tinta la Isus, Initiator si Desavarsitor al credintei noastre, care, pentru bucuria care-l era pusa inainte, a suferit crucea, a dispretuit rusinea si sta la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (cap. 12:2). Astfel este vazut El in ceruri in acest caracter nou: viata de credinta Il conduce intr-acolo asa cum tot intr-acolo Il conduce tot ceea ce a facut si a suferit pentru noi in har divin. Si acolo straluceste El inaintea ochiului credintei, iar daca am avea simturi gata sa discearna acest lucru, precum si o inima ca sa ne bucuram de el, am sti ca cerul insusi straluceste de o frumusetate si o slava necunoscute lui mai inainte ca Isus sa Se suie acolo, in aceste caractere castigate si dobandite pe pamant, si asta pentru noi pacatosii.

Si aceasta este taina: asumarea carni si sangelui de catre Fiul, asa incat sa vina in ajutorul semintei lui Avraam, iar apoi inaltarea acestei minunate Persoane la cer: "Dumnezeu a fost aratat in trup – a fost inaltat in slava". Binecuvantata este sarcina de a cerceta aceste legaturi tainice, asa cum incercam sa facem. Ele sunt formate pentru a nu fi niciodata rupte, macar ca ele leaga impreuna ceea ce se afla la distante pe care o minte creata nu le poate cuprinde. Duhul Sfant le tine inaintea ochilor nostri, dupa cum tot El le-a format pentru placerea si slava divina, potrivit cu planurile dumnezeiesti vesnice. "Cuvantul facut trup" din Ioan 1 este acel "ceva bun" din Nazaret (vers.14, 46). Emanuel din Matei era Pruncul culcat in ieslea de la Betleem. In mijlocul scaunului de domnie a fost vazut un Miel, care parea injunghiat (Apoc.5). In persoana Aceluia ale carui buze vorbeau intelepciunea adaptata celor mai obisnuite aspecte ale vietii, Se gasea Cel care fusese desemnat, in sfatul tainic al Persoanelor divine, ca temelie a tuturor cailor dumnezeiesti (Prov.8). In rugul de la Horeb Se afla Dumnezeul lui Avraam; in norul din pustie, Slava; in omul inarmat de la Ierihon, Capetenia ostirii Domnului; in strainul care l-a vizitat pe Ghedeon in aria acestuia, si pe Manoah in ogorul lui, era Dumnezeul caruia singur l se cuvine inchinarea intregii creatii.

Acestea sunt unele dintre marturiile prin care (intr-un har negrait si pentru placerea si slava divina) lucrurile cele mai de sus si lucrurile cele mai de jos sunt legate impreuna: “Nimeni nu s-a suit in cer, afara de Cel care S-a coborat din cer, Fiul Omului, care este in cer” (Ioan 3:13).

In ce mod minunat rasare deasupra mintii innoite, acel gand al apostolului, pe care il gasim in epistola catre Efeseni: “Si acest ‘S-a suit’, ce inseamna decat ca Se coborase in partile mai de jos ale pamantului?” (cap.4:8). Demnitatile, pozitiile si slujbele pe care Cel inaltat le ocupa si le implineste, sunt de un caracter atat de eminent incat implica faptul ca El este si Cel care S-a coborat si Acela care fusese deja in ceruri “mai presus de toti”; dupa cum este scris: “Cel care vine din cer este mai presus de toti” (Ioan 3:31). Demnitatea persoanei Sale este implicata in aceasta taina a urcarii si a coborarii. Provocarea din Efeseni 4:8,9 pare ca sugereaza asta; iar epistola catre Evrei ne explica mai pe larg motivele ei. Fiindca ea ne spune ca pana cand sa Se inalte, El facuse curatirea pacatelor noastre; ca pana sa Se ridice la ceruri, El il nimicise pe cel care avea puterea mortii si ii eliberase pe captivii lui; ca pana sa urce in inaltime, El fusese facut desavarsit ca Autor al mantuirii vesnice pentru cei dintre care facem parte si noi (cap.1,2,5). In aceste caractere, si in altele asemenea lor, a mers El la cer; si cand in cele din urma S-a inaltat, El a umplut adevaratul sanctuar din ceruri, cortul pe care Domnul l-a ridicat, si nu omul, pentru a ne asigura acolo o mostenire vesnica (cap.8,9).

Cine se putea inalta intr-o astfel de glorie si de putere ca acestea – si mult mai mari decat acestea – decat Cel care fusese deja in ceruri “mai presus de toti”? „Iar acest „S-a suit” ce este decat ca a si coborat intai?”. Pozitiile pe care le ocupa ne spun cine este El. Suferintele Lui, indurate in slabiciune si in umilinta, dezvaluie Persoana Lui in toata slava ei divina.

“Cel care S-a coborat este Acelasi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca sa umple toate”. Aceasta este urmare si ea ne vorbeste despre nemarginirea suveranitatii Lui, asa cum faptul ca Cel ce S-a coborat era in ceruri mai presus de toti, ne-a descoperit demnitatea persoanei Sale. In lucrarile, calatoriile si biruintele Lui, a vizitat cele mai inalte si cele mai smerite locuri. A fost pe pamant, in locurile cele mai de jos ale lui. S-a coborat in mormant, domeniul puterii mortii. Acum El este in cerurile cele mai inalte, deasupra tuturor domniilor si stapanirilor. Astfel sunt aratate ochiului credintei toate domeniile si stapanirile Lui. Nici o streasina a templului, nici un munte foarte inalt, n-ar putea oferi o astfel de priveliste. Credinta insa vede: “Cel care S-a coborat este Acelasi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca sa umple toate”.

Aceasta este taina. Este acelasi Isus, Emanuel, Fiul, si totusi Sprijinitorul semintei lui Avraam. Iar aici vreau sa adaug – caci este nevoie de asa ceva – ca stiu ca nu trebuie sa confundam naturile in aceasta Persoana slavita si binecuvantata. Ingenunchez deplin cu credinta inaintea adevarului ca Sfintitorul S-a facut partas carnilui si sangelui. Afirm cu tot sufletul umanitatea adevarata din persoana Sa; insa ea nu a fost nicidecum o umanitate nedesavarsita, in conditiile sau sub rezultatul pacatului. Intreb dar: nu exista oare o necredinta nesesizata, insa reala, in mintile multora cu privire la taina acestei Persoane? Este indivizibilitatea persoanei Lui pastrata inaintea ochilor sufletului de-a lungul tuturor perioadelor si tranzitiilor acestei istorii slavite si tainice?

Imi doresc harul de a-mi gasi placerea in expresia folosita de Duhul Sfânt, si sa vorbesc despre "Omul Hristos Isus". "Omul" care este inviat este declarat a fi parga invierii pentru noi (1Corinteni 15:20). "Omul" care este inaltat este marea asigurare pentru noi ca interesele noastre sunt, in orice moment, inaintea lui Dumnezeu in ceruri (1 Timotei 2:5). "Omul" care Se va intoarce din ceruri in curand va fi siguranta si bucuria imparatiei viitoare (Psalmul 8). Taina "Omului" – ascultator, mort, inviat, inaltat si reintors – sustine astfel, putem spune asa, intregul plan al lui Dumnezeu. Insa, o spun din nou, trebuie tinuta inaintea ochilor sufletului Persoana in indivizibilitatea ei. "Lucrearea completa si desavarsita a lui Hristos in fiecare act al slujbei Sale, in tot ceea ce El a facut, in tot ceea ce a suferit, in tot ceea ce continua sa faca, constituie actul si lucrarea intregii Lui persoane". Da, intr-adevar, si intreaga Lui persoana a fost pe cruce, ca si in orice alt loc. Persoana a fost jertfa, si in aceasta Persoana era Fiul, 'peste toate, Dumnezeu binecuvantat in veci'. El este Cel care 'Si-a dat duhul', desi a murit sub judecata lui Dumnezeu impotriva pacatului, si desi a fost rastignit si omorat prin mainile oamenilor nelegiuiti. Iar asta este o indurare infinita.

A fost El Insusi, preaiubitilor, de la inceput si pana la sfarsit. A strabatut El Insusi calea tainica, si a strabatut-o singur si fara ajutor. Nimeni altul nu putea fi acolo decat El, "Dumnezeu aratat in trup". Fiul a devenit Mielul pentru altarul de pe acest pamant, iar apoi Mielul care a fost injunghiat S-a inaltat la locul slavei, mai presus de toate cerurile. Persoana este cea care da eficacitatea tuturor acestor lucruri. Slujbele n-ar fi nimic, durerile n-ar fi nimic; moartea, invierea si inaltarea, toate n-ar reprezenta nimic (in caz ca le-am putea concepe astfel), daca Isus n-ar fi fost Cel care este. Persoana Lui este "Stanca"; de aceea "lucrearea Lui este desavarsita" (Deuteronom 32:4). Aceasta este taina tainelor. Insa El nu este prezentat ca noi sa discutam despre El, ci sa-L intelegem, sa credem in El, sa ne incredem in El, sa-L iubim si sa ne inchinam Lui.

Dumnezeu si om, cer si pamant, se afla impreuna inaintea gandurilor credintei in aceasta mare taina. Dumnezeu a fost aici pe pamant, si chiar in trup; iar acum Omul slavit este acolo in ceruri. La legaturile dintre aceste lucruri marete am cautat sa privesc in mod special; iar acest exercitiu este menit sa faca lucrurile cerului si vesniciei reale si apropiate pentru sufletele noastre. Distantele morale sunt infinite; insa distantele in ele inele sunt nimic acum. Firea, asaltata de pofta si de starea lumeasca, face sa fie greu pentru suflet sa patrunda in asa ceva; insa distanta in sine nu este nimic. Isus, dupa ce S-a suit la cer, intr-un moment, intr-o clipeala din ochi, S-a aratat lui Stefan; si nu i-a trebuit mai mult ca sa straluceasca pe drumul lui Saul din Tars, pe cand acesta calatorea dinspre Ierusalim catre Damasc. Si desi noi nu avem vizite din slava asemanatoare cu acestea, apropierea si realitatea ei ne sunt din nou improspatate si facute benefice pentru sufletele noastre prin vederea acestor taine mari.

Si nu va constitui oare imparatia reprezentarea rezultatelor acestor legaturi tainice? Caci cerul si pamantul, in felurile lor diferite, le vor fi martore si le vor celebra. "Sa se bucure cerurile si sa se inveseleasca pamantul" (Psalmul 96:11). Biserica, una cu acest Om inaltat si slavit, se va situa in inaltime, mult deasupra tuturor stapanirilor si puterilor. Scara pe care Iacov a vazut-o va fi asezata (potrivit acestei taine); Fiul Omului va fi centrul, ca si sprijinul, acestui intreg sistem predestinat, de slava si de carmuire. Popoarele nu vor mai invata razboiul. Toiagul lui Iuda si toiagul lui Efraim vor fi unul singur si amandoi vor avea un singur Imparat. "In ziua aceea voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile si ele vor asculta pamantul; si pamantul va asculta graul, mustul si untdelemnul si

acestea vor asculta pe Izreel” (Osea 2:21,22). Si ce inseamna toata asta decat rodul fericit, care urmeaza sa fie adunat in zilele imparatiei viitoare, al acestor legaturi care, asa cum am vazut, au fost deja formate? Germenul si principiile tuturor acestor manifestari in cer si pe pamant, printre ingeri, si oameni, si printre toate creaturile, in creatia insasi, se gasesc, am putea spune, la Betleem, in gradina mormantului si pe muntele Maslinilor.

Fie ca inima si constiinta sa invete aceasta lectie. Fie ca sa ne atintim privirile la aceste legaturi tainice despre care vorbim, tot mai mult in compania ingerilor pe campurile Betleemului si la mormantul lui Isus; sau, pot adauga aici, tot mai mult in acelasi duh cu al ucenicilor pe muntele Maslinilor, pe cand priveau la legatura glorioasa care se forma in acele momente intre Isus si ceruri. Priviti-i in Luca 24:44-52. Ei erau acolo, precum Israel in Levitic 23:9-14, sarbatorind leganarea snopului celor dintai roade. Isus, Adevaratul Rod Dintai, tocmai fusese atunci adunat si le explicase, ca Invatator divin, insemnatatea invierii Sale. Apoi ei au urmarit acest moment tainic. Au privit la Domnul lor inaltat si au tinut sarbatoarea ca si cu o jertfa de ardere de tot. “Dupa ce I s-au inchinat, ei s-au intors in Ierusalim cu o mare bucurie”. Cu siguranta putem spune: “Mare este taina evlaviei!... Dumnezeu S-a aratat in trup, a fost indreptatit in Duh, a fost vazut de ingeri, a fost vestit in lume, a fost inaltat in slava”.

El a fost inaltat in mod glorios si a fost inaltat in glorie. A intrat in lumina celor mai inaltate ceruri; insa a intrat acolo fiind El Insusi slavit, si acolo este El acum, cu un trup de slava, modelul a ceea ce vor fi si trupurile noastre. Umanitatea Sa reala este acolo, in cerurile preainalte; dar este glorificata. Si desi astfel glorificata, este aceeaasi natura umana reala. “Isus este in acelasi trup in ceruri ca cel in care a trait aici pe pamant. Acesta este acel ‘Lucru sfant’ care a fost format de catre Duhul lui Dumnezeu in pantecele fecioarei. Acesta este ‘Sfantul’ care, atunci cand S-a aflat in mormant, n-a vazut putrezirea. Acesta este acel ‘trup’ care a fost dat pentru noi si in care El a purtat pacatele noastre pe lemn. Acea natura individuala in care El a suferit tot felul de ocari, de batjocuri si de insulte, este acum imuabil asezata intr-o slava care nu poate fi cuprinsa cu mintea. Trupul care a fost strapuns este acela pe care orice ochi il va vedea, si nu altul. Acest cort nu va fi niciodata strans. Persoana lui Hristos, si in ea natura Lui umana, va fi obiectul vesnic al slavei divine, al laudei si al inchinarii. Starea Lui prezenta este o stare a celei mai stralucite glorie ale inaltarii, deasupra intregii creatii a lui Dumnezeu si deasupra oricarui nume care este sau poate fi numit”. Astfel a vorbit cineva pentru zidirea si mangaierea noastra.

El a fost primit in slava cu dragostea inexprimabila si cu acceptarea nemarginita, nemasurata, a lui Dumnezeu Tatal; asa cum El realizase si implinise scopul harului Sau de a-i rascumpara pe cei pacatosi. S-a inaltat in triumf, dupa ce a luat robia roaba si a dezarmat domniile si stapanirile; si acolo Si-a ocupat locul la dreapta Maririi in ceruri, cu toata puterea data Lui in cer si pe pamant. S-a inaltat in calitate de Cap al trupului Sau, Biserica, asa incat din plinatatea dumnezeirii care locuieste trupeste in El, ea “creste cu cresterea lui Dumnezeu”, prin Duhul Sfant care ne este dat. S-a inaltat si a intrat intr-un templu, pentru ca sa apara acolo in prezenta lui Dumnezeu pentru noi, pentru a sedea acolo ca Slujitor al adevaratului cort, ca sa mijloceasca neincetat pentru noi; si pentru ca in privinta aceasta, ca si in alte privinte asemanatoare ale harului, sa slujeasca in trup inaintea tronului. S-a inaltat ca Inainte Mergator al nostru, in casa Tatalui, pentru a pregati acolo un loc pentru copiii Lui, ca acolo unde este El sa fie si ei. Si mai mult: sederea Lui in ceruri este cea a unuia care este in

asteptare; El asteapta sa vina si sa-Si intalneasca sfintii in vazduh, ca ei sa fie cu El pentru totdeauna; El asteapta sa fie trimis pentru a aduce din nou vremurile de inviorare pe pamant prin prezenta Lui; si El asteapta pana cand vrajmasii Sai vor fi facuti asternut al picioarelor Sale.

Reci sunt afectiunile si mica este energia; insa in principiu nu cunosc nimic vrednic de astfel de viziuni ale credintei, decat acel duh de devotament care poate spune impreuna cu Pavel: "Stiu sa fiu smerit si stiu sa traiesc in belsug", si acel duh de tanjire care Il asteapta si spune: "Vino, Doamne Isuse, vino grabnic!"

Preaiubitorilor, astfel S-a legat Dumnezeu nostru cu legaturi care niciodata nu pot fi rupte, si care sunt asigurat pentru totdeauna prin placerea pe care Si-o gaseste in ele, prin gloria Sa pe care o contin, si potrivit planului si puterii Lui. La aceste legaturi am privit, tainice si pretioase asa cum sunt ele. El Insusi le-a format, ba mai mult, El Insusi este substanta lor, si credinta le pricepe. Iar pe Stanca Veacurilor se odihneste pacatosul care crede; se odihneste in pace si in siguranta. O spun cu tot sufletul meu: Fie ca aceste meditatii sa ne faca mai apropiate si mai reale aceste subiecte ale credintei! Ele vor fi fara valoare daca nu vor conduce la slavirea Lui in gandurile noastre, la a-L oferi pe El din nou, cu un imbold proaspat, inimilor noastre.

"Mai langa Domnul meu, mai langa El, Cat mai aproape de El".

Aceasta sa fie atmosfera pe care sa o respire sufletele noastre, pana Il vom vedea. Amin.

Capitolul V

"Toate le-ai pus sub picioarele Lui" (Evrei 2:8)

Stapanirea Sa asupra tuturor lucrurilor

La inceputul evangheliei dupa Luca esti surprins sa vezi expresia vie si adanca descrisa aici, a intimitatii dintre cer si pamant. Nevoia si slabiciunea omului sunt acelea care deschid poarta cereasca; insa o data urnita, ea se deschide larg. Zaharia si Elisabeta erau amandoi drepti inaintea lui Dumnezeu, umbland fara pata in toate randuielile si poruncile Domnului. Faceau parte din familia preoteasca, din samanta lui Aaron. Insa nu dreptatea lor a fost cea care le-a deschis cerul, ci nevoia si infirmitatile lor. Elisabeta era stearpa si amandoi erau inaintati in varsta; iar motivul binecuvantarii lor adevarate statea acolo, statea in durerea si in slabiciunea lor. Pentru sotia stearpa si pentru sotul lipsit de copii, Gabriel vine cu un cuvânt al fagaduintei din ceruri. Dar, asa cum am spus, usa cerului, odata deschisa, este deschisa de tot. Ingerii actioneaza si sunt plini de bucurie; si nu conteaza ca e vorba de templul din cetatea imparateasca si sfanta, ori de un sat indepartat din dispretuita Galilee, Gabriel le viziteaza pe amandoua cu acelasi entuziasm. Slava lui Dumnezeu, ca si ostile de ingeri, umplu campurile Betleemului. Duhul Sfânt, prin puterea si lumina Lui divine, umple vasele Sale alese, iar Fiul Insusi imbraca un trup. Cerul si pamantul sunt foarte aproape unul de celalalt. Lucrarea si bucuria care au inceput in inaltul cerului sunt simtite de scena de aici de jos si li se raspunde ca atare. Pastorii, femeile privilegiate, preotul batran si copilul inca nenascut, au parte de entuziasmul sfânt al momentului; iar sfintii care asteptau Mangaierea lui Israel ies din locul asteptarii

lor.

Nu cunosc alt loc din Scriptura mai miscator decat Luca 1 si 2 in aceasta privinta. S-a intamplat intr-o clipa, intr-o clipeala din ochi; insa a fost implinita o schimbare binecuvantata. Cerul s-a aplecat spre oameni. Pamantul afla, si afla din gura acestor martori minunati, ca usa cerului era cu adevarat larg deschisa catre el. Iar intimitatea era adanca, asa cum pretioase erau slujbele si harul. Ingerul ii cheama pe nume pe Zaharia si pe Maria si le vorbeste despre Elisabeta chemand-o de asemenea pe nume – un limbaj care indata face inima sa-i priceapa intelesul.

Putem sa-L binecuvantam pe Domnul pentru asta; si ar trebui sa facem asa, daca am umbla cu un pic mai multa simplitate si credinta in simtamantul apropierii si realitatii cerului.

Iacov si Stefan, in zilele lor, si in aceeasi maniera, au avut cerul deschis inaintea ochilor si li s-a dat sa vada ceea ce-i interesa in mod personal acolo. O scara a fost pusa sub privirile lui Iacov, a carei capete unul atingea cerul, iar celalalt se afla chiar pe locul unde el statea culcat. Era un loc neinsemnat si lipsit de cinste, martor de asemenea al greselii si starii nenorocite a lui Iacov. Totusi scara a fost asezata pe el, iar glasul Domnului, care Se afla in slava deasupra lui, a vorbit lui Iacov despre binecuvantare, despre siguranta, calauzire si mostenire.

Stefan, la randul lui, a vazut si el cerul deschis si slava de acolo; insa Fiul Omului statea in picioare la dreapta lui Dumnezeu. Iar acest lucru a descoperit martirului, asa cum scara descoperise patriarhului, faptul ca imprejurarile sale constituiau chiar in acel moment gandul si obiectul cerului.

Asa au stat lucrurile, in doua feluri asemanatoare, pe aceste cai departate una de alta a lui Iacov si a lui Stefan – departate intre ele si departate de noi. Timpul insa nu conteaza. Credinta vede aceleasi ceruri deschise acum; si afla, de asemenea, precum cei din vechime, ca ele sunt ale noastre. Afla ca exista legaturi intre ele si imprejurarile noastre. Pentru ochiul credintei exista o scara; cerul sta deschis inaintea ei, iar “Omul Hristos Isus” este vazut acolo – Mijlocitorul noului legamant, Marele Preot, Avocatul de la Tatal, Cel care simpatizeaza cu noi; de asemenea, Inainte Mergatorul nostru in acele locuri ale slavei.

Isus S-a inaltat, iar lucrarea prezenta din ceruri, acolo unde El S-a dus, este cunoscuta prin credinta ca a fi in intregime “pentru noi”. Nevoia noastra, ca si durerea noastra, sunt amintite acolo. Suferintele lui Iacov au fost cele ale unuia care se caieste; ale lui Stefan au fost cele ale unui martir; insa cerul a fost cerul lui Iacov, ca si al lui Stefan. Dar, macar ca lucrurile stau asa intr-adevar, nu aceasta este totul. Credinta cunoaste un alt secret, sau taina, in cer. Ea stie ca daca Domnul Si-a luat locul acolo in aceste caractere ale harului pentru noi, El l-a luat de asemenea ca fiind Acela pe care omul L-a dispretuit si pe care lumea L-a lepadat. Acest lucru face si el parte din ceea ce credinta intelege din sfera cerurilor unde este asezat acum Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Domnul Isus a murit sub mana lui Dumnezeu; sufletul Lui a fost facut o jertfa pentru pacat. “Domnului l-a placut sa-L zdrobeasca” (Isaia 53:10). Apoi El a inviat ca Cel care murise astfel, invierea Lui marturisind despre primirea jertfei. S-a inaltat la cer in acelasi caracter, pentru a continua acolo scopul de har al lui Dumnezeu manifestat printr-o astfel de moarte si inviere.

Insa Domnul Isus a murit de asemenea sub mana omului; adica, mana nelegiuita a omului si-a avut partea in aceasta moarte, la fel de clar si de sigur ca harul infinit al lui Dumnezeu. El a fost refuzat de catre viticultori, urat de lume, aruncat afara, rastignit si omorat. Acesta este un alt caracter al mortii Sale. Iar invierea si inaltarea Lui au fost, de asemenea in acest caracter, parti sau perioade ale istoriei Aceluia pe care lumea Il lepadase; in consecinta, invierea Lui este dovada judecatii viitoare a lumii (Fapte 17:31), iar inaltarea Sa Il pune in asteptarea zilei cand vrajmasii Lui li vor fi facuti asternut al picioarelor (Evrei 10:13).

Aceste deosebiri ne fac sa intelegem diferitele imagini in care credinta, in lumina Cuvantului, Il vede pe Isus cel inaltat; atunci cand Il vede exercitand harul preotesc in care mijloceste pentru noi si, in acelasi timp, asteptand judecata vrajmasilor Sai.

Evanghelia proclama prima dintre aceste taine, adica moartea Domnului Isus sub mana lui Dumnezeu pentru noi, precum si invierea si inaltarea Sa potrivite cu o astfel de moarte. Iar noi ne putem pe drept lauda cu aceasta evanghelie ca fiind intreaga noastra mantuire■. Insa a doua dintre aceste taine, moartea Domnului sub mana omului, se intampla sa fie intrucatva uitata, in timp ce prima dintre ele este pe drept inaltata asa de mult. Dar aceasta este o greseala grava in sufletul unui sfant, ori in aprecierile si marturia Bisericii. Caci daca acest mare fapt, aceasta a doua taina, asa cum am numit-o, este uitata, cum se poate intampla pe acest pamant, totusi cu siguranta ca ea nu va fi uitata in cer. Este adevarat ca ea nu este prilejul actiunii prezente de acolo; moartea Victimei si mijlocirile Preotului in urma acestei morti formeaza actiunea care se desfasoara acolo acum. Insa este la fel de sigur ca moartea Martirului divin, moartea Fiului lui Dumnezeu sub mana omului, este cea care va da caracterul actiunii de acolo in viitor.

Aceste distinctii sunt foarte clar pastrate in Scriptura. Cerul, asa cum este el deschis in Apocalipsa 4, este un cer foarte diferit de cel care ne este prezentat in epistola catre Evrei; la fel de diferit, pot spune, cum este diferita moartea Domnului Isus privita ca survenita sub mana omului (adica, savarsita prin noi), de cea suferita sub mana lui Dumnezeu (adica, implinita pentru noi). Putem avea aceleasi obiecte sau materiale in fiecare din ele, insa ele vor fi privite in conexiuni foarte diferite. Avem, de exemplu, un tron si un templu in fiecare din aceste ceruri, cerul din Evrei si cerul din Apocalipsa; insa contrastele dintre ele sunt foarte serios pastrate. In Evrei, tronul este un tron al harului, si orice lucru pe care vremea noastra prezenta de nevoie si de durere il solicita, poate fi gasit si obtinut aici. In Apocalipsa, tronul este unul al judecatii, iar instrumentele si agentii maniei si ai razbunarii se pot observa inaintea si in jurul lui. In Evrei, sanctuarul, sau templul, este ocupat de catre Marele Preot al marturisirii noastre, Mijlocitorul unui legamant mai bun, care slujeste acolo in virtutea propriului Sau sange pretios. In Apocalipsa, templul ofera impresii de temut ale pregatirii pentru judecata. Fulgere, cutremure de pamant si voci insotesc deschiderea lui. Este la fel ca templul vazut de proroc, plin de fum si cu stalpii clatinati din temelii, in semn ca Dumnezeul caruia li apartinea judecata Se afla acolo in slava Sa (Isaia 6).

Imaginea cerului care ne este oferita in Apocalipsa este deci foarte solemna. Este locul puterii care-si furnizeaza singura instrumentele de judecata. Se rup peceti, se suna din trambite, se golesc potire; toate acestea insa realizeaza fiecare in parte introducerea unei judecati cumplite a pamantului. Altarul care este acolo nu este altarul epistolei catre Evrei, unde preotii ceresti mananca

din painea vietii, ci un altar care ofera focul de judecata pentru pamant. Este si razboi acolo; iar in cele din urma acest cer se deschide pentru Acela al carui nume este "Cuvantul lui Dumnezeu", a Carui haina este inmuiata in sange si din a Carui gura iese o sabie ascutita cu care loveste neamurile.

Cu siguranta ca acesta este cerul intr-un caracter nou. Iar contrastul este foarte solemn. Nu este cerul pe care credinta il percepe acum, un sanctuar al pacii umplut de resursele si de marturiile harului, ci un cer care ne spune ca desi judecata este lucrarea ciudata a lui Dumnezeu, totusi ea este lucrarea Lui atunci cand e timpul ei. Caci cerul in diversele lui aspecte este, am putea spune, locul marturiei harului, al judecatii si al slavei. Acum el este cerul harului; va deveni cerul judecatii in ziua din Apocalipsa 4 si va continua asa de-a lungul cartii Apocalipsa; apoi, la incheierea acestei carti, asa cum vedem in capitolele 21, 22, el devine cerul slavei.

Sufletul trebuie sa fie familiarizat cu acest adevar serios, anume ca judecata precede slava. Vorbesc despre aceste lucruri in perspectiva desfasurarii istoriei pamantului sau a lumii. Cel credincios a trecut din moarte la viata. Nu mai este nici o condamnare pentru el. El invie nu pentru judecata, ci pentru viata. Insa tot el trebuie sa stie ca, in desfasurarea istoriei pamantului sau a lumii prin prisma divina, judecata precede slava. Imparatia va fi vazuta in sabie sau in "toiagul de fier", pana sa fie vazuta in sceptru. Cel Batran de zile sta imbracat in haine albe pe un tron de flacari de foc cu cartile deschise inaintea Lui, mai inainte sa vina Fiul Omului la El cu norii cerului pentru a primi stapanire (Psalmul 2; Daniel 7).

Aceste lectii sunt foarte limpede prezentate si insemnate in Scriptura. In ziua Apocalipsei 4 gandul si obiectul ei este Hristos lepadat de om, si nu Hristos acceptat de Dumnezeu pentru pacatosi. Prin urmare sunt facute pregatiri pentru a razbuna nedreptatile suferite de Domnul Isus in lume, si pentru a-l revendica drepturile pe pamant; cu alte cuvinte, cerul este cel care incepe acea actiune de a-l stabili in imparatia Lui dupa judecata vrajmasilor Sai.

Insa toate acestea ne arata din nou, potrivit cu gandul meu de capatai din aceste meditatii asupra Fiului lui Dumnezeu, cum aceeaasi Persoana este pastrata inaintea ochilor nostri, ca s-o cunoastem, in fiecare si in toate perioadele aceleiasi mari taine. Suntem, in orice punct am ajunge, in compania aceluiasi Isus. Caci aceste distinctii, pe care le-am scos in relief, ne spun ca El S-a inaltat la cer si este acum asezat acolo, in chiar caracterele in care fusese mai inainte cunoscut si manifestat aici pe pamant. Caci El a fost aici ca Cel care a condus catre perfectiune harul lui Dumnezeu manifestat fata de noi, cei pacatosi, si ca Cel care a suferit vrajmasia lumii in toata masura ei; si in aceste doua caractere, asa cum am vazut acum, este asezat El in ceruri.

El nu-Si ia cu grabire acest al doilea caracter, nici nu apare a fi activ in cer ca Cel care a fost dispretuit si lepadat pe pamant. El asteapta pana cand va veni timpul cerului din Apocalipsa. Si in aceasta trasatura de caracter, pe cand El sta in asteptarea judecatii si zaboveste in locul caracterizat de har, avem o foarte dulce expresie a acelui Isus pe care credinta L-a cunoscut deja. Caci, atunci cand El a fost aici, S-a apropiat cu pasi foarte inceti de Ierusalim, in calitate de Dumnezeu al judecatii. A zis catre cetate: "De cate ori am dorit sa strang pe copiii tai, cum isi strange gaina puii sub aripi, si n-ati vrut! Iata, vi se lasa casa pustie" (Matei 23:37,38). El a zaboveit in campurile de jos,

vizitand toate cetatile si satele tarii, in slujba Sa rabdatoare de har, mai inainte de a-Si lua locul pe munte pentru a vorbi despre judecata si pustiirea Sionului (Matei 24:3). Si despre El care, in aceasta maniera, a calcat cu incetineala pe drumul care Il ducea la muntele Maslinilor, locul judecatii, este scris: “Domnul...are o indelunga rabdare fata de voi si doreste ca nici unul sa nu piara, ci toti sa vina la pocainta” (2 Petru 3:9)■.

Cum sa nu pastram inaintea ochilor aceeasi Persoana, cu acelasi caracter atasat Lui, fie atunci cand El a fost aici pe pamant, sau cum este acum in cer – aceeasi Persoana, aceeasi glorie morala, desi pe scene si in conditii diferite! “Harul care a fost in Hristos in aceasta lume este acelasi care este acum in El in ceruri”. Mangaietore cuvinte! Cat de real ar trebui sa stim ca spunem adevarul atunci cand zicem: Il cunoastem! L-am privit de la inceput. S-a coborat din cer; S-a aflat in pantecele fecioarei si in ieslea de la Betleem; a strabatut complet pamantul intr-o slava deplina, nepatata, desi acoperita; a murit si a fost ingropat; a inviat, apoi S-a intors la cer; si, asa cum am meditat pana acum, credinta Il vede acolo pe Acela pe care Il cunoscuse a fi fost acolo, pe Slujitorul si Martorul harului lui Dumnezeu fata de om, pe Cel care a suferit intreaga vrajmasie a omului fata de Dumnezeu, pe Cel care este totusi, in acelasi timp, Dumnezeul judecatii care nu Se grabeste s-o exercite.

Insa mai trebuie sa remarc ceva despre acest acelasi Isus; un lucru care sta intr-o legatura inca si mai apropiata cu meditatia mea prezenta.

Cand Domnul Isus Hristos S-a aflat aici, El Si-a revendicat imparatia. S-a prezentat pe Sine ca Imparat fiicei Sionului, ca Fiul lui David. El a luat chipul Aceluia care din vechime fusese fagaduit prin profeti si a intrat in cetate “smerit, calare pe un magar”. Intr-o zi precedenta, steaua Lui, steaua Imparatului betleemit, aparuse in tarile de la rasarit, chemand pe neamuri catre Fiul lui David, nascut in cetatea lui David. Insa ceea ce a cautat atunci, El n-a gasit: “Ai Sai nu L-au primit”. Insa a dus cu El in cer acest gand, aceasta dorinta dupa imparatia Lui! “Un om de neam mare s-a dus intr-o tara departata ca sa-si ia o imparatie”. El Se gandeste la imparatia Lui, desi este acum asezat pe scaunul de domnie al Tatalui, asa cum Se gandise la ea si o revendicase atunci cand S-a aflat aici. Spun din nou: cat de strict, in aceasta caracteristica minunata, suntem tinuti in comuniune cu acelasi Isus! El a fost odata pe pamant, iar acum este in ceruri; insa noi Il cunoastem, dupa aceste trasaturi, ca fiind acelasi Domn – unul in persoana, in scopuri si in dorinte, macar ca locurile si conditiile se schimba. El a fost Imparatul lui Israel cand era aici si Si-a revendicat cu dorinta imparatia; si fiindca cetatenii tarii l-au refuzat-o, El a primit-o in ceruri, iar la timpul potrivit Se va intoarce, in ziua bucuriei inimii Lui, ca s-o administreze aici, unde a cautat-o prima data. “M-am uitat in timpul viziunilor noptii si iata, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a inaintat spre Cel Batran de Zile si a fost adus inaintea Lui. I s-a dat stapanire, slava si imparatie, pentru ca toate popoarele, neamurile si oamenii de toate limbile sa-l slujeasca. Stapanirea Lui este o stapanire vesnica si nu va trece nicidecum si imparatia Lui nu va fi distrusa” (Daniel 7:13,14).

Privim, in felul acesta, la unica Persoana, la acelasi Isus; iar inima pretuieste acest lucru cand meditam la el. Si mai exista inca o trasatura a acestei identitati, care depaseste cu mult tot ceea ce am remarcat deja.

Cand S-a aflat aici, El a dorit sa fie cunoscut de catre ucenicii Sai, sa fie descoperit lor, in cateva din gloriile Sale ascunse, asa pacatosi cum erau ei. De asemenea El S-a bucurat ori de cate ori a putut sa-Si comunice harul acolo unde a gasit credinta. Credinta care se baza pe El fara rezerva, credinta care apela la El fara ceremonie, credinta care putea da la o parte aparenta neglijare sau respingere, a fost pretuita de El. Pacatosul care se alipea de El in ciuda dispretului lumii, sau care se incredea numai si numai in El, fara aportul sau incurajarea altora, a fost in totul bine primit de El. Sufletul care cerea cu indrazneala prezenta Lui, sau care cauta partasia cu El, care statea la picioarele sau la pieptul Lui, putea obtine de la El ceea ce dorea, sau, precum Avraam mijlocitorul, Il putea avea cu sine cat de mult timp vroia.

El a dorit uniunea cu alesii Sai, o uniune permanenta, deplina si personala, fiind gata sa imparta cu ei numele Sau de la Tatal, pozitia de dragoste in care Se afla si slava al carei mostenitor era.

A cautat simpatie, a tanjit dupa tovarasie in bucuriile si in necazurile Sale. Iar noi nu putem nicidecum sa cantarim dezamagirile inimii Lui, cand a cautat aceste lucruri si nu le-a gasit; a fost mai greu, cu mult mai greu, decat atunci cand El Si-a revendicat imparatia, asa cum am vazut deja, si nu a primit-o. "N-ati putut veghea impreuna cu Mine nici macar un ceas?", a fost glasul unei inimi insingurate.

Mai mult decat atat, El a planuit, atunci cand S-a aflat aici, sa imparta tronul cu poporul Sau. Nu vroia sa fie singur. Dorea sa imparta onorurile si stapanirile cu alesii Sai, tot asa cum vroia ca ei, in simpatie, sa inteleaga si sa imparta impreuna cu El bucuriile si durerile Lui.

Iar acum (lucru la fel de minunat si de sublim ca si taina care ni-l destainuie), toate acestea isi gasesc, sau isi vor gasi, implinirea pentru El in, si prin, Biserica. Biserica este chemata sa raspunda dorintelor Domnului Isus in toate aceste lucruri, sa fie toate acestea pentru El, fie prin Duhul Sfant acum, fie in imparatia viitoare; sa patrunda acum, in duh, in gandurile si in afectiunile Lui, in bucuriile si in durerile Lui, iar apoi sa straluceasca in slava Lui si sa stea pe scaunul Lui de domnie.

Ce taina! Biserica, acum inzestrata cu Duhul care locuieste in ea, si destinata sa stea, acoperita de slava, in mostenirea stapanirii Lui, constituie raspunsul la aceste cele mai adanci dorinte ale Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, in zilele vietii Sale pamantesti. Si din nou spun: Ce taina! Putem admira din plin acele armonii care ne vorbesc despre acelasi Isus, despre Persoana unica in aceste felurite parti ale cailor Lui minunate. El a cautat si a revendicat o imparatie atunci cand S-a aflat aici, si tot atunci a dorit simpatia sfintilor Sai. Insa poporul Lui nu a fost pregatit sa-l recunoasca dreptul de imparat, iar sfintii Sai n-au fost in stare sa-l ofere partasia dorita. Totusi, El Isi primeste acum o imparatie in ceruri si Se va intoarce si o va administra aici. Partasia dupa care a tanjit incepe sa o gaseasca acum prin Duhul care locuieste in alesii Sai; si ea va fi satisfacatoare pentru El in deplina ei masura in ziua cand ei vor fi facuti desavarsiti. Imparatia va fi slava si bucuria Lui. Ea este numita "bucuria Domnului", caci se va spune celor care o vor imparti cu El, "Intra in bucuria Stapanului tau". Insa partasia pe care o va avea cu Biserica va insemna cu mult mai mult pentru El. Ea a reprezentat cea mai adanca dorinta a Lui aici, si va reprezenta cea mai deplina bucurie a Sa in viitor. Eva a insemnat pentru Adam mai mult decat toate lucrurile peste care era stapan.

Avem oare, preaiubitilor, cat de cat putere in sufletele noastre ca sa ne bucuram la gandul ca inima Domnului Isus este astfel satisfacuta? Putem urmari cu privirea aceste bucurii care Il asteapta in ceasul nuntii Mielului, in ziua veseliei inimii Lui, insa oare avem capacitatea, in duh, de a face mai mult? Putem marturisi, cu toata sinceritatea, ca asemenea intrebari nu fac decat sa ne smereasca.

Insa acestea vor fi ale Lui: imparatia si Biserica. Imparatia va fi a Lui in virtutea multor titluri. El o va lua sub legamant, sau, potrivit cu planurile care au fost intocmite in Dumnezeu inainte de intemeierea lumii. O va lua de asemenea in virtutea unui drept personal, caci El, Fiul Omului, niciodata nu Si-a pierdut chipul de Dumnezeu. Si nici nu putea sa-l piarda, fiindca, desi Fiu al Omului, El era Fiul Tatalui. Prin urmare nu l-a pierdut si, avand acest chip, stapanirea li apartine prin titlul personal, potrivit cu cele dintai mari reguli stabilite ale puterii si carmuirii: "Si Dumnezeu a zis: 'Sa facem om dupa chipul Nostru, dupa asemanarea Noastra; ei sa stapaneasca peste pestii marii, peste pasarile cerului, peste vite, peste tot pamantul si peste toate taratoarele care se misca pe pamant'" (Geneza 1). El va lua imparatia si in virtutea titlului ascultarii, asa cum citim: "La infatisare a fost gasit ca un om, S-a smerit si S-a facut ascultator pana la moarte, si inca moarte de cruce. De aceea si Dumnezeu L-a inaltat foarte sus si l-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca in Numele lui Isus sa se plece orice genunchi" (Filipeni 2). El o va lua de asemenea in virtutea titlului MORTII; caci citim din nou: "Toata plinatatea si-a gasit placerea sa locuiasca in El si prin El sa impace toate lucrurile cu Sine, atat lucrurile de pe pamant cat si lucrurile din ceruri, facand pace prin sangele crucii Lui" (Coloseni 1). Iar crucea, pe care El a implinit aceasta moarte, a avut scrise pe ea, fara putinta de stergere sau modificare, prin interventia bratului puternic al lui Dumnezeu Insusi, cuvintele: "Acesta este Isus, Imparatul Iudeilor" (Matei 27:37).

Astfel, stapanirea este a Fiului Omului prin legamant, prin titlu personal, prin titlul slujirii sau al ascultarii si prin titlul mortii; si, as adauga de asemenea, prin cel al cuceririi, caci judecatile care urmeaza sa-l netezeasca drumul catre tron si sa elimine din imparatie tot ceea ce este pricina de poticnire, sunt, asa cum stim, executate prin mana Sa. "Porti, ridicati-va capetele; ridicati-va, porti vesnice, ca sa intre Imparatul slavei! Cine este acest Imparat al slavei? Domnul cel tare si puternic, Domnul cel viteaz in lupta" (Psalm 24).

Ce temelii sunt astfel asezate pentru stapanirea Fiului Omului! Cum se angajeaza orice titlu in a-l cinsti si glorifica numele! Asa cum vedem in Apocalipsa 5, nimeni in cer si pe pamant nu putea lua Cartea afara de Mielul care fusese injunghiat si care era Leul din Iuda; Carte pe care o primeste indata din mana Celui care sedea pe tron, iar apoi Biserica in slava, ingerii si toate creaturile din toate partile marilor stapaniri, triumfa in proclamarea drepturilor si titlurilor Mielului. Si daca titlul este astfel facut sigur, pecetluit de mii de martori, si este de asemenea un titlu minunat, asa vor fi si puterea si imparatia pe care el o sustine. In Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, "Domnul din ceruri", ca si "Fiu al Omului", intregul mare plan al lui Dumnezeu cu privire la stapanirea tuturor lucrurilor este reinsufletit si consolidat. Putem spune: asa cum " toate fagaduintele lui Dumnezeu in El sunt 'da' si in El sunt 'Amin'", tot asa toate destinele omului vizavi de Dumnezeu sunt in El "da" si sunt in El "Amin".

Stapanirea a fost data lui Adam, guvernarea – lui Noe, titlul de patriarh – lui Avraam, judecata – lui David si regalitatea – lui Solomon. Toate aceste glorii se vor gasi si vor straluci impreuna in Hristos.

In El, si sub picioarele Lui, se va face “restabilirea tuturor lucrurilor”. El va avea multe cununi si va purta multe nume. Numele Lui de “Domnul” din psalmul 8 nu este numele de “Imparat” din psalmul 72, desi il poarta si pe acesta. Forma slavei din fiecare este particulara. Cununile sunt diferite, insa amandoua sunt ale Lui. Si El este de asemenea “Parintele vesniciei”; un Imparat si totusi un Parinte – Solomonul si Avraamul lui Dumnezeu. In El toti vor fi binecuvantati, si totusi inaintea Lui se va pleca orice genunchi. Sabia, de asemenea, este a Lui; “toiagul de fier” ca si “sceptra dreptatii”. El va judeca cu David si va carmii cu Solomon. Ca Fiu al lui David, El Isi insuseste puterea pentru a o exercita intr-o sfera anumita de slava. Ca Fiu al Omului, El Isi insuseste puterea si o exercita intr-o sfera de slava mai larga. El vine deopotriva in slava Lui, in slava Tatalui si in slava sfintilor ingeri. Isi insuseste puterea si ca Om inviat. Acest lucru ne este infatisat in 1Corinteni 15:23-27. Si in acest caracter El Isi are de asemenea sfera Lui particulara. El a pus moartea, ultimul vrajmas, sub picioarele Sale. Si acest lucru se potriveste asa de mult, ca toate celelalte, si este perfect la locul si in timpul lui, caci ca Om inviat trebuia sa supuna moartea.

Va fi inconjurat de scene cu glorii variate si va purta trasaturi ale unor felurite glorii. Trasatura specifica a imparatiei va fi aceasta: ea va fi plina de gloriile lui Hristos; felurite, totusi armonioase si impletite. Crucea a prezentat deja o mostra a acestei opere perfecte. “Indurarea si adevarul” s-au intalnit acolo. Acolo Dumnezeu a fost “drept” si totusi “a indreptat”. Si dupa aceeaasi maniera se vor desfasura lucrurile in zilele viitoare ale puterii, asa cum au decurs in zilele trecute ale slabiciunii. Asa cum indurarea si adevarul, dreptatea si pacea, s-au intalnit odinioara si s-au imbratisat, la fel autoritatea si slujirea, binecuvantarea si totusi carmuirea, un nume al intregii maiestati si al puterii, si totusi un asa nume care va cobori ca ploaia peste iarba cosita, toate vor fi cunoscute si savurate impreuna. Va exista atunci stapanirea universală a omului peste toata gama lucrarilor lui Dumnezeu; vor fi vazute slavile imparatiei care tine toate popoarele sub carmuire, impreuna cu prezenta “Parintelui vesniciei” care le pastreaza pe toate in binecuvantare. “Il vor numi: Minunat, Sfatuitor, Dumnezeu puternic, Parintele vesniciei, Print al pacii” (Isaia 9).

Totul se indreapta catre aceasta domnie si conducere binecuvantata si slavita a Fiului lui Dumnezeu, desi pentru unii drumul va fi prin “marea necazurilor” si prin judecata deplina a “veacului acesta rau”. Dumnezeu croieste acest drum si omul nu se poate opune, desi el cauta sa fixeze pamantul pe temeliiile lui prezente, refuzand sa inteleaga ca acestea sunt imbatranite si subrezite, ca si cei care-l locuiesc, si ca doar Hristos sustine stalpii acestui pamant. “Manunchiul celor vii” (asa cum a vorbit Abigail, cea care a marturisit spre slava lui David in zilele umilintei lui) este un manunchi tare, bine inchegat si sigur, fiindca Domnul Insusi este in el, asa cum a fost in vechime in rugul care ardea. Insa dincolo de acest manunchi (slab si dispretuit in ochii oamenilor, ca un rug de maracini), totul se clatina; si fara indoiala ca mai este putin timp pana cand cei care nu au vrut, nici nu au cautat, n-au vegheat si nu s-au rugat sa invete aceasta lectie in duh, o vor invata direct in istorie.

Sabia si sceptra zilei viitoare a puterii sunt singulare in gloriile lor. Nu exista alta sabie, nici un alt sceptra, care sa fie sau sa poata fi ca ele. Sabia urmeaza sa fie “imbatata in ceruri” Isaia 34:5. Ce expresie! Soarele se va schimba in intunecime si luna in sange, puterile cerului vor fi clatinate, intuneric va fi sub picioarele Lui si nori grosi Il vor insoti in ziua cand acea sabie va fi scoasa pentru macel. Iar puterea ei este calcarea teascului aprinderii maniei Atotputernicului Dumnezeu. Tot ce este inaltat si ridicat, capetenile si puterile care guverneaza intunecimea acestei lumi, fiara si

prorocul ei, imparatii, capitani si oamenii viteji, ca si balaurul, acel sarpe vechi, care este diavolul si Satan, fac parte dintre vrajmasii care ii vor simti taisul; "ostirea celor mari din ceruri si imparatii de pe pamant". Izvoarele raului si instrumentele lui sunt deopotriwa cercetate si judecate de catre lumina si puterea ei.

Nu este o astfel de sabie singulara in slava ei? Putea cea a lui Iosua, sau cea a lui David, sa faca cuceriri ca acestea? S-ar fi supus puterile intunericului acestor sabii? S-ar fi supus lor moartea si iadul?

Intreb deci, in mana cui trebuie sa fie aceasta sabie care poate birui astfel de osti? Chiar slujba din acea zi a puterii, ca de altfel orice alta slujba a Lui, fie in slabiciune fie in putere, ne spune cine este Acela. Aceasta lumina si aceasta putere, amandoua de la sine graitoare, frumoase si divine, in lucrarea lor de a-L infatasa in toate ipostazele, chiar in suferinta Lui cea mai adanca, le-am urmarit noi in aceasta meditatie, cu slabiciune si cu admiratie. Ele merita in continuare recunoasterea si inchinarea noastra. Biruintele acestui Dumnezeu al bataliilor, in zilele de odinioara, au fost de acelasi caracter inalt. Caci din vechime luptele Lui au vorbit despre persoana si despre slava Sa, asa cum o vor face si in viitor. Prin urmare este scris despre El: "Domnul este un razboinic viteaz: Numele lui este Domnul" (Exod 15:3). Lupta Lui, in aceasta rostire a Duhului, este aratata ca descoperind calitatea Lui de domn, slava Lui, numele Lui, persoana Lui. In Egipt dumnezeii l-au simtit mana, asa cum au facut mai tarziu printre filistenii si apoi in Babilon. Dagon a cazut inaintea chivotului, Bel a ingenucheat, Nebo s-a prabusit. Acestea au fost zile ale aceleiasi maini.

Si dupa cum este sabia, asa este si scepstrul. Cel al lui Solomon a fost doar o umbra palida a lui, iar carmuirea lui Noe si stapanirea lui Adam vor fi uitate in comparatie cu el.

Toata lumea va fi supusa atunci; creatia la fel ca si natiunile. "Cantati Domnului o cantare noua! Cantati Domnului, tot pamantul! Cantati Domnului, binecuvantati Numele Lui, vestiti din zi in zi mantuirea Lui! Istorisiti printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele lucrarile Lui minunate" (Psalm 96: 1-3). In umbra acestui scepstru si in lumina acestui tron de glorie vor locui de la un capat al pamantului pana la celalalt natiunile "binevoitoare" si "drepte". Va fi un legamant intre oameni si fiarele campului. Pustia se va bucura si ea. Schiopul va sari ca o caprioara si limba celui mut va canta. Soarele acestei imparatii nu va apune, nici luna nu va dispere de pe cer, caci Domnul va fi lumina ei vesnica. Nici un lucru rau nu se va petrece pe tot muntele sfant al lui Dumnezeu; caci pamantul va fi plin de cunostinta slavei lui Dumnezeu ca fundul marii de apele care-l acopera.

Israel va reinvia, oasele uscate vor trai din nou. Toiagul lui Iuda si toiagul lui Efraim vor fi din nou unul singur. Cetatea va fi numita "Domnul este acolo". Despre tara se va spune: "Aceasta tara care a fost pustiita a devenit ca gradina Edenului". Si din nou, ea va fi salutata cu cuvinte care dezvaluie demnitatea ei sfanta: "Domnul sa te binecuvanteze, locas al dreptatii, munte sfant!" (Ieremia 31:23).

Neamurile vor fi aduse sa judece din nou bine si mintea le va reveni. Lumea, in nebunia ei, desi "facuta prin El", "nu l-a cunoscut". Imparatii pamantului si domnitorii s-au impotrivit Unsului. Au lovit cu piciorul impotriva tepuselor, tradandu-si astfel nebunia si nechibzuinta. Insa mintea sanatoasa le va reveni. Intamplarea cu Nebucadnetar se va dovedi a fi o taina si totodata o istorie. Mintea acelu

cap de aur, acelui mare cap al puterii neamurilor, s-a întors la el după perioada lui de nebunie; și atunci el a cunoscut și a recunoscut ca cerurile imparatesc. Așa că lumea în cele din urmă nu va mai fi ignorantă cu privire la Facătorul ei, ci îl va recunoaște într-un mod la fel de profund așa cum odinioară L-a refuzat cu nebunie. Căci “imparatii își vor închide gura înaintea Lui”, ca semn de recunoaștere adâncă și plină de închinare. Inima de fiară va fi luată de la ei și li se va da în loc o inimă de om. Nu vor mai fi muștrați cu imaginea boului care-și cunoaște stăpânul și cea a cocorului și rândunicii, care-și cunosc timpul pe cer, ci vor zbura ca porumbeii spre porumbarul lor. “Iată-i ca vin de departe, unii de la miazănoapte și de la apus, iar alții din țara Sinim” (Isaia 49:12).

Lucrările mainilor lui Dumnezeu, și deopotrivă Israel și neamurile, se vor bucura sub același sceptru. “Atunci lupul va locui împreună cu mielul și leopardul se va culca împreună cu iedul” (Isaia 11:6). Chiar pământul se va bucura din nou de ploaia țării și de arat, ca de niște lucruri care vin direct de la Plugărul divin. “Tu cercetezi pământul, îl adăpi și-l umpli de bogății: râul lui Dumnezeu este plin cu apă. Tu le pregătești graul, după ce ai pregătit pământul” (Ps. 65:9). Ce sceptru! Nu este un astfel de sceptru, ca și sabia, unic în gloria lui? A mai fost vreun sceptru ca el? Poate fi o putere asemănătoare în vreo altă mână? Ceea ce Adam a pierdut în ce privește pământul; ceea ce a pierdut Israel în țara făgăduinței; ceea ce Avraam a pierdut printr-o samantă degradată, nerecunoscută și proscrisă; ceea ce casa lui David a pierdut în ce privește tronul; ceea ce creația lui Dumnezeu a pierdut din pricina celui care a supus-o la robie și stricăciune – toate vor fi strânse și arătate în prezența și puterea zilelor Fiului Omului.

Doar “Fiul” putea lua în stăpânire o astfel de imparție. Valoarea jertfei deja săvârșite, așa cum am văzut în meditațiile precedente, stă în persoana Victimei, iar starea binecuvântată a sanctuarului, de acum umplut și folosit în slujire, se bazează, în aceeași manieră, pe persoana Marelui Preot și a Mijlocitorului care Se află acolo; gloriile și virtuțile imparției viitoare pot fi desfășurate și exercitate doar în, și de către, aceeași Persoană. Fiul lui Dumnezeu slujește în locurile cele mai de jos și în cele mai înalte, în săracie și în bogăție, în cinste și în dezonoare; ca Nazarinean și ca Betleemit; pe pământ și în cer; și într-o lume a gloriilor mileniale, deopotrivă pământestii și cerești. În toată slujba Lui, de la început până la sfârșit, în toate stadiile și schimbările suferite în marea taină, ni se spune cine este El. El n-ar fi putut fi ceea ce a fost pe cruce, dacă n-ar fi fost acolo ceea ce El este dintotdeauna; tot așa, El n-ar putea să se așeze acum pe tronul Tatălui, dacă n-ar fi același cu Cel răstignit pe cruce. Nu contează pentru credința unde-L vede, nici unde-L urmează; ea are înaintea ei Obiectul strălucitor și binecuvântat, și respinge orice cuvânt care ar avea ca efect necinstirea Lui, chiar când acest lucru este făcut din neștiință.

Trebuie însă să privim și alte glorii ale imparției Sale viitoare. “Omul al doilea este Domnul din cer”, și este necesar ca o slavă specială să însoțească ridicarea unuia ca El, slavă pe care tronul lui Solomon n-o putea niciodată măsura. Da, în prezența acestui “Domn din cer”, vor fi desfășurate glorii mult mai strălucitoare decât cea a lui Solomon. Atunci “luna va fi uimită și soarele se va rusina; căci Domnul ostirilor va imparția pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui” (Isaia 24:23). Vor fi lucruri cerești în imparția Sa, precum și lucruri pământestii restabilite. Adam a avut grădina, împreună cu toată frumusețea și belșugul ei. Însă, mai presus de aceasta, Domnul Dumnezeu umbla acolo împreună cu el. Noe, Avraam și alții, în zilele patriarhale, au avut în stăpânire turme și cirezi, iar în Noe vedem puterea și domnia peste pământ. Însă, dincolo decât toate acestea,

ei au beneficiat de vizitele ingerilor, ba chiar de vizite, viziuni si comunicari fata in fata din partea Domnului ingerilor. Tara Canaan era o tara buna, o tara a laptelui, a untdelemnului si a mierii; insa mai mult decat atat, slava se afla acolo, iar marturia prezentei divine locuia intre heruvimi.

Asa va fi in zilele viitoare ale puterii Fiului lui Dumnezeu. Cerul, in har, va darui lucrurilor o slava noua si particulara, la fel de sigur cum Domnul Dumnezeu umbla prin gradina Eden, sau la fel de sigur cum ingerii se suiau si se coborau inaintea ochilor patriarhului; ori la fel de sigur cum prezenta divina era cunoscuta in sanctuarul din Ierusalim in tara fagaduintei. Si nu numai ca pamantul va fi astfel vizitat din nou si slava din cer se va arata iarasi, ci toate acestea vor avea un caracter nou si minunat. Pamantul va avea marturia acestei taine neobisnuite si coplecitoare, anume ca, din tarana si legaturile lui, a fost intocmita o familie pentru ceruri, ceruri care, in slavile lor, il vor vizita din nou, fiind mai binevenite decat ingerii, si care, in autoritatea si puterea incredintata lor, vor carmui peste el in binecuvantare. "In adevar, nu unor ingeri a supus El lumea viitoare despre care vorbim. Iar cineva a marturisit undeva, zicand: "Ce este omul, ca sa-Ti aduci aminte de el?" (Evrei 2:5,6).

Ce legaturi intre cele preainalte si cele mai de jos! "Omul al doilea este Domnul din cer". Cetatea sfanta se va cobori din cer, avand slava lui Dumnezeu; si in prezenta ei vor fi exercitate carmuirea si puterea imparatiei pe pamant. Asa ceva va depasi cu mult suveranitatea lui Adam si stralucirea lui Solomon.

In scena de pe muntele sfant in Matei 17 si in cea a vizitei imparatesti in cetatea sfanta in Matei 21, suntem introdusi (in chip tainic) in acea zi a puterii Fiului lui Dumnezeu, in acel "veac viitor", in aspectul lui ceresc si pamantesc. Slava cereasca straluceste pe muntele sfant. Isus este schimbat la fata. Fata li straluceste ca soarele si hainele li sunt albe ca lumina; iar Moise si Ilie apar in slava alaturi de El. La fel, cu ocazia intrarii imparatesti in cetatea sfanta, acelasi smerit Isus Isi asuma un caracter al slavei. El devine Domnul pamantului si a tot ce cuprinde acesta, si Fiul lui David, cel acceptat si triumfator. Aici, pe drumul dintre Ierihon si Ierusalim, El este vazut, pret de o mistica clipa, in drepturile si demnitatile Lui care apartin de pamant; asa cum, intr-un alt moment asemanator, El aparuse pe un "munte inalt, de o parte", in slava Sa personala si cereasca. Aceste solemne ocazii au reprezentat, fiecare din ele in felul ei, o transfigurare; chiar daca slava celei ceresti era una, iar a celei pamantesti alta. Insa deopotriva in fiecare ocazie Isus a fost glorificat; a fost scos pentru o clipa de pe obisnuitul Lui drum smerit si de truda, acel drum al Fiului lui Dumnezeu, lepadat si umil. Cele doua mari tinuturi ale lumii mileniale se desfasoara inaintea ochilor nostri, in viziune sau in taina. Astfel de imagini au fost trecatoare si s-au pierdut repede; insa ceea ce ele au vestit si au prezentat va ramane in stralucire si putere in ziua viitoare a slavei. Caci acea zi stralucitoare, acel veac binecuvantat, va fi plin de gloriile Fiului lui Dumnezeu. Acea plinatate va fi cea care ii va oferi greutatea si importanta, asa cum am spus mai inainte. Cap al familiei inviate, sau Fiu al gloriei ceresti, El va fi atunci Domnul pamantului si a tot ce cuprinde acesta; si va mai fi si Imparatul lui Israel si al neamurilor. In chip neobisnuit, tainic, toate vor fi legate impreuna in acel sistem al gloriilor – "locurile cele mai de jos ale pamantului" si cele "mai presus de toate cerurile". "Dumnezeu aratat in carne – inaltat in slava". "Cel de-al doilea Om" nu este mai putin decat "Domnul din cer■".

Ce taine! Ce planuri ale lui Dumnezeu care se extind din veacurile ascunse de dinainte de inceputurile creatiei, pana la sfarsitul ei!

Fie ca afectiunea si inchinarea inimii sa urmeze meditatiilor sufletului! Fiul, care este in sanul Tatalui din toata vesnicia, Isi ia locul in pantecele Fecioarei, asumandu-Si carnea si sangele impreuna cu copiii; ca Fiu al Omului, Dumnezeu aratat in carne, El a pribegit de-a lungul cailor aspre ale vietii omenesti, care s-au sfarsit cu moartea pe cruce. El a parasit mormantul pentru slava, cele mai de jos locuri ale pamantului pentru cele mai inalte locuri in cer; si va veni din nou pe pamant in demnitate si lauda, in cinste si autoritate, intr-o maretie si stralucire inefabile, pentru a inveseli "veacul viitor".

Exista insa o alta taina inainte ca aceasta scena de slava, aceasta lume viitoare, sa poata, in felul lui Dumnezeu, sa-si faca aparitia. Biserica trebuie unita cu cerurile, asa cum Domnul ei a fost unit deja.

Drumul Bisericii pe pamant este cel al unui strain nebagat in seama. "Lumea nu ne cunoaste, fiindca nu L-a cunoscut nici pe El" (1Ioan 3:1). Si asa cum drumul ei pe pamant nu este marcat in mod vizibil, la fel va fi si drumul ei de pe el. Totul in ce o priveste este rezumat in cuvintele "strain aici". Si asa cum lumea dimprejur nu cunoaste Biserica, nici nu va fi martora la evenimentul rapirii ei, la fel ea insasi nu cunoaste timpul acestei rapiri. Insa stim ca aceasta legatura dintre noi si ceruri va fi formata inainte ca imparatia, sau "veacul viitor", sa fie manifestata; deoarece sfintii vor trebui sa fie insotitorii Imparatului acelei imparatii in primele faze ale existentei ei; mai precis, atunci cand El poarta sabia judecatii, care urmeaza sa curete scena pentru scepstrul pacii si al dreptatii; asa cum El a fagaduit: "Celui care va birui si celui care va pazi pana la sfarsit lucrarile Mele, ii voi da stapanire peste neamuri; si le va pastori cu un toiag de fier" (Apocalipsa 2:26, 27).

"Si-i voi da luceafarul de dimineata" (vers.28). Nu avem oare aici sugerata o legatura, o actiune intermediara? Soarele reprezinta acea lumina in ceruri care este legata de pamant, de interesele si de activitatea fiilor oamenilor. Soarele stapaneste ziua, iar luna si stelele noaptea. Insa "luceafarul de dimineata" nu-si are locul intr-un astfel de sistem. "El a facut luna ca sa arate anotimpurile; soarele stie cand trebuie sa apuna. Tu aduci intunericul si se face noapte; atunci toate fiarele pamantului se pun in miscare. Puii de lei racnesc dupa prada si isi cer hrana de la Dumnezeu. Rasare soarele, ele fug inapoi si se culca in vizuinile lor. Omul iese la lucru sau si la munca sa pana seara" (Ps.104:19-23). Luceafarul de dimineata nu are nici un loc in toata aceasta desfasurarea de lucruri. Fiii oamenilor s-au culcat, iar somnul, prin indurarea divina, le este inca dulce atunci cand luceafarul de dimineata straluceste pe cer.

Timpul in care soarele straluceste este al nostru. Vreau sa spun prin asta ca soarele este insotitorul omului. Insa luceafarul de dimineata nu-l recheama pe om la lucru sau. El apare la o ora care este cu totul proprie lui, atunci cand nu este nici zi nici noapte. Cel ce se scoala foarte devreme dimineata, care se trezeste inaintea soarelui, sau strajerul care a vegheat noaptea, il vad, insa nimeni altcineva.

Soarele, in limbajul sau gandul Scripturii, are aplicatie la imparatie. Asa cum citim: "Cel care stapaneste peste oameni cu dreptate, cel care stapaneste in frica de Dumnezeu este ca lumina diminetii, ca rasaritul soarelui" (2Samuel 23:3, 4). Vedeti de asemenea Matei 13:43, 17:2-5.

Intreb, deci: Nu trebuie oare ca noi sa asteptam o lumina inaintea luminii imparatiei? Nu sunt aceste semne din ceruri asezate acolo pentru timpuri si perioade, si nu ne vorbesc ele, fiecare din sfera lor?

Nu este ascunsa o taina in luceafarul de dimineata, in ceasul stralucirii lui solitare, ca si in soare atunci cand acesta rasare in puterea lui deasupra pamantului? Nu reprezinta luceafarul de dimineata semnul din ceruri al Aceluia a carui aparitie nu este pentru lume, ci pentru un popor care asteapta devreme un Domn nepamantesc? Nadejdea lui Israel, poporul pamantesc, saluta "rasaritul Soarelui" (Luca 1:78); Biserica insa iese in intampinarea "luceafarului de dimineata". "Eu sunt Radacina si Samanta lui David, Luceafarul stralucitor de dimineata. Si Duhul si Mireasa zic: Vino!" (Apocalipsa 22:16,17). Totul este al nostru; si din acest tot glorios fac parte "luceafarul de dimineata" pentru transformarea noastra ca sa fim asemenea lui Isus, si "Soarele care rasare", pentru ziua noastra de putere impreuna cu Isus.

Cum sunt formate aceste legaturi tainice, si cum periplurile minunate sunt astfel trasate si urmate, de la inceput pana la sfarsit, din vesnicie in vesnicie! Niciodata nu le pierdem firul, nici interesul pentru ele, chiar in momentele cele mai sacre si mai intime.

Am urmarit acum, de-a lungul meditatiilor noastre asupra acestui drum glorios al Fiului lui Dumnezeu, o lumina in ceruri mai timpurie decat cea a rasariturii soarelui, o lumina pe care Isus, Fiul lui Dumnezeu, printre celelalte glorii ale Sale, Si-o insuseste si despre care marturiseste ca o va impartasi cu sfintii Sai: "li voi da luceafarul de dimineata".

Si dupa ce luceafarul de dimineata a stralucit pentru scurta sa perioada, soarele va rasari la vremea randuita lui: "Atunci cei drepti vor straluci ca soarele in imparatia Tatalui lor" (Matei 13:43). Si va fi "o dimineata fara nori; asa cum iarba frageda rasare din pamant cand soarele straluceste dupa ploaie". "Sa se bucure cerurile si sa se inveseleasca pamantul; sa urle marea cu tot ce cuprinde ea! Sa tresalte campia cu tot ce e pe ea, toti copacii padurii sa cante de bucurie inaintea Domnului! Caci El vine, vine sa judece pamantul" (Ps.96).

Cineva a spus: "Credinta isi are o lume a ei". Cu siguranta ca si noi putem spune, dupa ce am urmarit aceste ascensiuni si coborari ale Fiului lui Dumnezeu, unindu-le pe toate impreuna, cele preinalte si cele de jos, si introducandu-le pe toate in stralucirea unei asemenea imparatii, ca chiar asa stau lucrurile: credinta isi are cu adevarat o lume a ei proprie. Ah, de-am avea acea putere in suflet ca sa umblam in acea lume! Iar aceasta putere sta in staruinta si in fervoarea credintei, care de fapt nu sunt altceva decat simplitatea si realitatea credintei.

David si Abigail au umblat intr-o lume care era a credintei, atunci cand s-au intalnit in pustia Paran. Aparent, sau in ochii oamenilor, David era in acel timp doar o capetenie al celor nelegiuiti si ratacea prin pesterile si gropile pamantului; s-ar fi putut spune ca era dependent de un vecin bogat pentru o bucata de paine. Insa credinta descoperea un alt David; iar in ochii Abigailei, totul statea altfel. In acea clipa binecuvantata, desi anonima, cand cei doi sfinti ai lui Dumnezeu s-au intalnit in pustie, s-au patruns, in duh, in sfera imparatiei. Desertul Paran constituia imparatia in partasia celor sfinti. Fugarul persecutat, vanat si in nevoie era, in proprii lui ochi si in cei ai Abigailei, domnul imparatiei viitoare si "unsul Dumnezeului lui Iacov". Abigail a ingenuncheat inaintea lui ca inaintea imparatului ei, iar el, cu bunatatea unui imparat, a primit-o. Proviziiile pe care le-a adus in mana ei, painea si vinul, stafidele si turtele de smochine, nu reprezentau generozitatea ei fata de un David in nevoie, ci tributul unui supus de bunavoie fata de regele David. Ea se socotea prea fericita si prea onorata

daca ar fi putut sa slujeasca servitorilor lui. In felul acesta, prin credinta, a intrat ea intr-o alta lume cu aceasta ocazie binecuvantata; dandu-ne marturie ca credinta are intr-adevar "o lume a ei". Si ca acea lume era cu mult mai importanta pentru inima Abigailei decat toate avantajele casei bogatului ei sot. Pustia insemna pentru ea mai mult decat pasunile si turmele muntelui Carmel. Caci acolo duhul ei a sorbit din acele lucruri placute pe care credinta ei le descoperise in sferele pure, desi indepartate, ale slavei.

Preaiubirii mei, cand vom avea si noi aceeasi putere de a intra in lumea care ne apartine de drept? Nu avea si Noe o astfel de lume atunci cand a construit o corabie aparent pentru uscat si nu pentru apa? Nu a avut Avraam o lume asemanatoare atunci cand si-a parasit tara, rudenia si casa tatalui? Si Pavel, cand a putut spune: "Cetatenia noastra este in ceruri, de unde si asteptam ca Mantuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul starii noastre smerite si-l va face asemenea trupului Sau de slava"? Nu avem si noi lumea noastra in acest moment, cand prin credinta sufletele noastre au intrare in "harul acesta in care stam"? Acest har este locuinta prezenta, plina de pace si de fericire a constiintei stropite si curatite, precum si stralucitorul locas al nadejdii, de unde aceasta priveste catre "slava lui Dumnezeu" (Romani 5:1, 2). Toate acestea sunt intr-o slaba masura cunoscute, daca imi este ingaduit sa vorbesc in numele altora; insa sunt ale noastre. Si in mijlocul acestei slabiciuni de care suntem constienti, credinta noastra nu are altceva de facut decat sa-L slaveasca pe Fiul lui Dumnezeu; caci progresul in lucrurile divine insemna sa te bucuri tot mai adanc de El.

In incheierea acestei meditatiei, in care am privit (potrivit cu masura noastra) la "veacul viitor", as spune ca putine motive sunt mai miscatoare pentru inima in vremea prezenta, decat lepadarea lui Hristos. Este naturala o astfel de concluzie; caci daca El va fi slavit in felul in care am vazut, in "veacul viitor", cu siguranta ca este lepadat in "veacul acesta rau". Acest lucru insa se uita usor; si asta este si dorinta dumnezeului veacului acestuia. Peste tot sunt vazute o adaptare si un rafinament in continua dezvoltare; imbunatatiri sociale, intelectuale, morale si religioase; si toate isi dau mana pentru a face nevazut un Hristos nelumesc. Credinta insa vede un Isus lepadat si o lume judecata. Ea stie ca desi casa este maturata, goala si impodobita, aceasta nu si-a schimbat stapanul sau proprietarul, ci este doar facuta cu atat mai potrivita pentru scopurile acestuia.

Serioasa greseala, preaiubitilor, sa gandesti ca poti rafina si cultiva "veacul acesta de acum" pentru Fiul lui Dumnezeu! Daca David, intr-o anume ocazie, n-a tinut seama de gandul lui Dumnezeu in ce priveste purtarea chivotului, la fel, intr-o alta imprejurare, a fost ignorant cu privire la voia Acestuia in vederea zidirii unei case din lemn de cedru pentru acelasi chivot. El a cautat sa ofere Domnului un locas stabil intr-o tara necuratita si necircumcisa. Prin urmare a gresit mult, necunoscand puritatea slavei Domnului; la fel stau lucrurile si cu cei care leaga numele Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, de pamant asa cum este acesta acum, sau de imparatiile "veacului de acum". Oricat de sincera ar fi dorinta inimii lor, ca in cazul lui David, o spunem din nou (si cat de siguri suntem de aceasta convingere) ca ei gresesc nespuse de mult, necunoscand puritatea slavei Domnului. Aceasta este o lectie pe care trebuie sa o invatam tot mai mult. Fiul lui Dumnezeu este inca un Strain pe pamant; si El nu cauta acest pamant, ci un popor afara din el, popor care sa fie strain acum impreuna cu El, declarandu-si pe fata pozitia in mijlocul tuturor desertaciunilor si ambitiilor care constituie istoria de fiecare ceas a acestei lumi.

“Voi sunteți aceia care ați rămas neconțenit cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc o învățare, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie” (Luca 22:28, 29).

Capitolul VI

“Atunci chiar și Fiul Se va supune Celui care l-a supus toate” (1Cor. 15:28)

El cedează învățarea

Este un lucru fericit și deopotrivă întăritor pentru suflet să înțeleagă printr-o credință vie și să-și amintească mereu că Isus care a fost aici pe pământ este același cu Cel care este acum în ceruri și cu Cel pe care-L vom cunoaște de-a lungul întregii veșnicii. Când păstrăm acest lucru în minte, fiecare pasaj din viața Lui aici jos capătă o nouă prospețime în ochii noștri și simțim și recunoaștem totodată că evangheliile sunt pagini cu mult mai minunate decât am fi crezut vreodată.

În zilele călătoriei Lui printre noi, totul a fost autentic pentru El; totul a fost viu și personal. El nu s-a mulțumit doar cu lucrurile de suprafață. Atunci când a vindecat vreo rană sau a îndepărtat vreo suferință, a simțit-o și El într-un anume fel. “El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre”. Duhul Lui a sorbit din izvoare, ca și din albia raurilor; căci nu doar că bucuriile, suferințele, temerile și dezamăgirile l-au fost reale, însă El a pătruns fiecare împrejurare în toate aspectele ei. El a cunoscut limbajul nerostit al acelui suflet în nevoie care s-a atins de El în multime, și a simțit tot ceea ce a însemnat acea atingere. A fost foarte satisfăcut la vederea credinței acelui om dintre neamuri care a străpuns norul gros al umilinței Lui și a zărit slava divină care strălucea în persoana Lui dincolo de el. Și de asemenea s-a bucurat de credința îndrăzneată a acelei femei păcatoase din cetate, credința care a străpuns norul întunecat al propriei ei rusini și păcat, ajungând la harul divin ce putea vindeca totul (Luca 7). A înțeles pe deplin gestul grabit al lui Zacheu de a se urca în copac, precum și meditațiile lui Natanael sub smochin. A auzit cearta ucenicilor pe când se suiau la Ierusalim; a auzit-o în tumultul poftelor lor dinauntru, înainte ca ea să izbucnească în afara în lupte și încăleștări. Și a cunoscut dragostea, și totodată încrederea în sine, ale lui Petru, care l-au făcut pe acesta să parasească corabia și să meargă pe ape. Cu siguranță deci că este partea noastră să ținem după El, urmărindu-l acțiunile și calea pe care a parcurs-o pe acest pământ. Orice faptă și cuvânt vor fi simțite cu trăiri noi; și așa stănd lucrurile, ce înaintare binecuvântată am avea! N-ar fi oare cu totul ziditor dacă ne-am familiariza mai real cu astfel de lucruri; cu un Isus viu, personal? În vremurile pe care le trăim, preaiubiților, poate exista tendința de a uita persoana Lui sau pe El însuși în conjunctura în care se marturiseste atât de mult despre lucrarea Lui. Sfera doctrinei poate fi survolată ca și cu o rigla sau o nivelă, în loc de a fi privită cu o inimă plină de închinare și de admirație, ca reprezentând locul gloriilor Fiului lui Dumnezeu. Și totuși acest din urmă lucru îl pretuiește El în noi. El ne-a făcut în mod personal obiectele afecțiunii Lui; și caută în același timp ca și noi să facem din El obiectul afecțiunilor noastre.

Și mă întreb: Nu este aceasta adevărată piatră din capul unghiului? Nu reprezintă oare această dorință personală a lui Hristos după noi punctul important din calea harului Său? Alegerea, predestinarea, iertarea, înfierea, slava și învățarea – nu sunt ele încununate de această dorință a lui Hristos după noi, de faptul că El a făcut din noi obiectul afecțiunilor Sale? Cu siguranță că ea

incununeaza totul; in mod sigur ea este piatra cea mai importanta in acest edificiu, care sta deasupra si mai presus de toate celelalte; mai deplina si mai bogata decat oricare. Infierea si slava, intrarea in familie si participarea la imparatie, ar fi incomplete daca n-ar exista si aceasta taina – faptul ca Fiul lui Dumnezeu a gasit in noi un obiect al dorintei Sale. Ea presupune toate celelalte lucrari si planuri in istoria harului si se plaseaza astfel deasupra tuturor acestora.

Duhul Isi gaseste placerea sa vorbeasca despre lucrarea lui Hristos si sa o prezinte inimii si constiintei in valoarea si plinatatea ei. N-am fi nimic daca lucrarea n-ar fi fost ceea ce este, planuita si hotarata de Dumnezeu. Insa se poate intampla ca lucrarea Domnului Isus Hristos sa fie subiectul important acolo unde El Insusi nu este decat un obiect palid; iar sufletul sufera astfel o mare pierdere.

Insa aceste meditatii asupra Fiului lui Dumnezeu, de sfarsitul carora ne apropiem, imi sugereaza chiar in aceste momente un alt gand.

Cand privim la partile mai departate si mai adanci ale cailor lui Dumnezeu, simtim cateodata ca ele ar fi prea mult pentru noi; si cautam sa scapam de greutatea lor prin a ne intoarce la adevaruri mai de inceput si mai simple. Nu ar trebui sa se intample asa ceva. Daca ne-am adancit in aceste taine, trebuie sa stim ca nu este nevoie sa ne retragem de la ele pentru a deveni usurati; asta fiindca ele reprezinta in realitate doar diferite si mai adanci expresii ale aceluiasi har si ale aceleiasi iubiri pe care le-am aflat de la bun inceput. Ele nu sunt decat o revarsare mai abundenta, o albie mai larga, a aceluiasi rau, prin chiar faptul ca se afla la mai mare distanta de izvor.

Pana cand aceasta siguranta nu este bine intemeiata in suflet, nu suntem bine pregatiti sa ne gandim la ele. Daca avem teama ca, atunci cand privim gloriile, parasim locul afectiunilor, prejudiciem deopotriwa adevarul si sufletele noastre. Lucrurile nu stau deloc asa. Cu cat gloriile se desfasoara mai mult, cu atat bogatiile harului sunt mai descoperite. Izvorul unui rau, acel loc unde putem vedea intregul nostru obiect dintr-o data, fara efort sau uimire, isi are, asa cum stim, farmecul lui propriu; insa atunci cand el devine, sub ochii nostri, un torent puternic, cu feluritele lui vartejuri si curenti, ajungem sa vedem de ce a inceput de fapt sa curga. Este aceeaasi apa; iar noi ne putem plimba privirea in sus si in jos, de la izvorul ei, de-a lungul canalelor, cu o felurita, insa constanta, placere. Nu avem nevoie sa cautam usurare intorcandu-ne la izvorul ei, pe masura ce-i exploram cursul de-a lungul veacurilor si dispensatiilor. Cand, in duh (asa cum se intampla acum in timpul acestor meditatii), atingem “cerurile noi” si “pamantul nou”, suntem in compania aceleiasi Persoane glorioase si in partasie cu acelasi har netarmurit, pe care le cunoastem si pe care le-am aflat de la inceput. Unul si acelasi facut real pentru suflet si adus aproape de el, este ceea ce doresc, prin harul lui Dumnezeu, sa fie rodul acestor meditatii: “Isus Hristos, acelasi ieri, azi si in veci”. El este asa deopotriwa in slava Sa si pentru noi.

In zilele de odinioara au avut loc manifestari ale Lui, ale Fiului lui Dumnezeu, cateodata intr-o slava acoperita, alteori descoperita. Lui Avraam la intrarea in cortul sau, lui Iacov la Peniel, lui Iosua langa zidurile Ierihonului, catre Ghedeon si lui Manoah, manifestarile au fost acoperite, iar credinta, cu mai multa sau mai putina vigoare, prin Duhul, a dat la o parte valul si a patruns pana la slava aflata dedesubt. Lui Isaia, lui Ezechiel, lui Daniel, Fiul lui Dumnezeu le-a aparut intr-o slava neacoperita; si

a trebuit, printr-un anume proces al harului Sau, sa faca in asa fel ca stralucirea slavei sa poata fi indurata de ei. (Isaia 6, Ezechiel 1, Daniel 10).

Persoana, oricum, a fost una si aceeaasi, fie acoperita sau nu. La fel, in zilele cand El Si-a asumat cu adevarat (nu ca in acele vremuri de odinioara) carnea si sangele, slava a fost acoperita, iar credinta a trebuit sa o descopere, ca in timpul lui Avraam sau al lui Iosua; si dupa ce S-a inaltat, i-a aparut lui Ioan intr-o asa stralucire a slavei neacoperite, incat a trebuit ca El sa intreprinda ceva in har, precum in cazul lui Isaia sau Daniel, pentru ca prezenta Sa sa poata fi indurata. (Apocalipsa 1).

Timpurile si vremurile nu fac nici o diferenta in privinta aceasta. Bineinteles, pana cand n-a sosit plinatatea timpului, Fiul n-a fost "nascut din femeie". Atunci "Cel ce sfinteste", asa cum citim, a luat parte la aceeasi carne si sange ca si copiii (Evrei 2:11,14). Caci intr-adevar atunci S-a facut partas sangelui si carni, si nu mai devreme; atunci a devenit Ajutorul semintei lui Avraam. "A trebuit sa Se asemene fratilor Sai in toate" (vers.17). Toate acestea au trebuit sa astepte vremea lor, "plinatatea timpului", zilele fecioarei din Nazaret. Insa acele manifestari ale Fiului lui Dumnezeu in vremurile timpurii au reprezentat arvune ale acestei mari taine, ale faptului ca la timpul potrivit Dumnezeu avea sa trimita pe Fiul Sau, "nascut din femeie". Ele au fost, daca ma pot exprima asa, umbrele esentei ce avea sa vina. Si tot ceea ce am urmarit pana acum contine acest lucru – care este de mare folos pentru sufletele noastre – anume ca acele umbre au fost minunate de exacte. Ele au preinchipuit, in forme ale slavei si ale harului totodata, caile Aceluia care mai tarziu a calatorit si a pribegit aici pe pamant intr-o dragoste smerita, plina de slujire si de simpatie, si este acum asezat ca slavit in ceruri, Fiul Omului, Samanta fecioarei, pentru totdeauna.

Este o mare placere pentru suflet sa urmareasca aceste umbre si preinchipuituri exacte. Daca avem o slava acoperita la ogorul din Ofra, la fel avem si la fantana Sihar. Daca avem stralucirea gloriei neacoperite pe malul Hidechelului, la fel avem si pe insula Patmos. Fiul lui Dumnezeu S-a infatisat ca un calator inaintea lui Avraam in zadeful zilei, si la fel a facut fata de cei doi ucenici pe drumul Emausului pe cand ziua era pe sfarsite. A mancat din vitelul lui Avraam, "fraged si bun", asa cum a mancat din pestele fript si din fagurele de miere, in mijlocul ucenicilor la Ierusalim. In zilele de dupa inviere, El a imbracat diferite forme, pentru a Se adapta, in harul Sau divin, nevoilor sau cerintelor momentului; tot asa cum a facut in zilele din vechime, fie ca strain sau oaspete, fie simplu ca "un om al lui Dumnezeu" aratat lui Manoah si sotiei sale la camp, sau ca soldat inarmat lui Iosua la Ierihon.

Si acesta este lucrul, cred ca pot spune din nou, pe care-l pretuiesc in mod deosebit in aceste meditatii asupra Lui – a-L vedea pe Isus ca fiind acelasi peste tot; si, de asemenea, aproape si real pentru noi. Avem nevoie (daca mi se permite sa vorbesc in numele altora) de ochiul curat care este deprins, si isi gaseste placerea, in a privi un asa cer cum trebuie sa fie cerul lui Isus. Va fi oare putin lucru, ne putem cu totii intreba inimile, va fi oare putin lucru sa petrecem vesnicia cu Acela care Si-a ridicat ochii, a privit la Zacheu in sicomor, apoi, spre imensa bucurie a sufletului acestuia, a facut sa i se auda numele de pe buzele-I binecuvantate? Cu Acela care, fara nici un cuvânt taios, a umplut inima osandita si adusa la viata a unei sarmane femei din Samaria cu bucurie si cu un duh de libertate care era mai mult decat imbelsugat? Cu siguranta ca nu ne lipseste altceva decat gandirea simpla si increzatoare, ca a unui copil. Caci noi nu suntem stramtorati in El, si nimic nu valoreaza pentru El mai mult ca aceasta gandire increzatoare. Ea Il slaveste mai mult chiar decat toata slujirea

ce-l va fi adusa in intreaga vesnicie.

Firea omeneasca, lucru foarte adevarat, nu se poate ridica la o asemenea inaltime. Totul trebuie sa vina de la lucrarea interioara si de la marturia Duhului Sfânt. Natura omeneasca se dovedeste complet depasita. Intotdeauna ea se tradeaza a fi aceea care, asa cum spune apostolul, este "lipsita de slava lui Dumnezeu". Cand Isaia, in imprejurarea la care deja am facut referire, a fost chemat in prezenta acelei slave, n-a putut-o indura. Si-a adus aminte de necuratia lui si a strigat cu glas tare ca era pierdut. Tot ceea ce vedea era slava; si tot ceea ce simtea si cunostea in el insusi era totala lui inaptitudine de a sta in prezenta ei. Aceasta era firea. Aceasta era actiunea constiintei care, ca in cazul lui Adam in gradina, cauta sa scape de prezenta lui Dumnezeu. Firea in profet n-a descoperit altarul care, in egala masura cu slava, statea inaintea lui. El nu a perceput acel lucru care era cu totul in masura sa-i ofere o usurare si o siguranta perfecte, sa-l puna in legatura (desi ramanea inca pacatos in el insusi) cu prezenta slavei in toata stralucirea ei. Firea nu putea face aceasta descoperire. Insa trimisul Domnului Ostirilor nu numai ca face descoperit altarul, dar il si aplica; iar profetul este linistit in posesia unei curatii sau sfinteniei care corespunde Locului Preasfant insusi si stralucirii tronului Domnului Ostirilor.

Duhul lucreaza deasupra firii, ba chiar in contradictie cu ea. Firea din Isaia – din noi toti – sta deoparte, coplesita, incapabila sa-si ridice ochii; Duhul ne indreapta privirea in sus, cu slobozenie. Cand Simeon este condus de Duhul Sfânt in prezenta slavei, el merge de indata cu toata increderea si bucuria. Il primeste pe Copilasul Isus in bratele sale. Nu face nici o rugaminte mamei pentru a-i ingadui asta; nu se simte dator cuiva pentru privilegiul de a tine in brate "Mantuirea lui Dumnezeu", pe care ochii lui atunci o vedeau. El prin Duhul descoperise altarul; iar slava, prin urmare, n-a intarziat sa i se descopere (Isaia 6; Luca 2).

Tot atat de adevarate, la fel de adevarate ca intotdeauna si ca in zilele lui Isaia si ale lui Simeon, sunt aceste lucruri si acum. Duhul conduce pe un drum pe care firea nu calca niciodata. Firea sta deoparte si ii este teama; ba chiar va mustra credinta plina de libertate. Am face bine sa ne amintim de aceste cai diferite ale firii si ale credintei pentru mangaierea si intarirea noastra, in vreme ce inca privim la Fiul lui Dumnezeu si medităm la tainele si planurile lui Dumnezeu in legatura cu El.

Meditatiile noastre L-au insotit pe Domnul din eternitatea sanului Tatalui pana la zilele viitoare ale imparatiei milenare. Am privit la inaltarile si coborarile Lui in dispensatiile intermediare si am punctat legaturile dintre partile succesive ale acestei mari taine, sau momentele de tranzitie din stadiile acestor calatorii minunate. Scriptura, singura harta si busola a noastra, ne ofera doar putina libertate de a-L urmari mai departe de acest punct. Psalmii si prorocii deschid usa catre imparatia viitoare, si o deschid larg, insa nu ne duc mai departe de atat. Tot ceea ce ei pot face, in cel mai bun caz, este sa ne arate ca mai exista regiuni departate, dar nu mai mult decat atat. Nu ne ofera nimic cu care sa cercetăm aceste regiuni. Aceasta imparatie viitoare este constant descrisa in psalmi si in proroci ca fiind vesnica. Si pe drept este asa; pe drept insa in sensul urmator: fiindca ea nu va face loc vreunei alte imparatii. Asa cum Daniel vorbeste despre ea: "Imparatia nu va trece sub stapanirea unui alt popor" (Daniel 2:44). Ea va fi la fel de netransferabila ca preotia aceluiasi Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Va dura la fel de mult cat puterea "randuita de Dumnezeu"; caci ea nu va inceta atata vreme cat Cel caruia li apartine "toata puterea" Se va folosi de aceasta putere. Totusi, la vremea randuita, ea isi va

preda functia si slujba, iar apoi va inceta.

Despre aceasta taina, aceasta incetare sau predare a imparatiei, avem o aluzie verbala sau literala in psalmul 8. Acest psalm celebreaza domnia Fiului Omului, in zilele puterii Sale, peste lucrarile mainilor lui Dumnezeu. Insa el contine o aluzie (asa cum vedem dintr-un comentariu inspirat asupra ei in 1Corinteni 15:27,28) ca acea zi a puterii va ceda in favoarea unei alte ordini de lucruri.

Avem de asemenea aluzii morale la aceeasi taina. De exemplu, veacul sau dispensatia la care privim acum, este aratat a fi o imparatie, timpul scepstrului; si, ca atare, ea trebuie sa aiba un sfarsit. Poate scepstrul sa fie un simbol al eternitatii divine, eternitatea prezentei lui Dumnezeu? Un scepstru isi poate exercita prerogativul puterii pentru timpul sau; insa Scriptura ne conduce sa afirmam ca el nu poate fi un simbol al vesniciei noastre in prezenta binecuvantata a lui Dumnezeu. Chiar despre Adam nu se poate spune ca ar fi avut un scepstru. El a avut stapanire; dar oare a fost ea exact ca aceea a unui imparat? A lui a fost mai degraba domnie si stapanire, nu in mod exact o imparatie. Ea n-a reprezentat carmuirea regala, desi a existat o supunere completa fata de el, precum si cea mai perfecta ordine. Iar toate acestea sugereaza faptul ca atunci cand vine timpul unei imparatii, sau al carmuirii unui scepstru, ori al exercitarii puterii regale, o astfel de stare de lucruri nu va fi finala sau eterna. Ea nu poate, dupa parerea mea, da odihna gandurilor care sunt in mod spiritual sau scriptural exersate in directia lui Dumnezeu si a cailor Lui. Un scepstru al dreptatii nu reprezinta un gand atat de inalt sau de etern ca o locuinta a dreptatii; si acesta este gandul confirmat de Scriptura (2Petru 3:13).

Si, mai mult, ca o alta aluzie de ordin moral la acest acelasi adevar, imparatia viitoare va fi doar o stare imperfecta de lucruri. Nu avem nevoie sa stabilim cat de necesara este ea, sau care este nevoia exercitarii imparatiei; totusi, puterea va fi prezenta pentru a o impune. Profetii, asa cum am spus, au survolat cu larghete aceasta imparatie, in puterea, intinderea, durata, slava, pacea si binecuvantarea ei; insa peste tot este contemplata prezenta raului si a durerii, desi in prezenta autoritatii de a le controla si a resurselor de vindecare.

Prin urmare intreb: Nu reprezinta inca o aluzie de ordin moral faptul ca o astfel de stare de lucruri va ceda in favoarea alteia mai bune? Cu siguranta ca da. Avem insa chiar mai mult decat asta: imparatia este un lucru incredintat, o administratie; si fiind asa, putem spune, urmand un rationament scriptural, ca ea trebuie sa dea socoteala de sine insasi si apoi sa fie predata. Aici insa se prezinta inaintea sufletului alte meditatii asupra lui Isus Insusi, Fiul lui Dumnezeu,. In acest caracter al ei, la care tocmai m-am referit, imparatia Sa este ca si timpul trecut al umilintei Lui pe pamant si cel prezent al preotiei Sale in ceruri. Totul, intr-un sens foarte general, a fost, este sau va fi o administratie. El a venit aici pe acest pamant al nostru ca sa faca voia lui Dumnezeu, si atunci cand a implinit-o a facut-o in sensul sacrificiului; locul Lui prezent in ceruri constituie o administrare. Ca Mare Preot acolo, El este credincios, "credincios Celui care L-a randuit, cum a fost si Moise in toata casa lui Dumnezeu" (Evrei 3:2; Numeri 12:7). Si conform acestor modele vor fi imparatia si puterea Lui viitoare. Ea va fi, ca si restul, o administrare, desi o administrare a ceva nou, a ceva care nu l-a fost incredintat sau pus in maini mai inainte; ceva, de asemenea, foarte slavit si cu totul excelent; totusi, va fi o administrare. Si, fiind asa, va trebui, la timpul potrivit, sa se dea socoteala de ea si sa fie predata. O astfel de taina este plina de binecuvantare, numai noi sa avem credinta si inimi cu

care sa ne bucuram de ea. Caci, potrivit unei astfel de maniere glorioase, supunerea si ascultarea fata de Dumnezeu – pe care omul, faptura facuta din tarana, le-a lepadat si le-a refuzat – primesc o valoare (din slava negraita a persoanei Celui care le-a manifestat) pe care slujirea continua si deplina a tuturor creaturilor la un loc, de la cele mai inaltate pana la cele mai de jos, nu ar fi putut sa le-o acorde.

Iar acesta este un adevar pretios, pe care sufletul il pierde exact in masura in care vrajmasul il jefuieste de simtamantul si intelegerea persoanei Fiului.

Fiul Insusi Isi gaseste placerea in a avea un astfel de rol – de Administrator sau Slujitor al voii lui Dumnezeu, fie in har sau in slava, in umilinta sau in putere. Si atunci cand, in duh de inchinare, privim sau ne amintim cine este Cel care strabate toate aceste schimbari si stari, putem sa spunem, si sigur vom spune, ca schimbarile si starile, fie cele mai inalte sau cele mai joase, nu sunt de fapt nimic. Ce ar putea, vorbind intr-un anumit sens, sa-L inalte pe unul ca El? Poate imparatia si slava care tine de ea sa-L inalte? Credinta poate intr-adevar cu usurinta sa-L vada ca fiind un Administrator al puterii, stapanirii si onorurilor regale, atunci cand El Se aseaza pe scaunul de domnie, intocmai cum a fost un Administrator atunci cand a traversat in slabiciune si umilinta drumul vietii. Dar astfel de distante, intr-un anume sens, nu reprezinta nimic pentru Acela care este “Fiul”. Intr-un alt sens insa, asa cum stim, distanta este imensa; caci El a intrat in durere la vremea ei si va intra in bucurie tot la vremea ei. Totul a fost, este si va fi real pentru El, asa cum am spus mai devreme; prin urmare, in acest al doilea sens, distanta este imensa. “Omul durerii” va lua “cupa mantuirii”. Va fi nimic oare acest lucru? Inaintea Celui care a fost dispretuit si lepadat, insultat si batjocorit, orice genunchi se va pleca si fiecare limba va marturisi. Insa Persoana este aceeaasi peste tot, Dumnezeu si om intr-un singur Hristos; iar credinta, in consecinta, primeste acest lucru, anume ca dupa ce a fost Administratorul voii si harului Tatalui in zilele umilintei, El va fi de asemenea Administrator al imparatiei Acestuia in zilele inaltarii si puterii.

Si asa va fi, dupa cum Scriptura ne confirma peste tot. “Cand va veni vremea hotarata, zice Domnul, voi judeca fara partinire” (Psalm 75:2); El recunoscand astfel ca este sub o insarcinare, sau in administratie, la vremea imparatiei. La fel, cu acelasi rezultat, El recunoaste ca timpul primirii de catre El a imparatiei, precum si impartirea rasplatilor si a onorurilor ei, nu stau in mainile Lui, ci in ale Tatalui (Marcu 13:32; Matei 20:23). Orice limba in ziua aceea, lucru cu totul sigur, va marturisi ca Isus Hristos este Domn; insa aceasta va fi “spre slava lui Dumnezeu Tatal”. Domnul Insusi o numeste constant ca fiind imparatia Tatalui. Si, mai mult, El va fi uns pentru slujba care tine de ea, la fel cum a fost uns pentru slujirea din zilele vietii Sale pamantesti (Isaia 11:1-3; 61:1,2). Mai mult, daca mai este nevoie s-o spun, El va fi Unul care depinde de Dumnezeu in vremea zilei Lui de putere, asa cum a fost deja, odinioara, in ziua Lui de durere si de slabiciune. Prin urmare citim: “Se vor ruga neincetat pentru El”; asa cum Solomon, imparatul simbol, printr-un act public de mijlocire, a pus in grija Dumnezeului lui Israel imparatia pe care o promise (Psalmul 72; 2Cronici 6).

Toate acestea constituie o aluzie de ordin moral la faptul ca trebuie sa existe o predare a imparatiei; caci toate ne arata ca imparatia este un lucru incredintat, o administratie; si, asa cum am spus, aceasta aluzie cu caracter moral este pe deplin afirmata de catre rationamentul divin din 1Corinteni 15 si din psalmul 8. Totul arata supunerea; zilele imparatesti ale puterii, cele ale golirii de sine si ale

durerii si cele ceresti ale slujbei preotesti, toate reprezinta deopotriwa supunerea si slujirea. Asa cum Hristos nu Si-a luat singur cinstea de a fi Mare Preot, ci a primit-o de la Cel care l-a spus: "Tu esti Fiul Meu; astazi Te-am nascut"; tot asa, putem spune, nu Si-a luat nici cinstea de a fi Imparat, ci ea l-a venit de la Cel care l-a spus: "Sezi la dreapta Mea, pana cand voi face pe vrajmasii Tai asternut al picioarelor Tale". "M-am uitat in timpul viziunilor noptii si iata, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a inaintat spre Cel Batran de Zile si a fost adus inaintea Lui. l s-a dat stapanire, slava si imparatie" (Psalm 2:7; 110:1; Daniel 7:13,14).

Aceasta este instituirea imparatiei viitoare a lui Hristos. Si astfel ea este un lucru incredintat, primit din mana Altuia, care la timpul lui trebuie inapoiat. Fiul, cu siguranta, va fi credincios, acolo unde toti ceilalti au esuat. Despre ei este scris: "Dumnezeu sta in adunarea lui Dumnezeu; El judeca in mijlocul dumnezeilor", insa despre Fiul se spune: "Scaunul Tau de domnie, Dumnezeule, este vesnic; sceptrul imparatiei Tale este un sceptru de dreptate. Tu ai iubit dreptatea si ai urat rautatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tau Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decat pe insotitorii Tai" (Psalmul 82; 45; Evrei 1).

Toate acestea continua insa sa ne spuna ca El detine imparatia ca pe o administratie. Fie ca este vorba de sabie sau de sceptru, fie ca actioneaza ca un David sau ca un Solomon, El va fi credincios in aceeasi masura. Cand va porni la judecata, sau sa poarte luptele Domnului, asa vor sta lucrurile; dupa cum este scris: "Domnul este la dreapta Ta si zdrobeste pe imparati in ziua maniei Sale" (Psalm 110:5). Si din nou: "Veniti si priviti lucrarile Domnului, pustiirile pe care le-a facut El pe pamant!" (Psalm 46:8). Cand El va sedea pe tron, sau va carmui imparatia in pace, asa vor sta lucrurile. "Voi umbla in curatia inimii Mele", spune Hristos Imparatul, "inauntrul casei Mele" (Psalm 101:2). Si se spune despre El Domnului: "El va judeca pe poporul Tau cu dreptate si pe saracii Tai cu nepartinare" (Psalm 72:2). Spun insa, din nou, toate acestea sugereaza o putere incredintata, desi incredintata intr-o mana cu totul deosebita. Imparatia Sa va desavarsi lucrurile care o privesc, asa cum a facut moartea Lui o data si pentru totdeauna, si asa cum preotia Sa cereasca face acum zi dupa zi. Apoi sceptrul Sau va fi pus deoparte, iar imparatia va inceta. Dupa cum este scris: "El va da imparatia in mainile lui Dumnezeu si Tatal". Si din nou: "Atunci chiar si Fiul Se va supune Celui care l-a supus toate, pentru ca Dumnezeu sa fie totul in toti".

"Pentru ca Dumnezeu sa fie totul in toti". Da, Dumnezeu, prin Fiul, a facut lumile si veacurile. Iar cand lumile si veacurile isi vor fi sfarsit cursul, cand dispensatiile vor fi manifestat planurile si lucrarile atribuite lor, Fiul, ca Unul in care au fost asezate si prin care au fost randuite toate acestea, se va supune Celui care l-a pus totul sub picioare, pentru ca Dumnezeu sa fie totul in toti.

Este vorba de supunerea ce tine de slujba, supunerea Celui care a avut toate lucrurile puse sub picioare, fata de Cel care l-a pus aceste lucruri sub stapanire. Iata caracterul acestei supuneri. In ce priveste Persoana, spre deosebire de slujba, ea este eterna. Fiul este din slava Dumnezeirii, asa cum sunt Tatal si Duhul Sfant.

La taina tainelor, la aceasta Persoana, privim noi aici. Atunci cand avem ganduri corecte despre El, chiar stralucirea imparatiei viitoare va fi vazuta doar ca un val. Poate oare splendoarea scaunului de domnie sa-L infatiseze pe deplin? Nu vor fi onorurile lui Solomon, ale imparatiilor pamantului, un val

peste slava Fiului, la fel de real precum batjocura din sala de judecata a lui Pilat, sau ca spinii Calvarului? Reprezinta Betleemitul masura vredniciei Sale personale mai mult decat Nazarineanul? Prin urmare, pentru credinta este usor sa-L vada tot pe Slujitor, in zilele de inaltare ca si in cele ale durerii. El a slujit ca Slujitor, slujeste ca Preot si va sluji ca Imparat.

Aceasta taina la care privim acum reprezinta legatura legaturilor; si prin credinta in ea, toate distantele si intervalele dispar. Cerul si pamantul, Dumnezeu si omul, Sfintitorul si cei sfintiti, locurile cele mai de sus si cele mai de jos, sunt prezentate unele catre altele pe cai de slava negraita pentru Dumnezeu si de binecuvantare pentru noi.

Ce legaturi, intr-adevar, ce taine, ce armonii, ce planuri despre sfarsiturile creatiei, in veacurile ascunse ale intelepciunii divine si eterne, inainte de creatie! "Drumul pe care Scriptura l-a trasat, desi vast, este totusi un cerc; si, potrivit acestei forme geometrice cu totul perfecte, se intoarce la punctul de unde a plecat. Cerul care disparuse de la al treilea capitol al Genezei, reapare in ultimele capitole ale Apocalipsei. Pomul vietii sta din nou langa raul cu apa vie si din nou nu mai exista blestem".

"Chiar diferentele de forma sub care imparatia cereasca reapare sunt cu totul caracteristice, aratand nu numai ca totul este recastigat, inasa castigat intr-o forma cu mult mai glorioasa decat cea in care a fost pierdut, fiindca a fost castigat prin Fiul. Nu mai este un Paradis, ci Noul Ierusalim; nu o gradina, ci cetatea lui Dumnezeu; nu mai este acea gradina, libera, spontana si nelucrata, ca binecuvantare pentru omul in starea lui de inocenta, ci este cetatea mai somptuoasa, mai mareata, mai slavita, inasa in acelasi timp rezultatul trudei si al suferintelor, cladita pentru a fi o locuinta mai splendida si mai durabila, dar alcatuita din pietre care (dupa modelul 'pietrei alese din capul unghiului') au fost, toate la timpul lor, cu grija si efort lucrate, fiecare pentru locul ei".

Ne putem alatura acestor ganduri, inasa ajungand la momentul cand imparatia este predata, suntem la granitele "cerului nou" si "pamantului nou". Cerurile si pamantul care sunt acum vor fi fost scena puterilor exercitate de Fiul si martore ale perfectiunilor Lui in har si in slava, in umilinta si in putere, in slujba Slujitorului, a Preotului si a Imparatului, in viata de credinta si in domnia peste toate lucrurile. Si cand Fiul a fost astfel infatisat, in slabiciune si in tarie, pe pamant si in cer, de la iesle la scaunul de domnie, ca Nazarinean si ca Betleemit, Mielul lui Dumnezeu si Domnul uns al tuturor, potrivit cu hotararea de dinainte a planurilor vesnice, aceste ceruri si acest pamant care sunt acum isi vor fi indeplinit toata menirea; cand vor ajunge sa-L prezinte astfel pe Fiul, vor fi durat indeajuns. Ele se vor da la o parte; iar sufletul care le-a privit implinind o astfel de menire va fi gata sa asculte cuvintele profetului lui Dumnezeu: "Apoi am vazut un cer nou si un pamant nou, pentru ca cerul dintai si pamantul dintai trecusera" (Apocalipsa 21).

Dar, asa cum am spus mai inainte, Scriptura (singura noastra harta si busola) nu ne ofera prea mult pentru a-L urmari pe Domnul mai departe de imparatie. Exista inasa caracteristici ale "cerului nou" si "pamantului nou", care ne sunt oferite ocazional de Duhul Sfânt.

Isaia vorbeste de primul cer si pamant ca nemaifiind amintite atunci cand intervine creatia noua; si face aluzie prin urmare la excelenta celei din urma. Si, din nou, el spune: "Cerurile cele noi si pamantul cel nou, pe care le voi face, vor ramane inaintea Mea", sugerand prin asta ca este vorba

de starea vesnica (Isaia 65 si 66).

Pavel spune ca, dupa predarea imparatiei, Dumnezeu va fi “totul in toti”; sugerand prin asta, cred, ca toata puterea incredintata, toata administratia, despre care am vorbit, chiar aflandu-se in mainile Fiului, se sfarsesc, de vreme ce isi vor fi implinit in intregime scopul.

Petru vorbeste despre “cerurile noi” si despre “pamantul nou” ca fiind locuinta dreptatii, conducand mintile noastre printr-un astfel de gand dincolo de timpul sceptrului dreptatii.

Insa Ioan, in Apocalipsa, vorbeste mai pe larg: “Apoi am vazut un cer nou si un pamant nou, pentru ca cerul dintai si pamantul dintai trecusera; si marea nu mai este”. Apoi, din nou, Ioan spune despre acelasi cer si pamant nou: “Iata, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei si ei vor fi poporul Lui si Dumnezeu Insusi va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va sterge orice lacrima din ochii lor. Si moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plans, nici tipat, nici durere, pentru ca lucrurile dintai au trecut” (Apocalipsa 21).

Iata binecuvantarea: “Lucrurile dintai au trecut”. Lacrimile au trecut; moartea a trecut; durerea si plansul au trecut si ele. Nici o urma nu mai ramane din cele dintai lucruri ale pacatului si mortii. Pamantul din mileniu nu va experimenta o stare asa inalta ca aceasta.

“Lucrurile dintai au trecut”. Nu ca pierdem ceva din ceea ce a fost oferit sau comunicat in planurile Sale de har si slava, in slujirea Fiului si in lucrarile Duhului. Nimic nu se va pierde pentru noi din lucrurile pe care le-am strans in timpul dispensatiilor divine. Nu poate fi asa ceva. Chiar momentele de inviorare oferite prin Duhul, de care prea adesea suntem lipsiti datorita stricaciunii launtrice, nu sunt pierdute pentru noi. Ele sunt martori ai eternului in chiar esenta lui. Si, in aceeași maniera, toata intelepciunea manifestata a lui Dumnezeu poate fi admirata pentru totdeauna in rezultatul ei stralucitor. Ea este eterna in esenta ei si nu poate fi pierduta pentru noi. Aceste manifestari ale lui Dumnezeu in intelepciunea si puterea Lui, precum si harul si slava, au aparut si s-au infatisat de-a lungul veacurilor si au gasit o lupta in mijlocul unei scene ruinate si degradate, asa cum este aceasta lume a noastra; insa in “cerurile noi” si “pamantul nou” toata aceasta inclestare, in orice forma a ei, este incheiata, iar manifestarile de care am vorbit vor fi cunoscute in rezultatul lor deplin, triumfator si glorios.

Inaintea Celui care sta pe calul alb, puterile apostate ale acestui veac rau vor cadea, in ceasul celei mai depline mandrii si indrazneli a lor; iar Domnul si sfintii Lui vor prelua carnuirea dreapta a pamantului pentru perioada mileniului. Inaintea Celui care sta pe tronul alb, cerul si pamantul de acum trec si nu se mai gaseste loc pentru ele; iar Cel care sta pe tron spune: “Iata, Eu fac toate lucrurile noi”. Cu siguranta, acestea sunt deosebiri; insa deosebiri pline de intelesuri si semnificative cu privire la desfasurarea si progresul din planurile si caile divine, la fel ca in oricare alt moment mai timpuriu.

Nu va fi sceptrul dreptatii, ci locuinta ei; si, prin urmare, nu va fi scaunul de domnie al Fiului, ci cortul lui Dumnezeu. Nu este autoritatea divina peste toata scena, ci locuinta lui Dumnezeu aparuta in scena.

Nu va mai fi pamantul, odinioara patat de sangele lui Hristos, si mormantul a mii de generatii, ci un pamant nou; nu vor mai fi cerurile care au fost imbracate in sac si unde furtunile, vantul si potopul au infaptuit lucrarea de judecata, si au dat marturie despre dreapta manie, ci vor fi ceruri noi.

Cel care este insetat va bea din fantana apei vietii; cel care biruie va mosteni toate lucrurile (Apocalipsa 21:6,7). Binecuvantate caracteristici ale credinciosului! Cat de putin realizate de sufletele unora dintre noi! Binecuvantate totusi, atunci cand doar putem citi despre ele, sau ne putem gandi la ele; sa tanjesti dupa Dumnezeu cel viu si sa biruiesti cursul acestei lumi rele.

Voi mai spune totusi inca ceva. Nu trebuie sa speculam acolo unde nu putem da invatatura; nu trebuie sa ascultam acolo unde nu putem invata de la El. Cuvantul Lui scris este standardul pentru gandurile tuturor sfintilor Sai, desi unii poseda mai mult decat altii acest Cuvant in sufletele lor, prin Duhul Sfant. Trebuie sa cunoastem standardul comun, precum si masura noastra personala in Duhul. Prin urmare ma voi opri aici; nu inainte de a adauga inca un singur gand care pe mine m-a facut fericit, si anume ca chiar daca nu vedem aceste regiuni indepartate, ne putem increde in ele – in El, mai degraba, care este Domnul lor. Ne putem asigura inimile in prezenta Lui, ca aceste timpuri vor fi exact ceea ce dorim sa fie, exact ceea ce se va potrivi noii noastre stari.

Intotdeauna cerul a reprezentat ceea ce pamantul a avut nevoie. La inceput, soarele s-a aflat acolo pentru a stapani ziua, iar luna si stelele noaptea. Aceste randuieli au fost asezate in cer atunci, fiindca au raspuns nevoii pamantului la acea vreme. Insa n-a fost curcubeu pe cer, fiindca pamantul n-avea nevoie de un semn ca Dumnezeu nu-l va mai lovi cu judecata de dinainte. Judecata nu era cunoscuta. Insa cand constiinta fusese trezita si judecata a fost inteleasa si de temut, cand Dumnezeu a fost cunoscut (prin lucrarile pe care le implinise) ca fiind drept, si pamantul avea nevoie de o garantie ca El Isi va aduce aminte de indurare atunci cand va judeca, cerul a purtat semnul acestei indurari si l-a aratat pe chiar fruntea lui.

In aceeasi maniera, cerul s-a schimbat deja, sau s-a innoit cu schimbarea necesara pamantului; iar trecutul este o garantie a viitorului, desi “un cer nou si un pamant nou” urmeaza a fi revelate. Ba mai mult, as adauga eu, pamantul din mileniu, in perioada lui, va cunoaste aceeasi credinciosie a cerului fata de el. Caci locuinta slavei va fi vazuta ca fiind acolo (asa cum sanctuarul pacii este cunoscut prin credinta a fi acolo), iar cetatea cereasca a acelu veac se va cobori in chiar caracterul de care popoarele pamantului, imparatii, slava si onoarea lor, deopotriva vor avea nevoie si in care isi vor gasi placerea. Dumnezeuul cerului si al pamantului, in bunatatea Lui fara margini si neobosita, va constitui binecuvantarea creaturilor Sale, potrivit acestei maniere vechi, constante si neabatute, in mod vesnic si deopotriva adevarat. “Orice ni se da bun si orice dar desavarsit este de sus, coborandu-se de la Tatal luminilor, in care nu este nici schimbare, nici umbra de mutare” (Iacov 1:17). Iar “cerul nou” si “pamantul nou” vor vesti aceeasi bunatate felurita, insa ineputabila.

Tot ce avem nevoie este credinta fericita care realizeaza toate aceste lucruri pentru suflet. Fie ca aceste meditatii sa ne ajute sa cunoastem apropierea si realitatea lucrurilor binecuvantate ale credintei. Amin.